

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“UTTERLY ENCHANTING.”

—LAUREN LAYNE, *New York Times* bestselling author,
for *The Accidental Beauty Queen*

USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

**TERI
WILSON**

A Line in the Sand

TERI WILSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı© 2022 yazan Teri Wilson
Kapak ve iç tasarım © 2022 by Sourcebooks Kapak
illüstrasyonu Monika Roe/Shannon Associates

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır.

Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloqlaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[*A Spot of Trouble* kitabından alıntı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[*With Neighbors Like This* kitabından alıntı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka Kapak](#)

Cazibe için

Bölüm 1

Hafta içi herhangi bir akşam, Kuzey Carolina'daki Turtle Beach olarak bilinen küçük bariyer adasındaki köpek plajı tipik olarak iki Dalmaçyalı, altı veya daha fazla seksenlik ve kökeni şüpheli herhangi bir sayıda köpek tarafından işgal edilirdi.

Artı bir denizkızı.

Hiç kuşkunuz olmasın, söz konusu denizkızı Molly Prince de en az yukarıda bahsi geçen oktogenaryanlar kadar insandı. Denizkızlığı Molly'nin günlük işiydi, ancak bazen zümrüt yeşili payetli balık kuyruğu ve istiridye kabuğu büstiyerini değiştirmek yerine kostümünü evde giyyordu. Alçakgönüllülük adına, büstiyer, bir tutam yapay elmas denizyıldızıyla süslenmiş ve en az altı inci dizisiyle örtülmüş ten rengi bir vücut çorabına bağlıydı. Bu şeyin içinden çıkmak kolay bir iş değildi.

Molly, Cavalier King Charles spaniel cinsi yavru köpeği Ursula ile birlikte okyanus kıyısındaki şirin kır evine vardıklarında bunu anlayacaktı. Ursula Molly'nin hayatına yeni katılmıştı ve yavru köpeğin aşırı ayrılık kaygısı nedeniyle Molly'nin pullarla kaplı yanından nadiren ayrılıyordu. Küçük kestane-beyaz spaniel de zoomies patlamalarına eğilimliydi, bu nedenle işten sonra köpek plajına düzenli olarak uğruyorlardı.

"Şu küçük köpeğin gidişine bakın." Turtle Beach Yaşlılar Merkezi sakini ve Molly'nin en sevdiği seksenliklerden biri olan Ethel Banks, Ursula kıyı şeridi boyunca dalgaları kovalayan bir çulluk kuşu sürüsüne saldırırken mor çerçeveli bifokal gözlüklerinin üzerinden baktı ve sırttı.

Ethel'in Opal Lewinsky ve Mavis Hubbard' birlikte oturduğu pürüzsüz ahşap bankın önünde üç alüminyum yürüteç sıralanmıştı - ya da kasabadaki herkesin onların küçük üçlüsüne verdiği isimle, OG Charlie'nin Melekleri. Bir çay fincanı Chihuahua olan Nibbles, Mavis'e ait olan yürütecin sepetinde titreyerek oturuyordu.

"Ursula diğer hayvanları gerçekten çok seviyor," dedi Molly. "Onu bugün akvaryumda görmeliydin. Köpekbalığı akvaryumunun tam önünde oturmuş, kendinden geçmişti."

Opal homurdandı. "Mavis ve yeni erkek arkadaşı Larry gibi her gece *Jeopardy!* başladı."

Molly gülümsemekten kendini alamadı. Yaşlı arkadaşlarının sosyal hayatlarının kendisinden daha aktif olması garip değil miydi?

Mavis cevap olarak bir şeyler mırıldandı -kuşkusuz alaycı bir ifadeyle- ama her ne idiye Molly'nin bir kulağından girip çıkmıştı. Dikkati, Ursula'nın her zaman köpüklü suda sıçrayan küçük gümüş balıkları pençelediği sığığın hemen ötesinde, dalgaların arasında diz boyu ilerleyen bir adama takılmıştı.

"Aranızda o adamın kim olduğunu bilen var mı?" Molly kaşlarının çatıldığını hissetti.

Köpek plajı, kıyıdan uzakta yüzmek için güvenli olamayacak kadar tepeye (adanın en güney ucu için kullanılan yerel tabir) yakındı. Körfezden gelen ılık suyun açık denizin tuzlu derinliklerine dökülmesi nedeniyle tepeye yakın dalgalar daha sert ve gelgitler daha güçlüydü. Hem insanlar hem de köpekler için kumsalın ötesine yüzmek yasaktı.

Opal, Mavis ve Ethel bakışlarını yabancıya çevirdikten sonra hep birlikte omuz silktiler.

"Köpeği nerede?" Molly, kendilerine ayrılan küçük kum şeridinde özgürlüklerinin tadını çıkaran köpeklerin hızlı bir envanterini çıkardı. Her köpeğin tam olarak kime ait olduğunu bilecek kadar çok kez burada bulunmuştu.

Ethel, "Buradaki tüm yavrular ," dedi. Corgi Clover ayaklarının dibinde onaylarcasına havladı.

Tuhaf. Köpek plajında köpeksiz ne yapıyordu?

"Bir şey kaybetmiş gibi suya bakıyor." Bir dalga adamın göğsünü sarsarken Opal elini kalbine bastırdı. "Gerçekten de o kadar uzakta olmamalı."

Mavis başını salladı. "Kesinlikle hayır."

Ursula onlara doğru geri döndü ve Molly'nin denizkızı kuyruğunun etrafında heyecanlı daireler çizdi.

Evet... kostüm.

Süper. Molly, 1984'te *Splash*'in setinden fırlamış Daryl Hannah gibi görünürken oraya gidip yabancıyı gelgit konusunda uyarmak zorunda kalacaktı. İdeal değildi ama fazla seçeneği de yoktu. Molly kesinlikle adamın boğulmasını istemiyordu ve şu anda görünürde tamamen yürüyebilen tek kişi oydu. Köpek plajı gerçek köpeklerden çok yürüyüşçüler ve elektrikli scooterlarla doluydu. Dalmaçyalı sahipleri neredeydi? Onlar her zaman köpek plajındaki yaş ortalamasını on yıl aşağı çekmeye yardımcı olurdu. Ya da üç.

"Daha da uzağa sürükleniyor," dedi Ethel. "Molly, belki de bir şeyler yapmalıyız."

"Hallediyorum." Molly derin bir nefes aldı ve balık kuyruğu neredeyse ısıltılı kadar hapsedici de olduğu için acil ama minik adımlarla kıyı şeridine doğru ilerledi. Adada dolaşmak için kullandığı turkuaz renkli eski model Vespa'sında kostüm hiç sorun olmuyordu. Tabii ki normalde işten eve dönerken yüzücüleri kurtarmak zorunda kalmıyordu.

Ursula her zaman yaptığı gibi Molly'nin peşinden koştu.

"Merak etmeyin. Suyun hemen kenarında durup o adama sığılığa geri dönmesi için bağıracağız. Sen farkına bile varmadan kanepede *Great British Baking Show*'un karşısında olacağız," dedi Molly, köpeğiyle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan tam olarak emin değildi. Muhtemelen ikisiyle de.

Ama tam kum tepelerinin şekerli kumlarından nemli kıyıya sırada gelgit bastırdı. Adam suyun içinde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

Sonunda başını kaldırıp baktığında, kıyıdan ne kadar uzaklaştığını fark etmiş gibiydi. Bir dalga tam suratına çarptı.

Olamaz.

Molly'nin midesi bulandı. "Hey, iyi misin?"

Ursula suyun kenarında volta atıyor, ardında çılgınca, minik pati izleri bırakıyordu.

Molly bir süre adamın yüzeye çıkmasını bekledi ama tek görebildiği suda yüzen parlak bir şeyden yansıyan güneş ışığıydı. Eliyle gözlerini gölgeledi. *Gözlük.* Ait oldukları kafanın yerinde olmadığı düşünülürse hiç de iyiye işaret değildi.

"Burada bekle!" dedi Ursula'ya. "Ben içeri giriyorum."

Yaşlılar merkezinin tombalacısı Hoyt Hooper, mekanik scooter'ıyla yakınlarda bir yerde durdu. Pug cinsi köpeği Hops scooter'ın oturuyordu ve üzerinde Hooper'ın giydiğiyle son ebegümecine kadar uyumlu bir Hawaii tişörtü vardı. "Bu adamın başı dertte olmalı. 911'i arayacağım."

Molly başıyla onayladı. "İyi fikir."

Ama ona yardım etmek için köpek plajına zamanında varabilecekler miydi? Şüpheli.

Hoyt'un scooter'ına bir bungee kordonuyla bağlanmış kırmızı Igloo soğutucusuna baktı. "Hoyt, itfaiyenin geçen yıl kütüphanede yaptığı güvenlik gösterisini hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Evet, neden?"

"Soğutucunuza ihtiyacım olacak." İtfaiyeye göre, fiberglas bir soğutucu acil bir durumda yüzdürme aracı olarak kullanılabilirdi. Ve bu kesinlikle acil bir durum gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Bu o adamın peşinden gideceğin anlamına mı geliyor?" Hoyt Igloo'yu aldı ve ona uzattı.

Molly içindekileri boşalttı - üç kutu buzlu kök birası ve bir yığın buz. "Eminim öyledir."

Ursula dökülen buz küplerini yalarken kuyruğunu salladı.

"Yavruna göz kulak olurum. Dikkatli ol Molly," dedi Hoyt mobiletinden inerken. "Lütfen."

"Her şey yoluna girecek," dedi, Hoyt'la mı, Ursula'yla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğundan tam olarak emin değildi.

Hoyt Ursula'yı kucağına alırken Molly paytak paytak olabildiğince hızlı bir şekilde suya girdi ve diğer yaşlılar da arkalarında kumda dolambaçlı izler bırakan yürüteçleriyle olay yerine doğru ilerlediler. Köpekler etraflarında toplanmış, kulakları tuzlu esintide çırpınırken okyanusa doğru havlıyorlardı. Molly birden kendini *Sahil* Güvenlik'in çok tuhaf bir bölümündeymiş gibi hissetti.

Kostümünün su geçirmez olup olmadığını bile bilmediğini fark etti. Daha önce hiç ıslatmamıştı. Ne deniz kızıymış ama.

Nefesini tuttu, dalgaların arasına daldı ve bir koluyla adamın kaybolduğu yere doğru ilerledi, diğeriyle soğutucuyu sıkıca kavradı. Kıyıya bu kadar yakın olan su bulanıktı, yuvarlanan deniz kabukları ve karışan kumlarla doluydu. Molly'nin gözleri yanıyor ve göğsü ağrıyordu. Bir dalga yüzüne çarptı ve hiçbir şey göremedi. Sonra birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve onu gördü.

Adamın kolları dalgalara doğru savruldu. Nefes nefese kalmıştı. Molly akıntının saçma balık kuyruğunu çektiğini ve onu denize sürüklemekle tehdit ettiğini hissedebiliyordu. Soğutucuyu elinden geldiğince sıkıca kavradı.

Hayatta olmaz. Turtle Beach'in yaşlı ve köpek nüfusu ona bakarken bu şekilde kostümlü olarak ölmeyecekti. Kesinlikle olmazdı. Bunu kesinlikle reddetti.

"Elimi tut," diye bağırdı dalgaların ve deniz spreynin gürültüsü arasında.

Paniklemiş adamın kafası ona doğru sallandı. Gözleri buluştu ve adamın bakışları şaşkınlık ve rahatlamanın bir karışımıyla doldu. Molly'nin kalbi sertçe çarptı, şüphesiz adrenalindi. Yine de o duygulu gözlerde Molly'nin başını döndüren bir şey vardı.

Tek umudu bunun birlikte boğulmak üzere oldukları için olmamasıydı. Boğulmak Molly'nin yapılacaklar listesinin hiçbir yerinde yoktu ve bu yabancı denizde kaybolmak için fazla sevimliydi. Onu Tom Hanks'in *Cast Away* sakalıyla, yüzü olan bir voleybol topunun başında ağlarken hayal edemiyordu.

Neden bu çılgın düşünceler kafasının içinde uçuşup duruyordu? *Şu anda* boğuluyor muydu?

Adama olabildiğince sert bir şekilde uzandı, denizkızı kuyruğunu akıntıya karşı tekmeledi ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Wilson!"

Max Miller ilk ve son kez çiğ bir istiridye yediğinde, ilk izlenimi okyanus tabanını yalamış gibi bir tadı olduğuydu. Tuzlu... ıslak...

Ve cesur. *Çok* cesur. Max bu deneyimin hayranı olmamıştı ve tekrarlamak da istemiyordu. Ayrıca, istiridye resifleri şu anda tüm gezegende nesli en çok tükenmekte olan deniz habitatıydı. Zavallı, lezzetli olmayan şeyleri ait oldukları yerde bırakmak en iyisiydi.

Yine de şu anda Max bir tür tat alma flashback'i yaşıyordu, çünkü o unutulmaz istiridye tadı tekrar duyularına nüfuz ediyordu; ağzına, burnuna, boğazının arkasına. Kum, tuz ve her türlü balık dışkısıyla (bazen deniz biyoloğu olmak insana böyle anlarda tercih edilenden daha fazla bilgi kazandırır) yapışmış gözbebekleri bile istiridyenin tadını alıyor gibiydi.

Ama sonunda Max gözlerini açmayı başardığında, görünürde bir istiridye yoktu. Sadece bir denizkızı, gür, sarı denizkızı saçları yüzünün etrafında dalgalanırken, fırtınalı bir deniz renginde endişeli gözlerle ona bakıyordu. Max gözlerini tekrar kapattı. Denizkızları gerçek değildi. Belki de o

rüya görüyordu ya da belki de ölmüştü. Şu anda kendini pek de canlı hissetmediği kesindi.

Boğazının arkasından tuzlu safra yükseldi. Biri -muhtemelen hayali bir denizkızı- onu yan yatırana ve bir galon deniz suyu gibi görünen şeyi öksürene kadar ögürdü ve balgam çıkardı. Ters dönmüş bir Igloo soğutucu, garip bir nedenden ötürü başının yaklaşık bir metre uzağında duruyordu.

Max kuma doğru inledi ve ardından ıslak, sıcak bir dil yüzünün yan tarafını sildi. Birisi ağızdan ağıza canlandırma yapmaya çalışıyordu ama çok kötü bir iş çıkarıyordu.

"Ben iyiyim," dedi.

Max iyi değildi. Midesi mide bulantısı ve aşığılanmayla çalkalanıyordu. Bu, Kuzey Carolina'daki Turtle Beach'teki yeni hayatının ilk günüydü. Deniz kıyısındaki bu küçük kasabaya sorunsuz bir şekilde uyum sağlamayı umuyordu, böyle bir sıçramayla inmeyi değil - kesinlikle kelime oyunu yapmak istememişti. Max en ufak bir kelime oyunu yapan biri değildi. Eski bir kız arkadaşı bir keresinde ona espri anlayışı yerine doktorası söylemişti.

"Ursula, *hayır*," dedi denizkızı.

Max kumdan kabuk bağlamış gözlerini kısarak ona baktı ama tek gördüğü, efsanevi deniz yaratığına benzeyen bir yüzün aksine, doğası gereği belirgin bir köpek olan bir yüzün aşırı yakın çekimiydi. Beyaz ve kestane renkli küçük bir spaniel olan köpek, denizkızının emrine karşı gelerek Max'in yüzünü tekrar yaladı.

Max başını çevirdi. Ellerinde alüminyum yürüteçler tutan üç yaşlı kadın tepesinde belirdi. Sincap büyüklüğünde bir köpek, yürüteçlerden birinin sepetinde titreyerek oturuyordu. Künyesindeki blok harflerle NIBBLES kelimesi yazılıydı.

Neredeyim ben?

Max, Turtle Beach gibi küçük bir adanın Baltimore'dan farklı olacağını biliyordu ama Henry Amcası onu bu adanın gerçekten de ne kadar tuhaf olduğuna hiçbir şekilde hazırlamamıştı.

Deniz kızları mı? Ursula adında küçük oyuncak spanieller? Ve neden bu kadar çok köpek? Kulaklarında pembe fiyonklar olan kocaman bir kaniş, dar burnuyla Max'i dürtüyordu. Kendini çok derin ve alışılmadık derecede kumlu bir tavşan deliğine düşen Alice gibi hissetti.

Ursula tekrar ona doğru geldi, pembe dili minik ağzının kenarından dışarı sarkıyordu. Max başka bir ağız ağza gelme girişiminden kaçınmak için doğrulup oturdu. Birkaç kez öksürdü, gözlerini ovuşturdu ve gözlerini açtığı anda denizkızının kendisine baktığını gördü. Halüsinasyon değilmiş. Ve burada onun sadece ölüme yakın deneyiminin hayali bir yan ürünü olduğunu düşünüyordu.

"Şehir dışından geliyorsun, değil mi?" Denizkızı ellerini yanardöner, pullu kalçalarına sıkıştırdı.

Belli ki pullar gerçek değildi. Bol miktarda payetle kaplanmış saten gibi görünüyorlardı. Max şimdi kadına doğru dürüst bakabildiğine göre, onun kostüm giymiş olduğunu fark etmişti elbette. Yine de ne kadar tuhaftı.

"Evet." Max başını salladı. "Daha bugün geldi."

Daha fazlasını söyleyecek enerjisi yoktu. Kelimeleri oluşturmak ve kendini ayağa kaldırmak için enerjisinin son kırıntısına kadar harcadı.

"Gerçekten de tepeye bu kadar yakın yüzmemeniz gerekiyor. Sıgılıkların ötesinde akıntı çok güçlüdür" dedi.

Uzun, ıslak saç telleri yüzüne yapışmıştı. Max'in aklına saçlarını gözlerinden ayırıp onu dudaklarından öpmek saçma bir fikir geldi, tam da orada, etraflarını saran köpekler ve emeklilerden oluşan topluluğun önünde.

Başını ona doğru eğdi ve bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Beni kurtardın."

Bu bir ifadeydi, soru değil. Az önce Max'i sudan çıkaran oydu. Panik içinde, kendisini kurtarmaya gelen bir denizkızı hayal ettiğini sanmıştı. Ama o gerçektir. Anlaşıldı.

"Gerçekten de öyle," dedi yaşlılardan biri. Mor gözlükler takıyordu ve yüz ifadesi ayaklarının dibinde soluyan corgi ile aynıydı.

Yanındaki Chihuahua meraklısı kadın "Hayatımda gördüğüm en romantik şeydi," diye haykırdı.

Denizkızı gözlerini devirdi ve porselen yüzü deniz kabuğu döndü. Gözlüğünü ona doğru itti. "Hiç de romantik değildi."

Hayal kırıklığı, bir litre tuzlu su gibi hissettiren şeyle birlikte Max'in midesine yerleşti. Hiç de sağlıklı düşünemiyordu. Kafasını okyanusta bir yere mi çarpmıştı?

Gözlüğünü yerine kaydırды. Camlar umutsuzca lekelenmişti, bu yüzden onları çıkardı ve sıırıslılam gömleğinin cebine soktu. Bunu yaparken küçük bir balık sıçradı ve kumun üzerine düştü.

Max ona baktı. Minik yaratık bir *Membras martinica*'ydı, daha çok kaba gümüş yüzgeç olarak bilinirdi. Onu kuyruğundan yakaladı ve dikkatini denizkızına vermeden önce tekrar sörfün içine fırlattı.

"Bana Wilson dedin." Max dudaklarının seğirerek sıırttığını hissetti. *Atılmış*. O filmi çok severdi. "Adım Max, aslında."

Denizkızı ona endişeyle baktı ve kollarını kavuşturdu. O da Nibbles gibi titremeye başladı. "Ve sen iyisin, değil mi? 911'i falan aramama gerek var mı?"

"Ben iyiyim," diye tekrarladı Max. Zaten kendini yeterince göstermişti. İhtiyacı olan son şey siren seslerini de bu karışıma eklemektir. Boğazını temizledi. "Yine de iyi misin? Sen..." *Çok güzel*. "Soğuk."

"Ben çok iyiyim." Ona acımasız bir gülümseme verdi ve kollarını, stratejik olarak yerleştirilmiş denizyıldızları, deniz kabukları ve incilerden ısıltılı bir ürün yelpazesıyla süslenmiş gövdesinin etrafına daha sıkı sardı.

Max başka bir yere bakmak için elinden geleni yaptı.

Küçük spaniel havladı ve tüm vücudunu kıpırdatarak ona doğru geldi. Max köpeği kucağına almak için eğildi. Minik şey altı ya da yedi kilodan daha ağır olamazdı ama onu zar zor kaldıracıdı. Ayaklarının üzerinde biraz sallandığını hissetti. Neredeyse boğulmak çok yorucuydu.

Deniz kızına başını salladı. "Şimdi anladım. Adı *Küçük Denizkızı*'ndaki Ursula, değil mi? Senin adın Ariel değil, değil mi?"

"Ben Molly," dedi Nibbles'ın sahibi, Molly daha söze girmeden.

Denizkızı Molly. Çok şirin. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Molly. Kurtarma için teşekkürler."

Molly Ursula'yı onun elinden aldı ve yavru köpeği göğsüne bastırdı. "Bir şey değil. Ama gerçekten, köpek plajında yüzmeye izin verilmiyor. Burada akıntı çok güçlü."

Burası bir köpek plajıydı. Bu kesinlikle birkaç şeyi açıklıyordu. "Not edildi. Ama bilginiz olsun, yüzmeye gitmiyordum. Suda bir şey gördüm, bir *caretta caretta*."

"A whatta whatta?" diye sordu yaşlı kadınlardan biri.

"Deniz kaplumbağası demek istiyor," dedi Molly. "Özellikle de caretta caretta." Max kaşlarını kaldırdı.

Molly çenesini kaldırdı ve nemli bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Pembe pamuk şeker rengindeki röfleler, sarı dalgaların arasına karışmıştı. Kirpiklerinde küçük deniz suyu damlacıkları belirmişti. "Bu doğru, caretta caretta deniz kaplumbağasının bilimsel adını biliyorum. Ben bir çizgi film karakteri değilim. Kostümün sizi kandırmasına izin vermeyin."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi Max. Ne de olsa, büyük olasılıkla onun hayatını kurtarmıştı.

"Bu sahilde bir sürü caretta caretta var. Artık onları denize doğru kovalamamaya çalış. Anlaştık mı?"

Max başını salladı. "Anlaştık."

Bir sürü cüruf mu? Şimdi *gerçekten* dikkatini çekmişti. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama o daha tek bir kelime bile edemedi, denizkızı kuyruğunun gerektirdiği hızlı ve minik adımlarla yanından geçip gitti. Ursula küçük başını Molly'nin omzuna koydu ve küçük yavrunun sahibesi onu götürürken onu izledi.

Max, onlar batan güneşin erimiş ışığında parıldayan siluetler haline gelene kadar arkalarından baktı. Sonra yakınlarda bir ses duyuldu ve döndüğünde köpek plajındaki hem insan hem de köpek gözlerinin kendisini ilgiyle izlediğini gördü.

"Turtle Beach'e hoş geldiniz." Mor gözlüklü kadın ona göz kırptı.

Yürütecini kum tepelerine doğru yöneltti ve emeklilerin geri kalanı da onu takip etti. Beyaz saçlı bir adam ve aynı Hawaii tişörtlerini giymiş bir pug, motorlu bir scooter üzerinde hızla geçtiler. Adam el sallarken, pug da şapşal pug suratıyla Max'e gülümsüyor gibiydi.

Max sadece başını salladı. O ve amcası güzel, uzun bir sohbet edeceklerdi - er ya da geç. Henry Amca'nın yapması gereken bazı açıklamalar vardı.

Turtle Beach'e hoş geldiniz, gerçekten.

Bölüm 2

Onu sarsan sadece köpek plajındaki karşılaşmanın çılgınlığı ve Max'in boğulmak üzere olması değildi. Uzun yıllar sonra Turtle Beach'e geri dönmek bir şekilde hem tanıdık hem de gerçeküstü hissettiriyordu.

Amcasının sahil kulübesinin -şimdi *Max'in* okyanus kıyısındaki evi-merdivenlerini titreyen bacaklarıyla tırmandı ve iç çekerek bir şezlonga oturdu. Şimdiye kadar ada tam olarak hatırladığı gibiydi; Max'in gençliğinde ay ışığında balık tutarak vakit geçirdiği köhne Salty Dog iskelesinden (yakala ve bırak, tabii ki) üstündeki eski zaman paten pistine kadar. Max'Turtle Beach'te yazladığı zamanlarda, küçük paten pistinin zemini, nesillerdir yaz patencileri tarafından yivlerle aşındırılmış bir vinil plak albümüne benziyordu. Buranın nasıl olup da hâlâ ayakta kalabildiğini bir türlü anlayamıyordu.

Nostalji, anakaradan köprüyü geçip tanıdık tahta kaldırımı ve parıldayan ışıklarla aydınlatılmış körfez kenarındaki parkı gördüğü anda bir gelgit dalgası gibi üzerine çökmüştü. Turtle Beach kütüphanesi, kahve barı olarak kullanılan kitapçı, çocukken vücut ağırlığınca çikolatalı malt tükettiği dondurmacı hâlâ oradaydı. Yeni boya işleri dışında, Turtle Beach'in Seashell Drive üzerindeki mütevazı şehir merkezi bölgesi gibi anne ve küçük yerel işletmeler de tamamen aynı görünüyordu. Max gözlerine inanamıyordu.

Amcasının sözünü ettiği iyileştirmeler neredeydi? Son birkaç aydır yaptıkları telefon görüşmelerinde Henry Amca, Kaplumbağa'nın

Beach, bir sonraki Outer Banks ya da Myrtle Beach olmanın eşiğindeydi. Amcasının abarttığını biliyordu ama Max'in beklediği son şey adayı son on iki yıldır bir zaman kapsülü içinde sevgiyle korunmuş gibi bulmaktı.

Yine de her şey yoluna girecekti. Max, Baltimore'daki mükemmel bir işi, evi ve hayatı, gelişen bir sahil metropolüne taşınacağını düşündüğü için . Bu ondan daha fazlasıydı. Uzun zamandır üzerinde pek düşünmediği bir şeyle ilgiliydi: aile.

Ve kaplumbağalar, tabii ki.

Max burada anlamlı bir fark yaratabilirdi. En azından öyle umuyordu. Amcası bunu yapabileceğine dair ona güvence vermişti.

Turtle Beach'te artık bir Starbucks olduğunu da söyledi. Ve bir Krispy Kreme.

Doğru. Şimdiye kadar görünürde ne bir fincan Pike Place rostosu ne de bir donut vardı. Turtle Beach'in günümüz versiyonu ile Max'in hatırladığı versiyonu arasındaki tek gözle görülür fark, artan köpek nüfusuydu. Neden bu kadar çok köpek vardı? Kendi özel plajları bile vardı.

Bu kesinlikle yeniydi. Denizkızı da öyle.

Max esnedi. Taşınma ve D.C. bölgesinden kiralık bir arabayla buraya gelme nedeniyle son yirmi dört saat içinde gözünü bile kırpmamıştı. Az önce plajda olan her şey bir ateş rüyası gibi görünüyordu - yakın zamanda tekrarlamak istemediği bir rüya. Ya da hiçbir zaman, bu konuda. Max'in en çok ihtiyacı olan şey uyumaktı. Amcasıyla, taşınma kutularıyla ve akvaryumla sabah ilgilenecekti.

Alacakaranlıkta gökyüzünde asılı duran bir ay parçası okyanusu gümüşü bir ışıkla yıkıyordu. Yıldızlar çoktan görünmüş, yumuşak kadifenin üzerinde elmas gibi parlıyorlardı. Max ayağa kalktı ve güvertenin korkuluklarına yaslanarak her şeyi içine çekti.

Carolina sahilinden nasıl bu kadar uzun süre uzak kalabilmişti? Ve neden?

Bu sorulara elle tutulur bir yanıt olmaması için . ve yüksek lisanstan sonra, kendini o kadar kaptırmıştı ki

kariyerinde bir yıl ikiye, iki üçe döndü ve böyle devam etti. Ama her şeyin başladığı yer burasıydı; tam burada, bu küçük, değerli adada. Ve tıpkı deniz kaplumbağalarının yumurtalarını bırakmak için her zaman doğdukları yere dönmeleri gibi, Max de ait olduğu yere geri dönmenin yolunu bulmuştu.

Yine de buraya ait miydi? Bu konuda jüri hâlâ kararını vermemişti. Tek bir taşınma kutusunu bile açmadan ya da amcasıyla göz göze gelemeyen neredeyse boğulmak iyiye işaret gibi görünmüyordu.

Max içini çekti ve bir elini doğaçlama yüzdüğü için tuzlu ve nemli olan saçlarında gezdirdi. Pişmanlık duymak için artık çok geçti. İş işten geçmişti. Sabah her şey daha normal görünecekti. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey sıcak bir duş ve iyi bir gece uykusuydu.

Sürgülü cam kapıyı açıp yıpranmış sahil evinin içine adım atmak için döndü ama tam kapının kolunu tuttuğu sırada bakışları çevresinde beliren beyaz bir ışığa takıldı. Max yarı karanlıkta gözlerini kıstı ve bunun bir köpek olduğunu fark etti. Herhangi bir *köpek* değil, bir köpek.

"Ursula?" Max söyledi.

Küçük Spaniel'in kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Hemen yan taraftaki sahil kulübesinin güvertesinde durmuş, komşusunun güvertesinin beyaz kafes süslemelerinin arasından Max'i izliyordu.

Aynı köpek olmalıydı, değil mi? Turtle Beach büyüklüğündeki bir adada o süslü oyuncak büyüklüğünde spaniellerden iki tane olma ihtimali neydi?

Max homurdandı. Burası ne kadar köpek delisi bir yerdi, belli olmazdı. Daha iyi görebilmek umuduyla parmaklıklara doğru yürüdü ama küçük köpek arkasını döndü ve diğer sahil kulübesinin açık Fransız kapılarından içeri girip gözden kayboldu.

Max kendi kendine Ursula'nın komşusu olup olmamasının umurunda olmadığını söylüyordu ama o gece rüyasında yine su altında olduğunu gördü. Bir balya deniz kaplumbağasını takip etmeye çalışırken deniz köpüğü ve yosunlar etrafında dans ediyordu, paletleri ürkütücü karanlıkta zarif melek kanatları gibi hareket ediyordu. Yanında, ulaşamayacağı bir yerde bir denizkızı vardı. Uzun saçları dans ediyordu

yüzünü gizliyordu. Max *onun* denizkızı olup olmadığını anlayamıyordu. *Onun* denizkızı. Max ona yaklaştıkça denizkızı gittikçe silikleşiyor gibiydi, ta ki Max soğuk terler içinde uyanana kadar.

Max amcasının eski süzgecinden bir fincan sade kahve aldı ve rüyadan kurtulmaya çalıştı. Aklını kaybediyordu. Öncelikle, deniz kaplumbağaları nadiren de olsa gruplar halinde yüzerlerdi. Ve denizkızları kesinlikle gerçek değildi, son olaylara rağmen.

Bir çift haki pantolon ve açık mavi bir oxford gömlek giydi, amcasının Jeep'inin anahtarlarını aldı ve Henry ile yüz yüze gelmeye fazlasıyla hazır bir şekilde güvertenin basamaklarından çakıllı araba yoluna doğru ilerledi. Otomobil eski sayılabilecek kadar eskiydi ve ciddi bir dirsek yağı gerektiren düz vitesliydi. Caddeye geri geri çıkarken birkaç kez durakladıktan sonra Max yan taraftaki kulübeye gizlice bir göz attı ve Cavalier King Charles yavrusunun üst kattaki pencereden onu izlediğini gördü. Max cipi birinci vites taktı ve başını çevirdi.

Birkaç dakika sonra Henry Amca'nın Turtle Beach Yaşlılar Merkezi'ndeki yeni evinin kapısını çaldı. Henry'nin odası ana lobinin hemen dışındaydı ve Max burada bir çeşit egzersiz dersi için toplanmış gibi bir grup emeklinin yanından geçmişti. Köpek plajındaki titreyen Chihuahua, yürüteçlerinden birinin sepetinin içine sokulmuştu. Max neden rastgele köpekler tarafından takip ediliyormuş gibi hissediyordu?

"Max!" Henry Amca kapıyı açarken onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Tam da Max'in hatırladığı gibiydi; toz beyazı saçları, kahkaha dolu gözleri ve ömür boyu adada yaşamaktan yıpranmış bir yüzü vardı.

Eksik olan tek şey Captain Black vişneli pipo tütününün kokusuydu. Henry bir süre önce sigarayı bırakmıştı ama bu tatlı, aromatik koku yıllar önce sahildeki kulübenin çam ahşap kaplamalarına sinmişti. Henry'nin yeni evinde bu kokunun olmaması Max'ı şaşırtmıştı.

Tıpkı amcasının kolunun altına sıkıştırılmış turkuaz yoga matının görüntüsü gibi.

". Güzel. Güzel." Henry başını salladı. "sevindim, ama korkarım ziyaret edecek zamanım yok. Ders birkaç dakika içinde başlıyor."

Henry Amca koridora çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve lobiye doğru koşmaya başladı.

Max gözlerini kırptırdı. *Bu da ne...*

"Bekle." Amcasının peşinden gitti. "Nereye gidiyorsun?" Henry hiç vakit kaybetmeden, "Yoga'ya," dedi.

"Yoga." Max kaşlarının çatıldığını hissetti. "Şimdi de *yoga* mı yapıyorsun?"

"Haftada beş gün. Çok ferahlatıcı," dedi Henry, sanki seksen yaşında münzevi bir bilim adamının birdenbire grup yoga derslerine başlaması dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

"Bu... aslında harika." Açacak çok şey var ama her şey sırayla. "Bak, konuşmamız gerek."

Henry ona baktı ama yürümeye devam etti. "Eve sağ salım girdin, değil mi? Anahtar bıraktığım yerdeydi, değil mi?"

Max başıyla onayladı. "Verandanın üst katındaki deniz kabuğunun altında, ben çocukken onu hep sakladığın yerde. As güvenlik. Bu adanın bir suç yuvası olmaması iyi bir şey. Eve girmek hiç sorun olmadı."

Antrenin köşesini döndüklerinde Henry, "Güzel," dedi.

Max, çocukken yaz ziyaretlerinin her Salı gecesi bingo oynadığı odaya baktı. Şimdi bir duvardan diğerine uzanan sıra sıra renkli yoga matlarıyla doluydu. Siyah-beyaz benekli bir Dalmaçyalı bir mattan diğerine koşturuyor, yaşlı yogileri kuyruğunu sallayarak selamlıyordu.

Max iç çekti. "Henry Amca, burada tam olarak neler oluyor?"

Henry yoga matını çözdü ve bir çırpıda karo zemine attı. *güm*. "Sana söylemiştim, yoga."

"Herkes güneydin. Başlamaya hazır mıyız?" Eğitimci, Max'in yaşına Henry'ninkinden çok daha yakın görünen bir kadındı.

pembe kek desenli taytıyla sınıfın önündeydi. Sınıfa göz atarken Dalmaçyalı onun etrafında daireler çiziyordu. Bakışları Max'e takıldı ve durakladı. "Güzel, bir misafirimiz var."

Max başını salladı. "Hayır, ben sadece ziyaretime geldim-"

"Ne kadar çok o kadar iyi. Fazladan matlar şurada." Yürüyen cihazlar için resmi bir park alanı gibi görünen yerin yanındaki yoga matları yığınının işaret etti. "Pretzel pozuyla başlayalım."

Pretzel pozu mu? Bu Sanskritçe miydi? Max bundan tüm kalbiyle şüphe duyuyordu. "Henry Amca, ben..."

"Onu duydun." Henry omuz silkti. "Eğer kalacaksan, git bir mat getir. Biraz yoga sana iyi gelecektir."

Ciddi olamaz.

Ama öyleydi. Max orada durup olanları anlamaya çalışırken Henry Amca oturdu ve gözlerini kapatıp derin nefesler almaya başladı.

"Peki," dedi sonunda, ellerini dizlerinin üzerine koyup amcasına fısıldayarak bağırarak için eğildi. "Ama bu gece akvaryum kapandıktan hemen sonra döneceğim ve konuşacağız."

Henry Amca tek gözünü açtı. "Üzgünüm, yapamam. Bu gece yaşlılar merkezinde trivia gecesi var."

"Ciddi misin?" Max kaşlarını kaldırdı. "Ve sanırım yarın da meşgulsün. Salı gününün programında ne var? Pilates mi? Kitap kulübü mü?"

"Saçmalama. Yarın akşam bingo var. Bunu bilmen gerekir." Henry ona Zen'e, yogaya hiç benzemeyen bir şekilde kaşlarını çattı.

Max iç çekti. Bingo gecesi hakkında her şeyi biliyordu. Turtle Beach'e ayak basan herkes biliyordu. Boğulma tehlikesi ve amcasının bambaşka bir insana dönüşmesi bir an için aklından çıkmıştı.

"Merhaba. Ben Violet." Yoga eğitmeni ve Dalmaçyalı köpeği aniden Max'in hemen yanında duruyordu. Şimdi köpeği yukarıdan görebiliyordu.

Max yaklaşınca yakasında tıpkı Violet'in taytında olduğu gibi minik kekler olduğunu fark etti. "Görünüşe göre kalıyorsun, al bakalım."

Kadın ona bir yoga matı itti ve Max' matı almaktan başka çaresi yoktu. "Tamam o zaman," diye mırıldandı ayakkabılarını çıkarırken.

Eğer amcasıyla gerçek anlamda yüz yüze gelmesinin tek yolu buysa, öyle olsun. Max minderi Henry'ninkinin yanına yerleştirdi ve simit şeklinde oturdu.

"Yalan söyledin," dedi Max nefesinin altından, amcasının duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Ne hakkında?"

"Pekâlâ millet. Dikiz aynası pozuna geçelim," diye Violet sınıfın başından.

Dikiz aynası mı? Bu ne biçim bir yoga dersiydi böyle?

Kıdemlilerin hepsi sağ omuzlarının üzerinden bakmak için döndüler, Max de aynısını yaptı. Amcasına ters ters bakmak için bu duruştan yararlandı.

"Her şey hakkında," diye tısladı Max. "Starbucks yok, Krispy Kreme de yok."

"Elbette var... Wilmington'daki köprünün hemen üzerinde." Henry boğazını temizledi ve karşı omzunun üzerinden bakmak için bakışlarını çevirdi.

Max de aynısını yaptı. Belki de yoga hiç de fena bir fikir değildi. Kafası patlayacakmış gibi hissetmeye başlamıştı. "Wilmington neredeyse bir saat uzaklıkta Henry Amca. Bana adanın değiştiğini söylemiştin. Kulağa öyle geliyordu ki

."

"Ne gibi?" Henry sonunda Max'in bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Ziyaret etmen için yeterince önemli bir yer gibi mi?"

Ouch.

Max yutkundu. Son on iki yıldaki davranışları kendi adına konuşurken inkâr etmekten daha iyisini biliyordu.

Derken Violet'in öğretmen sesi duyuldu ve az önce Max ile amcası arasında oluşan gergin sessizliği merhametli bir şekilde bozdu. "Herkes iyi görünüyor.

Hadi gizlice telefonunu kontrol etme pozuna geçelim."

Henry ve diğer yaşlılar ellerini dua eder gibi bir pozisyona getirip bakışlarını aşağıya doğru kaydirdılar. Max, Violet'in hakkını teslim etmek zorundaydı. Bu poz isimleri ne kadar tuhaf olsa da, tam yerindeydi.

"Ben buradayım, tamam mı? Ve hiçbir yere gitmiyorum," dedi Max sessizce. Sanki başka bir seçeneği varmış gibi. İstifa dilekçesini vermişti. Ulusal Akvaryum'daki masasının arkasında zaten başka biri oturuyordu ve daha da önemlisi, akvaryum müdürünün kapısında yeni bir isim kazılıydı ve bu Max'in ismi değildi. O gemi çoktan kalkmıştı. Başka nereye gidebilirdi ki? "Bana gerisini de anlatabilirsin. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Violet bir başka aşağı bakan Dalmaçyalı pozu verdi. Henry öne doğru kaydı ve Max'e baş aşağı bir bakış attı.

"Küçük bir şey olabilir," dedi.

Max ellerini minderine bastırdı, kalçalarını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. *Bu her neyse, üstesinden gelebilirsin. O kadar da kötü olamaz.* "Peki bu ne olabilir?"

"Akvaryum," dedi Henry. Max'in kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu.

Akvaryum değil. Akvaryum dışında her şey.

"Henry, pahalı kahve ve çörekleri ben de herkes kadar seviyorum ama beni Baltimore'daki hayatımı bırakıp burada yeniden başlamaya ikna eden şey Starbucks ve Krispy Kreme gibi büyük şehir kolaylıklarının sahte vaatleri değil. Turtle Beach Akvaryumu'nu yaklaşık on yıl önce kurdunuz ve kuruluşundan bu yana müdür olarak görev yapıyorsunuz. Bana görevi bırakmaya hazır olduğunuzu söylediğinizde, yerinize geçebilecek tek kişinin ben olduğum konusunda *ısrar ettiniz.*"

Max, Ulusal Akvaryum'da terfi ettirilmediği için sarsılmıştı ve amcasının teklifi her şeyi yoluna koymak için kaderin devreye girmesi gibi gelmişti.

Neden Henry Amca'nın işini devralmasın? Adaya, deniz yaşamıyla ilgili her şeyi sevmeyi öğrendiği sahile geri dönmenin şiirsel bir yanı vardı. Evinin yolunu bulan bir caretta caretta gibi. *Caretta caretta*.

Ama Max bir kaplumbağa değildi ve bir bilim insanı olarak insanlaştırma yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. En azından öyle yapmalıydı.

"Peki ya akvaryum?" Max boynunu büktü ve amcasının baş aşağı duran yüzünü inceledi.

Henry, Max'in gözlerinin içine bakıyormuş gibi bile yapmadı. Bir sorun vardı.

Büyük bir şey.

"Akvaryum iflas etmek üzere."

Bölüm 3

"Bu doğru mu?" Turtle Books'un sahibi Caroline Martin elindeki Milky Way dondurulmuş latte'yi tezgahın üzerinden Molly'ye doğru kaydırды ve kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten dün köpek plajında bir adamı boğulmaktan kurtardın mı?"

Molly, ıhlamur yeşili jumbo boy yeniden kullanılabilir pipetinden büyük, soğuk bir yudum aldı. *Ahh*. Kafein, çikolata ve karamel. Güne başlamak için daha iyi bir yol var mıydı? Hayır, kesinlikle yoktu.

Kucağında Ursula'yla bir bar taburesine çökmüş olan Molly'ye lattesinin üstünden baktı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Caroline güldü. "Nerede yaşadığını unutuyor musun? Turtle Beach'te sır yoktur. Bunu bildiğini biliyorum."

Nasıl olmasın ki? Hem Molly hem de Caroline adada büyümüşlerdi ve Turtle Beach İlkokulu'ndaki günlerinden beri en iyi arkadaşlardı. Küçük sahil kasabalarının ne kadar samimi olabileceğini en az diğer uzun süredir adada yaşayanlar kadar biliyorlardı.

"Griff söyledi aslında. Dün yaşlılar merkezindeki yangın musluklarını kontrol ediyormuş ve Charlie'nin Melekleri ona her şeyi anlatmış." Caroline kaşlarını kaldırdı. "Ayrıntılı olarak. Turtle Beach'te Opal, Mavis ve Ethel'in bir şekilde dahil olmadığı önemli bir şey olmadığını biliyorsun."

Muhteşem. Muhtemelen adada şimdiye kadar bunu duymayan kimse kalmamıştır.

"Neden bana skandal olmuş gibi baktığını anlamıyorum," dedi Molly. Caroline'ın kardeşi Griff oldukça aklı başında biriydi. O

süsleyecek bir tip değildi. Charlie'nin Melekleri o kadar da değil, Tanrı onların işgüzar kalplerini korusun. "Başı dertte gibi görünen bir adam gördüm ve onu sudan çıkardım. Önemli bir şey değildi, gerçekten."

Ursula sıska yavru köpeğinin boynunu büktü ve Molly'nin lattesinin dışındaki buğuyu yalamaya çalıştı ama Molly onu ulaşamayacağı bir yere itti.

"Büyütülecek bir şey değil mi?" Caroline sırttı. "Yani Charlie'nin Melekleri'nin söylediği kadar deli gibi seksi değildi? Ve sen de yıllardır ıssız bir adada mahsur kalmışsın da yaşama isteğini ayakta tutan tek şey oymuş gibi 'Wilson' diye bağırmadın mı?"

Molly'nin yanakları ısındı. Milky Way dondurulmuş lattesinden bir yudum daha höpürdetti, dondurma baş ağrısına lanet olsun.

"Aha! Demek doğruymuş!" Caroline'ın tüm yüzü . "Bana her şeyi anlat."

"Açıkçası anlatacak bir şey yok," dedi Molly.

Böylece kıyıya bir adam sürüklemişti... Yunan tanrısının kemik yapısına sahip, aynı zamanda deniz kaplumbağaları hakkında şaşırtıcı derecede yetkin bir çalışma bilgisine sahip bir adam, ki bu Molly'nin en sevdiği ikinci hayvandı - ilk favorisi Cavalier King Charles spaniel'leriydi. Besbelli. Ve evet, belki de o anda kendini biraz kaptırmış ve Tom Hanks gibi davranmıştı.

Ama Wilson gün batımına doğru sürüklendikten sonra Tom gayet iyi geçiniyordu ve Molly de öyle olacaktı.

Bar taburesinde biraz daha dik oturdu. "Kesinlikle bir turistti." "Yine mi o?"

Caroline gözlerini devirdi. "Farkında mısın?"

Muhtemel randevu havuzundan turistleri elediğimizde, buralarda neredeyse sadece yaşlılar kalıyor."

"Fark etmez. Artık biriyle çıkmıyorum, unuttun mu? Artık bir köpeğim var." Molly bir elini Ursula'nın narin sırtına koydu. Yavru köpek kocaman, eriyen gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Daha önce hiçbir erkek Molly'ye böylesine tam ve mutlak bir bağlılıkla bakmamıştı. Bu öneri bile gülünçtü.

"İkisi birbirini dışlayan şeyler değil, biliyorsun. Pek çok köpek sahibi birileriyle çıkıyor." Caroline Ursula'nın bakır tüylerinden birinin arkasını kaşımak için uzandı.

kulaklar.

"Şey, bu değil. Şu anda hayatım tamamen dolu. Ursula ve benim ihtiyacımız olan son şey bir erkek." Molly pipetiyle lattesine sertçe vurdu.

"Kıyıya vuran ve sihirli bir şekilde ayaklarınızın dibine inen bir adam bile mi?" Caroline söyledi.

"Max kıyıya vurmadı. Onu oraya ben sürükledim, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor." Molly bir Wilson istemiyordu ya da ona ihtiyacı yoktu. Voleyboldan her zaman nefret etmişti, hem gerçek anlamda hem de şimdi mecazi anlamda. "O aslında ölü bir ağırlık."

İnanılmaz derecede kare bir çene çizgisi ve Molly'nin şimdiye kadar gördüğü en mavi gözlere sahip ölü bir ağırlık, ama yine de ölü bir ağırlık.

"Vay canına," dedi Caroline.

Ursula sevimli küçük başını döndürerek Molly'den Caroline'a ve tekrar geriye baktı. Tanrıya şükür köpekler konuşamıyordu. Molly, Ursula'nın Max'e ağızdan ağıza vermeye çalıştığına bakılırsa, söz konusu konu hakkında söyleyecek çok şeyi olacağını hissediyordu.

"Artık başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Molly lattesini bitirdi ve telefonundaki saate baktı. İşe gitmesi gerekiyordu. "Bu gece bingoya gidecek misin?"

Ursula, bingo kelimesini her duyduğunda yaptığı gibi bir daire çizip havladı. Adadaki herkes bingo gecesini severdi ama kimse Molly'nin yavru köpeği kadar sevmezdi.

Caroline güldü. "Salı gecesi başka nerede olabilirim ki? Sen de öylesin, değil mi? Eğer gelmezsek Opal bir arama ekibi gönderir."

"Akşam görüşürüz o zaman." Molly bar taburesinden kaydı ve Ursula'yı bir kolunun altına sıkıştırdı. "Benim işe gitmem gerek. Kahve için teşekkürler."

Caroline başını öne eğdi. "Siz ayrılırken içimden 'Wilson' diye bağırarak gelmesi garip mi?"

"Sakın buna cüret etme."

Max yoganın geri kalanını tamamlayamadı.

Denedi. Gerçekten denedi. Saçma sapan takma adları olan bir dizi pozda ilerledi ve Henry Amca ile şaşırtıcı derecede esnek seksenlik ve seksenlik olmayanlarla dolu odaya ayak uydurmak için elinden geleni yaptı. Ancak Max dersin sonundaki son gevşeme sırasında kaçtı ve bunun tek nedeni Violet'in buna "cinayet kurbanı pozu" demesi değildi, doğruyu söylemek gerekirse bu onu biraz korkutmuştu.

Max'in yerde kartal gibi uzanıp bir seri katilin kurbanı olmuş gibi davranmaktan daha büyük dertleri vardı; en önemlisi de Henry'nin akvaryum konusunda az önce patlattığı bombaydı.

Amcası detay vermeyi reddetmişti, muhtemelen bu anons Max'in aşağı bakan Dalmaçyalı'sından düşmesine ve yüzünün tam ortasına düşmesine neden olmuştu. Bir gün önce iyice hırpalanmış olan gözlükleri şimdi bükülmüş ve yüzüne yamuk oturmuştu. Yine de Max'in umurunda değildi. Sadece akvaryuma gitmek ve bilmeden nasıl bir felakete imza attığını anlamak istiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Max ayağa fırlarken Henry yerdeki yerinden sordu.

"Çalışmak için," dedi açıkça.

"Bu gece tombalada sana bir yer ayıracağım." Henry gözlerini kapadı ve ölü taklidi yapmaya devam etti.

Max ona baktı ve onu gerçekten öldürmeyi düşündü.

Hayır, bu hiçbir şeyi çözmezdi. Ayrıca, Max'in Turtle Beach'e taşınmasının bir nedeni de ilişkilerini onarmaktı. Görünüşe göre bunu yapmak tahmin ettiğinden çok daha karmaşık olacaktı ama şimdiden vazgeçemezdi.

Yine de Max'in aklındaki en son şey .

"Cinayet kurbanları" labirentinde ilerledi ve Violet'in Dalmaçyalı'sı peşindeyken çıkışa doğru yürüdü. Tam da Violet'in

Kapıyı açtığında, köpek adamın pantolonunun eteklerine yapıştı ve onu binanın içine doğru sürüklemeye çalıştı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Max köpeğe.

Kuyruğunu salladı ve sanki Max doldurulmuş bir köpek oyuncağından başka bir şey değilmiş gibi çekiştirdi. Bu kasabadaki köpekler cidden kontrolden çıkmıştı. Eğer akvaryum Henry'nin söylediği kadar kötü durumdaysa, belki Max hayvan kontrol memuru olarak bir iş bulabilirdi.

Kendine işlerin o kadar da vahim olmadığını söyledi... henüz.

Max bir şekilde bacağını kurtarmayı başardı ve bu sırada Dalmaçyalı'nın ağzında bir parça haki kumaş bıraktı. Köpek odanın başına geri döndü, ödülünü havaya fırlattı ve onunla yakalamaca oynadı.

Max, Jeep'inin ön koltuğuna oturdu ve birkaç sarsıntılı hareketle yaşlılar merkezinden uzaklaştı, bu özel tuhaflik markasını arka planda bırakmaktan mutluydu.

Turtle Beach Akvaryumu ve Deniz Kaplumbağası Hastanesi adanın ses tarafında, köprüyü geçtikten sonra, kasabanın diğer ucunda yer alıyordu. Max'in yazlarını Turtle Beach'te geçirdiği zamanlarda adanın kuzey ucu çoğunlukla ıssızdı. Seksenli yılların sonlarında meydana gelen devasa bir kasırga kuzey ucundaki okyanus kıyısındaki evleri yerle bir etmiş ve sahilde o kadar büyük bir erozyona neden olmuştu ki yeniden inşa etmek bir seçenek değildi.

Max'ın da çok iyi bildiği gibi doğa mucizevi bir şeydi. Kuzey ucundaki kıyı zaman içinde doğal yollarla kendini onarmıştı. Max'ın el değmemiş şekerli kum şeridi olarak hatırladığı bölgede şimdi kazıklar üzerine inşa edilmiş üç sıra uzun, ince sahil kulübesi bulunuyordu. Bu evler Paskalya yumurtası tonlarında boyanmış, adadaki diğer evlerle uyumlu olması için beyaz kafeslerle süslenmiş ve bölgeyi daha fazla fırtına hasarından korumak için yemyeşil kıyı bitki örtüsüyle çevrelenmişti. Kumsal çimenleri, deniz yulafları ve tuzlu rüzgârın yıprattığı ve kıvrımlı şekiller verdiği canlı meşe ağaçları da kuşlar ve memeliler için güvenli bir sığınak sağlıyordu. Max daha yakından bakmak için sabırsızlanıyordu. Burası

Carolina kıyılarına özgü deniz yaşamı konusunda uzmanlaşmış bir akvaryum için mükemmel bir ortam.

Akvaryum, Max'in Baltimore'da çalıştığı devasa çelik ve cam binayla tam bir tezat oluşturacak şekilde körfezin cam gibi sakın sularının kenarında yer alıyordu. Ulusal Akvaryum yılda bir milyondan fazla ziyaretçiyi ağırlıyordu ve Maryland'in en büyük turistik cazibe merkezlerinden biriydi. Max'in şu anda kahvaltı için baktığı mütevazı binayı yiyebilirdi.

Yine de Max görünüşe aldırmıyordu. Aslında Turtle Beach Akvaryumu'nun her tarafını saran renkli duvar resmini oldukça beğenmişti. Canlı mavi bir arka plan üzerinde yüzen deniz kaplumbağaları yer alıyordu. Renkli mercan parçaları, turuncu-beyaz palyaço balıkları, pembe ve turkuaz deniz anemonları duvar resminin alt kısmını kaplıyordu ve tuğla duvarın üstü güneşli sarı ışıkla çalkalanıyordu.

Bakışları boyalı kaplumbağalardan akvaryumun girişindeki çift camlı kapının üzerindeki tabelaya kayınca Max'in nefesi göğsünde düğümlendi.

KAPLUMBAĞA PLAJ AKVARYUM VE DENİZ KAPLUMBAĞA

HASTANE. Bu son kısım saf Henry'ydi. Max'e çok sevdiği deniz kaplumbağaları hakkında bildiği her şeyi öğretmiş ve hayatını onları neslinin tükenmesine karşı korumaya adanmıştı. Şimdi amcasının mirasını devam ettirmek Max'e kalmıştı.

Eğer bir şekilde akvaryumu tekrar kara geçirebilirse.

Max cipten indi, arka koltuktan kişisel ofis eşyalarının bulunduğu karton kutuyu aldı ve kapıyı biraz fazla kuvvetle çarptı. Tabii ki akvaryumu doğru yola . Ne gerekiyorsa yapacaktı. Ama her şeyin bir sırası vardı. Kendisine ne kadar büyük bir karmaşa miras kaldığını görmesi gerekiyordu.

Yaralı kaplumbağalar için ayrı ayrı açık hava tanklarının bulunduğu büyük garaj tarzı komplekste oyalanmanın cazibesi büyüktü. Max tanktan tanka geçerek o anda burada bulunan beş kaplumbağayı kontrol etti -dört

Caretta caretta ve bir Kemp's Ridley- ve ardından akvaryum alanından hızlıca geçtik. Binanın içi de en az dışı kadar renkliydi; çocuklar için interaktif oyunlar, dokunma havuzu, köpekbalığı tankı, denizati sergisi ve karanlıkta parlayan bir dizi özel denizanası tankı vardı. Her şeyin merkezinde, balık ağı ve ışıltılı pembe denizyıldızlarıyla kaplı, küçük bir bank koltuğu olan devasa bir istiridye kabuğu oturuyordu.

Max başını eğdi ve onu inceledi. Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun bir çeşit tahta benzediğini düşünebilirdi.

Tuhaf.

Max etrafına bakındı ve bakışları akvaryumun saatlerini gösteren dalgaların karaya attığı ağaçtan bir tabelaya takıldı. Kırk beş dakika içinde açılması planlanıyordu. Elindeki karton kutuyu sıkıca kavradı ve akvaryum müdürünün ofisine doğru yöneldi.

Küçük mekânla ilgili her şey ona amcasını hatırlatıyordu. Tatlı kiraz kokusundan, mevcut her yüzeyi kaplayan deniz kaplumbağası figürlerine kadar her yerde Henry vardı. Masanın arkasındaki duvarda kaplumbağaların, kaplumbağa yuvalarının ve kum tepelerinden kıyıya doğru yol alan minik yavruların pastel boya çizimleri ve akvaryum ziyaretçilerinin çocuk el yazısıyla bıraktığı notlar asılı duruyordu.

Max kutusunu masanın üzerine bıraktı ve çizimlerden birine uzandı. Kâğıt sararmıştı ve çizimde inkar edilemeyecek kadar tanıdık bir şeyler vardı - yumurtalarını bıraktıktan sonra denize dönen ve arkasında kumda belirgin bir iz bırakan anne kaplumbağa. Sonra Max daha yakından baktı ve kağıdın sağ alt köşesine karalanmış kendi baş harflerini gördü.

MM.

Kaplumbağa çiziminin tanıdık gelmesine şaşmamalı. Max, Turtle Beach'i ziyarete geldiği ilk yaz bu resmi kendisi çizmişti. Max'in geldiği gün Henry onu gece geç saatlerde bir çift küçük kürek ve bir kovayla yürüyüşe çıkarmıştı. Metodik bir şekilde delikleri doldurmuşlardı.

sahili kazmayı seven çocuklar ya da kumdan kale yapan turistler tarafından bırakılmıştı. Delikler, yaz geceleri ay ışığında yumurtalarını bırakmak için kıyıya gelen kaplumbağalar için tehlikeliydi. Henry'nin kulübesinin her iki yönünde yarım mil dolaşırken, delikleri doldururken ve kumu sıvazlarken Henry bunu Max'e açıkladı.

Sahildeki eve vardıklarında, kum tepesinin üzerinde ritmik bir sallanma sesi duydular. Henry büyük avucunu Max'in küçük göğsünün ortasına koymuş ve onu olduğu yerde durdurmuştu.

"Kaplumbağa," diye fısıldamıştı amcası.

Sonra deniz otlarının arkasına çömelmişler ve büyük anne kaplumbağanın yuvasını yapmasını izlemişlerdi. Henry ona "büyük hanım" demiş ve ondan öylesine saygıyla söz etmişti ki Max büyülü bir şeye tanıklık ettiğinden kuşku duymamıştı. Ertesi sabah, Henry'nin eski bir metal Folgers kutusunda sakladığı boya kalemleriyle kaplumbağanın resmini çizmişti.

Ve amcası çizimi bunca yıl saklamıştı.

Kağıt Max'in titreyen elinde sallandı. Nefes nefese kaldı ve paslı bir raptiyeyle kağıdı yerine tutturdu.

Bu, diye düşündü, bakışları eski resmin üzerindeydi. İhtiyacım olan hatırlatma buydu. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden yanlış giden her neyse onu düzeltmek zorundayım.

Max amcasının gıcırdayan deri koltuğuna oturdu, modası geçmiş masaüstü bilgisayarını açtı ve bir yığın defter, bir çek defteri ve son üç yılın muhasebe belgelerini bulana kadar çekmeceleri karıştırdı.

Onları incelerken içine bir korku çöktü. İşler iyi gitmiyordu. Bütçede bazı kesintiler yapmak zorunda kalacaktı ve bunu hızlıca yapması gerekecekti. Turizm sezonunun zirvesindeydiler, bu yüzden bilet satışları önümüzdeki iki ay boyunca en yüksek seviyede olacaktı. Ama bir plan olmadan akvaryum kışı çıkaramazdı.

"Wilson?"

Max bakışlarını önündeki sayı karmaşasından ayırdı ve başını kaldırdığında denizkızı Molly'nin ofisin kapısında, tepeden tırnağa denizkızı kıyafetleriyle durduğunu gördü.

"Max." Başını salladı ve sarı dalgalar sırtından aşağı döküldü. Max emin olamıyordu ama saçlarında pembe simler gördüğünü sandı. "Max'i kastetmiştim, Wilson'ı değil. Özür dilerim, beni hazırlıksız yakaladın. Sen... şey... burada görmeyi beklediğim son kişisin."

"Alınmadım. Ben de aynısını söyleyebilirim," dedi ve sonra 1950'lerdeymiş ve bir şehir kulübü kotilyonunda falan bulunuyormuş gibi sandalyesinden kalktı.

Neden bu kadının yanında kendini bu kadar huzursuz hissediyordu?

"Ben burada çalışıyorum," dedi, kaşları çatılmıştı. "Bu çok açık değil mi?"

Molly bir elini sallayarak balık kuyruğunu, boynuna doladığı incileri ve istiridye kabuğu büstiyerini gösterdi. Max birden bakacak güvenli bir yer kalmadığını düşündü ve bakışlarını yere indirdi. İşte o zaman Molly'nin ayaklarının dibinde kibarca oturan, parlak kırmızı bir ıstakoz kostümü giymiş Ursula'yı fark etti. Peluş pençeleri minik omuzlarından dışarı fırlamıştı ve sallantılı anten gözleri olan bir şapka spaniel'in kafasında gösterişli bir açıyla duruyordu.

"Demek sen Henry'nin yeğenisin... yeni müdürümüz?" Molly onun dikkatini Ursula'nın kıyafetinden uzaklaştırarak sordu.

"Evet." Max başparmağını lobiye doğru kaldırdı. "Sanırım Poseidon'un dışarıdaki tahtının sebebi sensin?"

"Aslında biz oraya denizkızı mağarası diyoruz." Molly ona orantısız bir gülümseme verdi. "Ama evet."

Max'in göğsüne sıcaklık doldu. Çok hoş bir gülümsemesi vardı. Sahilde tuzlu su ve kum kusarken onu görme şansı pek olmamıştı.

Kadın onun hayatını kurtarmıştı ve bu da bundan sonra olacakları daha da garip hale getirecekti.

"Denizkızı mağarası." Max başını salladı. "Sevimli, ama..."

"Ama?" Molly'nin güzel gülümsemesi olduğu yerde dondu kaldı.

"Ama akvaryumun neden bir denizkızına ihtiyacı var? Bilimsel olarak önemsiz bir şey." Max kollarını kavuşturdu ve bakışlarını Ursula'ya çevirdi. "Hazır denizin özgünlüğünden bahsetmişken, köpeğiniz neden burada?"

Max kötü adam olmak istemiyordu ama hadi ama. Bu senaryonun hiçbir mantıklı yanı yoktu.

Molly'nin kaşları birbirine yaklaştı ve birden *ona* sanki deli olan oymuş gibi bakmaya başladı. Belki de işteki ilk gününe Kaptan Jack Sparrow gibi giyinerek gelmeliydi.

"İstakozumu kastediyorsun," dedi kesin bir ifadeyle. Ursula havladı.

Max'in şakakları zonkluyordu. Rakamların üzerinden geçmek migrenini azdırmaya yetmişti ve şimdi burada bir denizkızı ve onun Cavalier King Charles spaniel cinsi köpeğiyle anlambilim tartışması yapıyordu.

Dişlerini sıktı. "Hayır, köpeğinden bahsediyorum."

Ursula kuyruğunu salladı, ilgi odağı olmaktan memnun olduğu belliydi. Max'e doğru atıldı ama Molly denizkızı büyüklüğünde hızlı adımlarla onun peşinden koştu ve istakozu kucağına aldı.

Yavru köpek, *istakoz değil*. Max şakaklarına masaj yaptı ve Henry Amca'nın masasında bir yerlerde bir şişe ibuprofen olması için dua etti. "Köpeklerle ne alıp veremediğın var?" Molly onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Eğer gerçek bir voleybol topu olsaydı, kızın yüzündeki ifade onu anında söndürebilirdi.

"Yok bir şey. Sadece akvaryumumda neden bir tane olduğunu anlamaya çalışıyorum." Kaşlarının çatıldığını hissetti. "Sanki kasabayı ele geçiriyorlar."

"Belki de insanlar köpekleri sevdiği içindir." Molly çenesini kaldırdı. "Ama bu özel durumda, duygusal destek hayvanı gibi bir durum söz konusu."

Max bir Ursula'ya bir de Molly'ye baktı. Bilime hiç dayanmamalarına rağmen çok sevimli bir çift olmuşlardı. Ya da bir bütün olarak gerçeklikle. "Bu köpek yavrusu senin duygusal destek hayvanın mı?"

"Tam olarak değil. Tam tersi aslında." Molly boğazını temizledi. "Ben onun duygusal destek insanıyım."

Max gözlerini kapadı ve iç çekti. *Duygusal destek insanı mı?* Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bu adadaki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Molly konuşmaya devam etti, görünüşe göre Max'in varoluşsal krizinden habersizdi. "Onun ayrılık kaygısı var. Amcan onu yanımda işe getirmemi önerdi ve bu çok işe yaradı. Turistler onu çok seviyor, özellikle de çocuklar."

Max gözlerini açtı. Yavru köpek bu kadar sevimli olmasaydı tüm bu konuşma çok daha kolay olurdu, denizkızından bahsetmiyorum bile. "Ama burası bir akvaryum. Turistler buraya deniz yaşamını görmeye geliyor, köpekleri değil."

"Bu yüzden ıstakoz gibi giyinmiş." Molly parmağının ucuyla Ursula'nın antenlerinden birine dokundu. Anten Ursula'nın yüzünün önünde sallanmaya başladı ve Ursula minik dişleriyle antene vurdu.

Max sandalyesine çöktü ve kendini masanın üzerine yayılmış kâğıtlara ve ödenmeyi bekleyen faturalara odaklanmaya zorladı. Yani. Çok. Fatura. "Üzgünüm, Molly. Ama işler değişmek üzere. Amcamın altın gibi bir kalbi var ve burada harika bir şey inşa etti ama bu haliyle sürdürülebilir değil."

Molly yaklaştı. Denizkızı kuyruğunu *salladı*. "Ne diyorsun sen?"

"Ciddi kesintiler olmadan akvaryumun ayakta kalamayacağını söylüyorum." Max başını kaldırdı ve amcasının her zaman çok sevdiği mekanik kalemlerden biriyle Ursula'yı işaret etti. "Ayrıca akvaryumun bir köpek için uygun bir yer olmadığını da söylüyorum."

"Anlıyorum." Molly'nin gözlerinde fırtına bulutları toplandı ve ona ters ters baktı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet, aslında." Max tekrar ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. *Sadece yap. Yara bandını yırt.* "Akvaryum da bir denizkızı için uygun bir yer değil."

"Bekle... Ciddi misin?" Molly'nin yüzü düştü. Ursula saçma sapan iri köpek yavrusu gözlerini kırptırdı.

Max kendine bir bilim adamı olduğunu ve Disney temalı bir köpek kreşinin değil, bir akvaryumun başına getirildiğini hatırlattı. "Deniz kızları efsanevi yaratıklardır. Gerçek değillerdir. Balık yemini zar zor karşılayabiliyorken deniz kızı gösterisi yapmanın bir anlamı yok. Üzgünüm ama..."

"Ama ne?" Molly'nin alt dudağı titremeye başladı ve Max neredeyse Molly'nin bir gün önce boğulmasına izin vermiş olmasını dileyecekti.

"Kovuldun."

Bölüm 4

"*Kovuldum*. Yani, gerçekten kovuldu mu? Bunu yapabilir mi?" Caroline, akvaryumda Max'le yaşadığı felaketten sonra Turtle Books'un kapısından içeri daldığından beri Molly'ye üçüncü kez dondurulmuş bir Milky Way latte uzattı.

Midesinin çalkalanmasının nedeni kahve, karamel ve çikolata değildi. En azından tamamen değil.

Molly içeceğindeki pipeti höpürdeterek içti. Böyle giderse sabaha kadar denizkızı kostümüne sığamayacaktı. Ama ne fark ederdi ki? Resmen işsizdi. En azından akvaryumdan çıkmadan önce normal kıyafetlerini giymeyi akıl etmişti. Gerçi kırmızı kap kollu tişörtü ve yüksek belli deniz şortu şu anda hoşuna gitmek için biraz fazla deniz temalıydı. "Yapabileceğinden oldukça eminim. Artık akvaryumun müdürü o, en tepedeki adam."

Molly kucığında mışıl mışıl uyuyan Ursula'ya baktı ve kendini düzeltti. "Boş ver. Köpeklerden nefret ettiği için ona böyle hitap edemeyiz."

Caroline'ın nefesi kesildi. "*Köpeklerden nefret mi ediyor?*"

Kitapçının kapısındaki ziller çaldı ve Violet March kucığında pembe bir karton kutu ve minik keklerle süslenmiş pembe tasmaşının ucunda koşturan Dalmaçyalı Sprinkles ile dükkândan içeri girdi.

Violet, Caroline ve Molly arasında bir ileri bir geri baktı. "Bu adada köpeklerden nefret eden biri mi var?"

Caroline Molly'ye bakarak ya açıklama yapmasını ya da konuyu değiştirmesini istedi.

Molly pipetini kemirdi. Hâlâ kovulmasını kafasında oturtmaya çalışıyordu. Belki de Max hakkında dedikodu yaymak pek akıllıca bir fikir değildi. Ne de olsa fikrini değiştirebilirdi, değil mi? şu anda dükkânda bulunan tek müşteri odanın diğer tarafındaki kitap raflarına göz atarken ve başka hiç kimse duymazken Caroline'a içini dökmek bir şeydi, ama Violet'i işin içine katmak tamamen başka bir konuydu.

Turtle Beach'in yerleşik kek fırıncısı ve yoga öğretmeni dedikoducu falan değildi. Violet çok tatlı biriydi. Sadece haberlerin küçük adalarında orman yangını gibi yayılma eğilimi vardı.

"Bir dakika bekleyin." Violet, Molly'nin yanındaki bar taburesine oturup elindeki kek kutusunu tezgâhın üzerine bırakırken, Sprinkles titreyen kalp şeklindeki burnuyla Ursula'yı kokladı. "Bahse girerim ikinizin kimden bahsettiğinizi biliyorum-Henry Miller'ın yeğeni. Haksız mıyım?"

Molly'nin dudaklarında, denizkızı mağarasından apar topar kovulduğundan beri ilk kez bir gülümseme belirdi. "Nasıl tahmin ettin?"

Violet omuz silkti. "Bu sabah Henry ile yaşlılar merkezinde yogadaydı ve Sprinkles'a yan gözle bakıp durdu."

Sprinkles'ın kuyruğu, adının söylenmesiyle Violet'in bar taburesinin ayaklarına çarptı. Caroline kasanın yanında duran ve köpek müşterileri için ev yapımı peynirli bisküvileri sakladığı kavanoza uzandı. Sprinkles'a büyük bir tane uzattı ve Dalmaçyalı onu kemirmek için yere uzandı. Ursula hazırolda oturdu ve Caroline ona daha küçük bir bisküvi uzattı - Ursula'nın üçüncü bisküvisi. Molly'nin yavru köpeği de onunla eşleşiyordu.

"Max yogada mıydı?" Molly hiç de kadınsı olmayan bir homurtu çıkardı. "Onun bu kadar ruhani bir şey yaptığını düşünemiyorum."

"Pek istekli değildi. Aslında onu katılmaya zorlamam gerekti ve kurban pozunu yarıda bıraktı çünkü yerinde duramıyordu." Violet'in bakışları Molly'nin lattesine kaydı ve umutlu bir sırıtısla

Caroline. "Şunlardan bir tane alabilir miyim? Bu sabahki kek teslimatlarımın sonuncusudur. Eve dönerken Sam'le itfaiye binasında öğle yemeği yiyeceğim ve buralardayken babama bir kahve götürebilirim. Milky Way lattelerini ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

"Tabii ki. Polis şefi için her şey müesseseden." Caroline bir şişe çikolata şurubu almak için eski kırmızı-beyaz buzdolabına uzandı.

Molly başını salladı. "Max'in beni kovmadan hemen önce yoga yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"Köpeklerden nefret ediyor ve seni kovdu mu?" Violet yüzünü buruşturdu. "Turtle Beach'in süper kötü adamı olmaya mı çalışıyor?"

Caroline elinde çikolata şurubuyla Molly'yi işaret etti. "Sen olmasaydın dün denizin dibini boylayabilirdi. Seni kovmaya nasıl cüret eder?"

"Ciddiyim. Bu son derece kaba bir davranış." Violet başını salladı. "Charlie'nin Melekleri'nden kurtarılma anını dinledim. Patronunun hayatını kurtarmak iş güvenliğini garanti etmiyorsa, ne garanti eder bilmiyorum."

"Akvaryum mali açıdan zor durumda. Bundan şüphelenmiştim ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Molly başını tezgâhın üzerine bıraktı. Artık mevcut sorunlar listesine bir de dondurma baş ağrısını ekleyebilirdi.

Caroline blender'ı açık konuma getirdi, Violet'in babası için latte doldurdu ve bardağın üstünü bir to-go kapağıyla kapattı. "Akvaryum için ne kadar çok şey yaptığın hakkında bir fikri var mı?"

"Konuşmamız tam olarak iki yönlü bir yol değildi," dedi Molly. "Ben ne yapacağım? İşsiz denizkızlarına pek talep yok, özellikle de bu kadar küçük bir adada. Satın almam gereken köpek mamaları ve ödemem gereken kiram var."

Kabul etmek gerekir ki, eskiden ailesinin yazlık evi olan bu yerde onların gayri resmi daimi kiracısı olduğu için kira anne ve babasına gidiyordu. Ama Molly şimdi düşününce, bu anlaşmanın resmi olmayan kısmı, anne ve babasının her an fikirlerini değiştirebilecekleri anlamına geliyordu.

Onu *tahliye* edebilirler.

"Başka bir iş bulmalıyım." Molly tekrar lattesine uzandı. Eli öylesine titriyordu ki, pipeti ağzına isabetli bir şekilde götüremiyordu, bu yüzden içeceği tekrar tezgâha çarptı. Ursula hafifçe irkildi. "Bugün gibi."

"Her şey yoluna girecek, Molls." Caroline ona sempatik bir bakış attı.

"Ailem kovulduğumu öğrenmemeli, özellikle de babamBiliyorsun ki Özellikle Turist'ten ayrıldığımdan beri hayat tercihlerim hakkında söyleyecek çok şeyi var." Molly yüzünü buruşturdu. "Gerçekten de, Vanderbilt'ten mezun olduktan sonra neden buraya döndüğümü hiç anlamadı. Beş yıl sonra bu fikre alışmış olması gerekirdi."

Molly Tennessee'de okuldayken, annesi ve babası Pennsylvania'ya taşınmışlardı. Hayatı boyunca akademisyenlik yapmış olan babası, Wilmington yakınlarındaki üniversitedeki işini bırakmış ve Philadelphia'daki gösterişli bir özel kolejde tarih bölümünün başına geçmişti. Annesi yeni misafir evlerini sürpriz bir mezuniyet hediyesi olarak Molly için donatmıştı. Annesi ve babası, "ev" yabancı bir yerde olsa da, Molly'nin eve geri taşınacağını varsaymışlardı. Babam Molly'nin neden gelip kendi doktora yapmak ya da annesi gibi bir sınıfta öğretmenlik yapmak istemediğini anlayamıyordu. Bunun yerine, yeni ve parlak eğitim diplomasını alıp Turtle Beach'teki yazlık evlerine dönmüş ve yepyeni akvaryumda denizkızı görevi için imza atmıştı. Her yaz istifa etmesi için baskı yapıyordu ama bu yıl baskılar daha da artmıştı. Eğer babam kovulduğunu öğrenirse, bunun sonunu asla duyamayacaktı.

"Başka bir şey bulmaya çalışırken her zaman burada yardım edebilirsin." Caroline kollarını kitapçının tamamını kapsayacak şekilde salladı. "Yazın dükkânın ne kadar kalabalık olduğunu biliyorsun, özellikle de öğleden sonraları turistler güneşin tadını çıkarmayı bitirdikten sonra."

Molly, "Seni sevdiğimi biliyorsun, ama bu kulağa acınacak bir teklif gibi geliyor," dedi.

Yine de bu noktada kimsenin merhametini geri çevirmeyi göze alamazdı. Kelimenin tam anlamıyla.

"Caroline haklı." Violet bakışlarını Molly'ye kaydırdı. "Akvaryum için çok şey yapıyorsun. Max'in sert bir konuşmaya ihtiyacı var. Muhtemelen hiçbir fikri yoktur."

Sıfır. Hiçbir fikri yoktu.

Molly pipeti içkisinin içinde döndürdü. Ursula pipetin dönüp durmasını izledi. "Eğer akvaryumun başı gerçekten ciddi bir beladaysa, onu düşerken tekmelemek istediğimden emin değilim."

Kimi kandırıyordu ki? Max Miller'ı yerdeyken tekmeleme düşüncesi hiç de haksız sayılmazdı. Ayrıca, şu anda yerde olan biri varsa o da Molly'ydi. Bu bir yarışma değildi ama eğer olsaydı, kesinlikle o kazanırdı.

Caroline kollarını kavuşturdu. "Max üzerinde çalıştığın bağış toplama fikirlerinden herhangi birini sana sorma zahmetine girdi mi?"

Hayır, aslında.

Yapmamıştı. Molly başını salladı.

"Senden hiç görüş aldı mı, yoksa seni oracıkta kovdu mu?" Violet sordu.

Molly bir nefes verdi. "Kesinlikle ikincisi ve Ursula'yı da kovdu sayılır."

Nasıl bu kadar özlü bir şekilde ifade etmişti?

Akvaryum bir köpek için uygun bir yer değildir.

Turistler Ursula'nın küçük ıstakoz kostümüne bayıldı. Ve bonus: köpekbalığı akvaryumundaki köpekbalıkları gibi çocukları korkutmadı.

Caroline, "Bu kadarı yeter, o bir canavar," dedi ve Ursula'ya peynirli bisküviden bir ısırık daha verdi.

Violet, sanki sinir bozucu bir bilim adamına savaş açmak uygulanabilir bir olasılıkmış gibi, "Belki de sadece savaşmalısın," dedi.

Gerçi düşününce, Violet kısa süre önce adanın itfaiye müdürüne karşı tam da bunu yapmıştı ve işler kesinlikle onun lehine sonuçlanmıştı. Söz konusu itfaiye müdürü Sam Nash'le şu anda

fırtınalı bir yaz aşkı. Charlie'nin Melekleri, yaklaşan nişanları için kumar masalarından birini kurmuşlardı bile.

Molly'nin Wilson'la evlenmek istediğinden değil... Max'le. Gerçekten, neden ona böyle hitap edip duruyordu? Kafasında bile olsa buna bir son vermeliydi.

"mı?" Caroline'ın bakışları daraldı.

Hayır. Karşı koymak Molly'nin yapması gereken son şeydi. İşten çıkarılmayı başarsa bile, Max'in hiçbir yere gitmeyeceği açıktı. Akvaryumun yeni müdürü oydu. Onun için çalışamazdı. Dün akşam onu giyinik ve sırlıslıkam görünce içi kıpır kıpır olsa bile, bugünden sonra olmazdı.

Yine bu sabah, amcasının masasında otururken, gözlükleri yamuk yumuk, saçları dağınık, sanki yataktan yeni kalkmış gibi çok sevimli görünüyordu. Molly'nin bayılmasına neden olan dalgın bir profesör havası vardı. Dün gece yanında Ursula'yla yatağa girip gözlerini kapattığında, kafasının içinde Max'in sesini duymaya devam etti.

Caretta caretta.

Deniz kaplumbağalarını takdir eden erkeklere karşı zaafı vardı. Bu çok talihsiz bir mesleki tehlikeydi, özellikle de şimdi.

Molly birileriyle çıkmaya çok ihtiyaç duyduğu bir ara vermişti. Geçen yaz olanlara bakılırsa belki de kalıcı olarak. Ayrıca adam, hayatını kurtardıktan yirmi dört saat sonra onu *kovmuştu*.

"Tam olarak ne öneriyorsun?" Molly kendi kendine söylenirken duydu. Belki de karşı koymaya o kadar da karşı değildi.

Max, Henry amcasıyla yaptığı o meşum yoga dersinden sonra bile, bir denizkızı ve bir köpek yavrusu kovmanın gününün en kötü anı olmasını bekliyordu. Bu varsayımın ne kadar yanlış olduğu ortaya çıktı.

Molly'nin ayrılışından birkaç dakika sonra akvaryumda kaos patlak verdi. Kaplumbağa hastanesinde sabah çalışması gereken veterinerlik okulu stajyeri hasta olduğunu söyledi. Suyu en büyük caretta caretta hasta bölmesine süzen PVC borulardan biri patladı. Saniyeler sonra Max bir yandan ayak bileği derinliğindeki suda ilerliyor, bir yandan da üç yüz elli kiloluk bir deniz kaplumbağasını kırık tanktan çıkarıp başka bir tanka taşımaya çalışıyordu -Hem de çok az yardımla. Üstüne üstlük, anaokulu sınıfıyla birlikte akvaryumu ziyaret eden beş yaşındaki bir çocuk, dokunma havuzundan aldığı canlı bir denizyıldızını kargo şortunun ceplerinden birine sokmaya çalıştı.

Bu çeşitli felaketlerden herhangi biri yeterince kötü olabilirdi, ancak hepsi olay sırasında yakınlarda bulunan akvaryum personelinin tepkisiyle katlanarak daha da kötü hale geldi.

"Molly nerede? Bununla nasıl başa çıkacağını bilirdi."

Max bu sözleri o kadar çok duymuştu ki, postanenin üst katındaki paten pistindeki eski plaklardan biri gibi kafasının içinde sürekli tekrar ediyordu. Artık anlamıştı. Büyük bir hata yapmıştı.

Max'in, akvaryumu, işini, amcasının mirasını ve adanın nesli tükenmekte olan deniz kaplumbağası nüfusunu bir anda kurtarmanın ani sorumluluğu altında ezilmesinden başka bir mazereti yoktu. Kaplumbağalar için hazırlıklıydı. Diğer her şeye mi? O kadar da değil.

Max'in asla yapmadığı bir şey olan dürtüsüyle hareket etmişti ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

Hiç mi? Pek sayılmaz. Gerçek şu ki Max, Ulusal Akvaryum'un yeni müdürü olarak seçilmediğini öğrendiği günden beri kendi yağıyla kavruluyordu.

İşin kendisine ait olduğundan o kadar emindi ki. Duyuru yapıldıktan sonra, özellikle de yönetim kurulunun gerekçeleri göz önüne alındığında, içinde bir şeylerin koptuğu anlaşılıyordu. Max'in iş-yaşam dengesi kavramına sahip olmadığını düşünüyorlardı. Kendini tüketeceğinden endişeleniyorlardı. Bu ne zamandan beri bir işveren kötü bir şey oldu? Tükenmişlik değil,

ama iş ahlakı. Max şimdi bile buna bir anlam veremiyordu. Üç hafta içinde işinden ayrılmış, evini satmış ve artık tek sorumlusu olduğu akvaryumu hiç görmeden adaya taşınmıştı.

Belki de Max bir tür orta yaş krizi yaşıyordu, her ne kadar böyle küçümseyici bir etiket yapıştırmaktan nefret etse de. Tek bildiği, birdenbire kafası yerine kalbiyle düşünmeye başladığı ve bunun sonucunda hayatını rekor bir sürede tam bir tren enkazına çevirmeyi başardığıydı. Bir daha asla "iş-yaşam dengesi" ifadesini duymak istemiyordu.

Max, deniz kaplumbağası hastanesi olarak kullanılan garaj tarzı alana depo dolabından ıslak bir süpürge getirdi. Balık ve ıslak beton gibi kokuyordu.

Güçlüler nasıl da düşmüştü.

Güç düğmesini çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Çünkü tabii ki olmadı. Her zamanki gibi.

"Bu eski şey çok kurnaz." Veterinerlik okulu stajyerlerinden Nate ıslak süpürgeye başıyla işaret etti. "Çalıştırmaya çalışmadan önce açma düğmesini en az dört kez gerekiyor."

Max güç düğmesini ileri geri oynattı ve tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı.

"En az dört kez," dedi Nate. "Bu sadece üçtü."

Max ona sıkı bir gülümseme verdi. "Yani makine nasıl sayılacağını biliyor mu?" Nate kaşlarını çatı. "Dostum, bu bir vakum."

"Özür dilerim." Max bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Kendini toparlaması gerekiyordu. Çocuk sadece yardım etmeye çalışıyordu. "Dört kere. Anladım."

Tekrar denedi ve bu sefer ıslak vakum kükreyerek canlandı. Max sevinçten çığlık atacak gibi hissetti. Sonunda bir şeyler yolunda gitmişti.

Kaplumbağaların havuzları arasında yerde biriken suyu süpürmeye çalışırken Nate'e sırtı. "Bu numarayı nasıl keşfettin?"

"Ben yapmadım. Molly çözdü. Görünüşe göre akvaryum açıldığından beri buradaymış. hakkında her şeyi biliyor." Nate'in bakışları

Lobiye doğru. "O nerede bu arada? Bugün onu hiç görmedim. Ya da küçük sevimli köpeğini."

"Onu ben kovdum," dedi Max.

Nate'in gözleri büyüdü.

"Dostum." Max başıyla onayladı. "Köpeği de."

"Dostum." Nate başını salladı. "Hiç hoş değil."

Sanki buradaki makineler bile Max'in davranışından dehşete düşmüş de işbirliği yapmayı reddediyormuş gibi, ıslak vakum durma noktasına geldi.

Bu gün hiç bitecek miydi?

"Ne yapacaksın?" Nate başını ıslak süpürgeye doğru eğdi. "*Biz-*" Max bir ileri bir geri hareket etti. "-bulacağız birkaç havlu alıp bu pisliği temizleyeceğim. Sonra da denizkızımızı bulup onu geri getireceğim."

"Köpeği de mi?" Nate sordu.

"Göreceğiz."

Max hâlâ köpek yavrusuna ikna olmamıştı. Resmen eski, mantıklı haline geri dönmüştü. Ve mantık hâlâ bir köpeğin akvaryumda yeri olmadığını söylüyordu. Max ayrıca Molly'nin Ursula'nın duygusal destek insanı olduğu gerçeğine de inanmıyordu. Ama kabul etmek gerekir ki, tartışacak durumda da değildi.

Nate odanın uzak tarafındaki raflardan birine doğru yürüdü, parmak arası terliklerini nemli zemine vurarak ilerledi. Bir yığın havlu topladı ve Max'in köpek işe alma uygulamaları hakkında daha fazla yorum yapmadan suyu emmeye başladı. Nedense onun bu konudaki sessizliği Max'in kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Akvaryum saat dörtte kapılarını kapattı. Max öğleden sonrayı başka büyük bir felaket yaşamadan atlattı, hala mali çöküşün eşiğinde oldukları gerçeğini ya da Molly ve Ursula'yı kovduğunun duyulmasından sonra Nate'in onunla konuşuyor gibi görünen tek personel olduğunu saymazsak.

Yarın her şey daha iyi olacaktı. Tek yapması gereken sakin ve mantıklı bir şekilde Molly'ye bir hata yaptığını açıklamak ve ondan işe dönmesini istemektir.

Neyse ki bugün Turtle Beach'te bir Salı olduğu için onu nerede bulacağını biliyordu.

Bölüm 5

Max cipini durdurduğunda yaşlılar merkezi çoktan hareketlenmiş görünüyordu. Binanın her köşesinde BINGO yazılı bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu. Otopark tıklım tıklım doluydu ve turistler yaşlılar merkezinin lobisine akın ediyordu, yüzleri pembe ve saçları plajda geçirdikleri bir günün tuzluluğundaydı. Üzerinde kocaman dönen bir kek bulunan gümüş renkli bir Airstream karavanı otoparkta duruyordu ve sipariş penceresinden Seashell Drive boyunca uzanan çakıllı kaldırıma kadar bir kuyruk uzanıyordu.

"Bu yeni bir şey," dedi Max cipi park ederken. "Yeni olan ne?"

Nate bingo gecesi manzarasını incelerken, "Ne yeni?" dedi.

Stajyer kapanıştan sonra da Max'e, ağına takılmış bir deniz kaplumbağası bulan bir balıkçının getirdiği yavru Kemp's Ridley için yardım etti. Neyse ki küçük adam çok az yara almıştı ve Max bingo için dışarı çıktığında yeni tankında mutlu bir şekilde kalamar yiyordu. Elbette Nate de gidiyordu ve Max stajyerin adanın bir ucundan diğer ucuna kaykayla gitmeyi planladığını fark edince onu da götürmeyi teklif etti.

"Kek kamyonu." Max bakışlarını karavana doğru çevirdi.

"Sweetness on Wheels bingo gecelerinde her zaman burada. Violet her hafta özel temalı kekler yapıyor. Bu bir bütün. Tombala başlamadan önce onları burada satıyor ve gecenin geri kalanında içerideki imtiyaz standını işletiyor," dedi Nate.

Max'in midesi homurdandı. Bütün gün yangın söndürmekle o kadar meşgul olmuştu ki hiçbir şey yememişti. Bir kek kulağa hiç de fena gelmiyordu. "Hadi biraz alalım. Benim ikramım."

"Oh. Vay canına." Nate sırıttı. "Teşekkürler."

Çocuğun bu kadar şaşırması görünmesine gerek yoktu. Max'in bazı kurtarıcı özellikleri vardı.

Bir denizkızını kovarsın ve birden süper kötü olursun.

Jeep'in kapısını çarptı ve karavana doğru yöneldi. Nate ellerini ceplerine soktu ve yanında yürüdü.

Baltimore'dayken Max iş yerinde hiç arkadaşlık kurmamıştı. Bu genellikle profesyonelce bir davranış olarak görülmezdi ve bilim insanları ile stajyerler akvaryum dışında asla bir araya gelmezlerdi. Ada hayatı ise farklıydı. Max bunu biliyordu. En azından eski analitik benliği aksini ima ettiğinde kendine söylediği buydu.

Profesyonellik ve metodoloji bir yana, Max'in bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Turtle Beach'teki hayatı sarsıntılı bir başlangıç yapmıştı.

O ve Nate, sahile gidenler ve yaşlılardan oluşan kalabalığın arkasında sıraya girdiler. Max ya hayal görüyordu ya da birkaç düşmanca bakış ona doğru yönelmişti. Mutlu sohbet ve muhabbet durma noktasına gelmiş gibiydi.

Max ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Yanı başındaki Nate boğazını temizledi ve neredeyse fark edilmeyecek bir adım atarak aralarında bir parça boşluk bıraktı.

Max yine kendi kendine, etrafında olup biten her şeyin aşırı bilincinde olduğunu söyledi. Sanki tüm ada aniden bir araya gelmiş ve onun korkunç bir insan olduğuna karar vermiş gibi değildi.

Ama sonra o ve Nate sıranın önüne ulaştı ve Max kek menüsüne bir göz attı. Vanilla Bean Dream, Hot Fudge Tuesday ve Ravishing Red Velvet gibi anlamsız isimlerle de olsa her zamanki vanilya, çikolata ve kırmızı kadife çeşitleri vardı. Günün spesiyalleri,

Ancak, sipariş penceresinin hemen yanına yerleştirilmiş kara tahta tabelada onurlu bir yer vardı. Max tatların isimlerini okurken kıpırdamadan durdu.

Mermaid Marshmallow Cream ve Sidekick Snickerdoodle.

Kısa bir an için, bunun sadece bir tesadüf olduğuna kendini inandırdı. Ama sonra şekerlemeli keke bir göz attı. Ursula'nın sevimli küçük bakır-beyaz yüzü, kabarık kulaklarından siyah jelibon burnuna kadar kekin üzerine buzla kaplanmıştı.

Buna hiç şüphe yok. Trolleliyordu... şeker ve krema içinde.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Max bakışlarını Ursula'nın buzlu yüzünden ayırıp kek kamyonunu yöneten kadınla göz göze geldi. Violet'ti, sabahki yoga öğretmeni. Kaşlarını çatı ve Max'e yoga dersinde yaydığı rahatlatıcı havadan kesinlikle daha az Zen gibi görünen bir gülümseme attı.

"Ben bir Sidekick Snickerdoodle alayım lütfen," dedi

Nate. Max Nate'e ters ters baktı. *Cidden mi?*

Nate omuz silkti. "Ne? Tarçın ve şekeri severim."

Violet, Nate'e Ursula süslemeli keklerden birini ve pembe beyaz puantiyeli bir peçete uzattı, ardından dikkatini tekrar Max'e çevirdi. "Peki ya sen?"

"Vanilyalı lütfen," dedi dişlerini sıkarak. Açlığı onu kek yemeden oradan uzaklaşmaktan alıkoyan tek şeydi.

Ayrıca sıcak kek kokusu ağzını sulandırıyor. Gururunun canı cehenneme. Mütevazı bir turtayla birlikte bir keki de mideye indirebilirdi.

"Özür dilerim." Violet başını salladı. "Artık vanilyamız yok." "Tamam."

Max menüye bir kez daha göz attı. "Havuçlu kek kulağa hoş geliyor.

Bunu alacağım."

Violet hiç de üzgün olmadığını gösteren bir ses tonuyla, "Çok üzgünüm," dedi.

Max kısık gözlerle ona baktı. "Çikolata." "Tekrar özür dilerim." Violet kollarını kavuşturdu.

Max onun arkasında, düzgün küçük askerler gibi sıraya en az bir düzine çikolatalı kek görebiliyordu.

"Dostum," dedi Nate.

O tek sinir bozucu kelimenin ne kadar çok yönlü olabileceği hayret vericiydi.

Max çenesindeki bir kasın seğirdiğini hissetti. "Bu durumda ben bir Denizkızı Marshmallow Kreması alacağım."

Violet ona gülümsedi. "Mükemmel seçim."

Ona, gülünç derecede yüksek, ısıltılı serpintiler ve balık kuyruğu şeklinde biçimlendirilmiş gökkuşağı rengine şatafatlı krema ile dolu bir kek uzattı.

"Teşekkürler," dedi Max.

Kek kamyonundan uzaklaşırken, arkasındaki sırada bekleyen çocuğun bir kırmızı kadife ve bir çikolata sipariş ettiğini duydu. Violet ona cıvılcıvılcı bir cevap verdi.

Daha zayıf bir adam görevinden vazgeçebilir, kuyruğunu kıştırabilir ve gecenin geri kalanında kendini sahil evine kapatabilirdi. Ama Max korkak değildi. Bir kekin onu korkutup kaçırmasına izin vermeyecekti.

Belki de sadece çaresizdi.

"İşte geliyor." Molly omuzlarını dikleştirdi, Ursula'nın tasmaını sıkıca kavradı ve Max yaşlılar merkezinin lobisine doğru yürürken kalbinin aniden güm *güm* atmasını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Elinde bir denizkızı keki ve yüzünde çatık bir surat vardı, bu kombinasyon açıklanamaz bir şekilde ona her zamankinden daha fazla ilgi duymasına neden oldu. Ugh. Onda *ciddi* bir sorun vardı.

Max yaklaştıkça Ethel Banks mor gözlüğünün üstünden ona baktı. "Aman Tanrım, bu adam kuru haliyle ıslak halinden bile daha yakışıklı."

Mavis başını salladı. "O çene hattı. Ve o çocuksu çalım. Modern zamanların Cary Grant'ı gibi."

Molly o kadar emin değildi. Max'in alımları de çocuksu görünmüyordu. Aslında, kızgınlık, hatta muhtemelen saldırganlık yayıyordu.

Opal, Molly'nin doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için yürütecini yeniden yönlendirdi. "Onu kendinden uzaklaştırmak istediğine emin misin canım?"

Molly, "Onu yabancılaştırmaya alışmıyorum," diye karşı ıktı. "Ben sadece işimi geri almaya çalışıyorum."

miydi? Gerçekten yle miydi?

Molly'nin bakışları, tasmaşını zorlayan ve küçük, şaşsal ışakoz kostümünü giymiş Ursula'ya kaydı. Tamam, belki de Max Miller'a kendisinin ve Ursula'nın toplum tarafından ne kadar sevildiğini gösterme çabaları biraz fazla abartılmıştı. Mavis'in Chihuahua'sı, dayanışma için ışakoz gibi giyinmiş bir şekilde yürüteç sepetine sokulmuştu. Teknik olarak bu bir karides kostmydi ama Molly'nin bu kadar kısa sürede çay fincanı byklğindeki bir köpek için yapabileceği en iyi şey buydu. Adanın köpek nüfusu için kabuklu deniz ürünleri kıyafeti bulmak amacıyla köprüyü geçip Wilmington'a kadar gitmişti. Violet'in Dalmaçyalı Sprinkles'ı ve Violet'in itfaiyeci erkek arkadaşı Sam Nash'e ait olan Dalmaçyalı Sprinkles'ın daha uslu muadili Cinder için ışakoz kostümleri bulmayı başarmıştı. Corgi Clover da, Hoyt Hooper Jr'ın yaşlanan Golden Retriever'ı ve Mavis'in erkek arkadaşı Larry Sims'in tüylü gri İran kedisi arkadaşı gibi, kırmızı keçeden yapılmış ve antenleri olan bir "kabuk" içindeydi.

Kesinlikle aşırıya kaçmıştı. Molly'nin yanakları inanılmaz derecede ısındı. Artık çok geçti.

Sadece devam et.

Otomatik kapılar hızla açıldı ve Max, deniz kaplumbağası hastanesi stajyerlerinden Nate Harper'la birlikte lobiye girdi. Molly Max'e ve onun kendinden geçmiş havasına o kadar odaklanmıştı ki, o ana kadar Nate'in varlığını fark etmemişti.

Molly Nate'e hayrandı. Herkes severdi. Tüylü saçları, derin kahverengi gözleri ve kendi ayaklarına takılıp düşme eğilimi ile St. Bernard yavru köpeğinin insandaki eşdeğeriydi. Çok tatlıydı.

Yine de onu baş düşmanıyla mesai sonrası takılırken görmek biraz canını yakmıştı. Molly şu anda tombala masalarının arasında dolaşan dört ayaklı ıstakozlar hakkında giderek daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"İyi akşamlar beyler," dedi Opal, Max'ten Nate'e sıritarak ve Ursula Max'e ulaşmak için tasmaını zorlarken tekrar geri döndü.

Cavalier kendini Max'in ayaklarının dibine attı ve minik patileriyle onun inciklerine vurdu, belli ki bu adamın birkaç saat önce ikisini de kovan adam olduğundan habersizdi. Ya da belki de biliyordu ve affedip unutmaya karar vermişti. Her iki durumda da, bu utanç verici olmanın ötesindeydi.

Molly yavru köpeğin tasmaını hafifçe ve onu geri çekmeye çalıştı.

"Tombalaya hoş geldiniz." Mavis tombala kartlarından oluşan defterinden bir sayfa çıkardı ve bir tanesini Nate'e uzattı.

Ethel ona yürüteç sepetindeki kutudan seçtiği mürekkep silgisini uzattı. Nate mavi olanı aldı.

Charlie'nin Melekleri bingo gecesi için resmi karşılama komitesini oluşturdu. Adadaki hiç kimse Opal, Ethel ve Mavis'i geçmeden bingo diye bağırma şansına sahip değildi.

"Teşekkür ederim." Nate kadınların yanından geçip oyalandı ve Max'in bingo oynamak için gerekli eşyalarını toplayıp masalardan birinde ona katılmasını bekledi.

Ancak Max bir an için felç olmuş gibiydi. Olduğu yerde sabit bir şekilde durmuş, minik karides kostümü içindeki Nibbles'a bakıyordu. Sonra bakışları yavaşça Mavis'in yürüteç sepetinde Nibbles'ın yanında duran İranlı Skippy'ye kaydı. Skippy sırt üstü yuvarlanıp sol antenine vururken Max'in çenesi kedinin ıstakoz pençelerine bakarken granite dönüşmüş gibiydi.

Dalmaçyalı Sprinkles aniden ortaya fırladı, kırmızı ıstakoz pençeleri her yerde uçuşuyordu ve Max'in elindeki denizkızı kekini kapmaya çalıştı. Max kılını bile kıpırdatmadan kek gitmişti.

Opal'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Mavis bir elini ağzına kapattı ve Ethel sessiz kahkahalarla sarsıldı. Masalardan birinde oturan Max'in amcası bile

masaların hemen önünde, bir attı. Sprinkles'ın maskaralıklarının zamanlaması her zaman kusursuz olmuştur.

Köpeklerden nefret eden, denizkızlarını yok eden Max Miller, Molly'ye doğru döndü. Çenesinde öfkeli bir kas gerildi. Kafasının patlamasını engellemek için harcadığı çaba muazzam olmalıydı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

İşte oldu. Akvaryuma geri dönmesi için ona yalvaracaktı. Molly bunu biliyordu.

Bunu hemen şimdi ve burada, Charlie'nin Melekleri'nin, Nate'in ve tombala seven halkın önünde yaptırmak istiyordu. Ama bu kesinlikle aşırıya kaçmak gibi görünüyordu. Molly amacına ulaşmıştı. Max muhtemelen yeterince acı çekmişti.

"Kesinlikle." Ona muzaffer bir gülümseme fırlattı. "mi?"

Lobinin uzak ucuna doğru el salladı, orada bir çift Fransız kapısı körfeze bakan bir güverteye açılıyordu.

Max başıyla onayladı.

Odadaki insan ve köpek herkes Molly ve Max'in arka verandaya doğru yürüyüşünü izledi. Ursula, tasmaının ucunda antenlerini sallayarak onların arasında koşturuyordu. Yüzünde geniş bir köpek gülümsemesiyle Max'e bakıp duruyordu. Gözlerindeki yıldızlar Molly'ye geçen yaz Turist'le çıktığında hissettiklerini hatırlattı. Zavallı saf şey.

Gökyüzü yaz sonu gün batımıyla ıslıl ısıldı, o kadar erimişti ki bulutlar körfeze sıvı altın döküyormuş gibi görünüyordu. Bir dizi pelikan, kanatlarının uçlarını suya daldırarak pürüzsüz denizin üzerinde süzülüyordu. Sahilde romantik bir gezinti için güzel bir akşam olabilirdi... Wilson'dan başka biriyle.

Besbelli.

Yine de, Max'in mavi gözleri Molly'nin gözlerini bulduğunda Molly'nin nabzı bir kademe yükseldi. *Sadece sinir. Hepsi bu.* Sertçe yutkundu ve yalvarmaya başlamasını bekledi.

Tek kelime etmeden bir süre onu inceledi - Molly'nin yanlış hesap yapmış olabileceğini düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre. Belki de ondan işe geri dönmesini istemeyecekti.

İmkânsız. Turtle Beach küçük bir adaydı ve Molly, Max'in akvaryum müdürü olarak ilk gününün nasıl geçtiğini zaten çok iyi biliyordu. Kendisine ve Ursula'ya verilen desteği görmeden önce bile tam bir felaket olmuştu.

Max'in ona ihtiyacı vardı. Bunu biliyordu ve şimdi o da biliyordu.

"Bu sabah için özür dilerim," dedi sonunda. "Kişisel bir şey değildi. Bunu bilmeni istiyorum."

Molly dehşet içinde alt dudağının titremeye başladığını hissetti. *Bana kesinlikle kişisel geldi.* Tıpkı Max'e akvaryumu ne kadar sevdiğini, çok sevdiği adaya geri dönmek ve burada bir hayat kurmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini açıklamak istediği gibi, kelimeleri yüksek sesle söylemek istedi.

Ama yapamazdı. Eğer yaparsa, bütün gün tuttuğu sonunda dökülebilirdi ve bu . Ağlamak planının bir parçası *değildi*.

Max az önce umutsuz bir şefkat arayışıyla ayaklarının dibine yığılan Ursula'ya baktı. "Ayrıca, köpeklerden nefret etmiyorum."

"Sadece akvaryuma ait olmadıklarını düşünüyorsun. Ya da tombalaya." Molly ona en iyi sakarin gülümseme denemesini yaptı. "Ya da yogada."

Max'in dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrıldı. Bekle, neden gülümsüyordu? "Beni kontrol ediyordun, değil mi?" diye sordu.

Evet.

Molly dudaklarını yaladı. Tuzlu deniz havası ve özlem gibi tatları vardı. "Kendini övme. Burası küçük bir ada. Kulaktan kulağa yayılır."

"Ben de fark ettim." Bir adım daha yaklaştı ve Molly'nin vücudundaki tüm sinir uçları alarma geçti.

Bir an için yine sadece ikisi vardı, okyanusta el ele tutuşuyorlardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonra Max'in bakışları lobilerden birine kaydı.

Güverteye bakan pencerelerde bir grup yaşlı vatandaş ve ıstakoz kılığına girmiş köpekler onların konuşmalarını izliyordu.

Molly'nin üzerine bir utanç dalgası çöktü. Bir bariyer gibi kollarını kavuşturdu.

Odaklan.

"Bana bir mesaj göndermek istiyorsan, bunu keklerle ve kostümlü köpeklerle yapmak yerine benimle konuşabilirdin," dedi Max. Çenesindeki kaslar tekrar gerildi. "Artı bir kedi."

Molly gözlerini kırıştırdı. Aslında geçerli bir noktaya parmak basmış olabilirdi.

Ama adam kalkıp onu kovduğunda tüm bu sohbet etme isteği neredeydi?

"Bu sabah konuşmaya bu kadar hevesli değildin," diye karşı çıktı.

"Artık buradayız." Kaslı bir omzunu silkti. "Hadi konuşalım." Molly biraz rahatladı. Güzel, işleri tekrar yoluna koyuyorlardı.

"Kulağa harika geliyor.

Ben hazırım." Başını salladı. "Ben de hazırım."

Gözleri tekrar kilitlendi. Koydaki su hafifçe kıyıya vuruyordu. Deniz otları sallanıyordu. Adanın ses tarafı sahilden çok farklıydı, çok sakindi. Huzur vericiydi. Molly savunmasının yavaşça dağıldığını hissetti.

Max ile araları nasıl bu kadar açılmıştı ki? Gerçekten aptalcaydı.

İlgi odağı olmamaktan bıktığı her halinden belli olan Ursula, Max'in bacaklarını mıncıkladı. Max eğilip yavru köpeği kucağına aldı ve Molly'nin içi birazcık eridi. Belki de o kadar da köpek düşmanı değildi.

"Seni affediyorum," dedi.

Ursula Max'in boynunun yan tarafını yaladı ve Molly pembe dilinin Max'in teniyle temas ettiği yere baktı. Köpeğini *kıskanıyor* muydu?

"Ne için?" Max söyledi.

Molly saçma sapan transından çıktı. Tekrar Max'in yüzüne baktığında, Max yine kaşlarını çatmıştı. Alnında derin çizgiler oluşmuştu.

"Beni kovduğun için tabii ki. Ve köpekler ve denizkızları hakkında söylediğin son derece kötü şeyler için. Demek istediğimiz buydu, değil mi? Özrün mü?" Güldü.

Max, dikkat çekici bir şekilde, özür . "*Benden* özür dilemeni bekliyordum."

"Ben mi?" Molly ona bön bön baktı. "Ne için özür dilemem gerekiyor ki?"

"Görünüşe göre sadece tek bir çeşit kek sipariş etmeme izin var." Max'in Çenesi gözle görülür şekilde sıkılmıştı. "İstakoz pençeli bir Dalmaçyalı onu elimden çaldığı için pek de önemi yok."

Doğru. İşte bu.

"Kendimi savunmam gerekirse, Sprinkles'ın kekinizi çalmasıyla hiçbir ilgim yok. Bazen böyle olabiliyor. İstedigine sor." Molly pencereye doğru bir el salladı. Bingo başlamış olmalıydı, çünkü seyirciler dağılmıştı. Yine de, körfeze bakan bir masada oturan Charlie'nin Melekleri'ne göz attığında, yaşlı kadınların her biri masanın çıplak yüzeyine sünger uçlu silgileriyle dalgın dalgın vuruyor gibiydi

tombala kâğıtlarının arasından dışarıya bakıyorlardı.

"Birkaç saat içinde tüm kasabayı bana düşman ettiğin için kimseye soramam." Max boştaki elini havaya kaldırdı. Diğer eli zaten meşguldü, mutlu bir Ursula'yı göğsüne yaslamıştı.

Sadakat için çok fazla.

"Bakalım doğru anlamış mıyım, bu gece buraya bana işimi geri vermeyi teklif etmeye gelmedin, değil mi?" Molly sordu.

Devam edin. İnkâr çalışın. İkisi de onun bingo oynamaya hiç niyeti olmadığını biliyordu.

"Tam tersine, buraya tam da bu yüzden geldim." Max'in ağzının kenarı bir sırıtışa dönüştü. Nihayet.

"Kabul ediyorum," dedi Molly.

Ancak kelimeler ağzından çıktığı anda Max, "O zamandan beri fikrimi değiştirdim" dedi.

"Bekle. Ne?" Molly'nin yüzü utançtan yanıyordu.

"Açıkçası, birlikte çalışmak bir hata olur." Max'in ses tonu Molly'nin hoşuna gitmeyecek kadar ukalaydı.

Affetmeye ve unutmaya bu kadar istekli olduğuna inanamıyordu. Adam imkânsızdı. Tanrı aşkına, onun köpek yavrusunu kovmuştu.

Ursula'yı onun elinden kaptı. "*Büyük* bir hata," diye geveledi Molly.

Max'in mavi gözleri sertleşti, plaj camı gibi parlıyordu. "Kocaman."

Molly agresif bir şekilde sinirlenmiş ve nedenini anlayamasa da biraz incinmişti. Max Miller için çalışmayı kabul etmektense hayatının geri kalanında Turtle Books'ta Milky Way latte karıştırmayı tercih ederdi.

Sorduğundan değil.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, daha önce yaptığım açıklamanın arkasındayım. Deniz kızları bilimsel olarak önemsizdir ve duygusal destek insanları diye bir şey yoktur," diyerek var olmayan iş ilişkilerinin tabutuna son çiviği çaktı.

Molly alt dudağının titremeye başladığını hissetti. Titremeyi durdurmak için sertçe ısırdı. Bu korkunç adamın önünde savunmasız görünmeyi kesinlikle *reddediyordu*. "Peki sen insan olmak hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

Bölüm 6

Max, muhtemelen yapması gerektiğini bildiği halde tombalaya katılmadı. Turtle Beach'in iyi insanlarına "insanlığını" kanıtlamak için daha iyi bir yol var mıydı?

Ama yapamadı. Bunu yapacak gücü yoktu. Bugün kötü bir *gündü* ve yarınki hava durumu da daha iyi görünmüyordu. Artık Molly geri gelmeyeceğine göre, bazı şeyleri çözmesi gerekecekti. Bir sürü şeyi. Bugün herhangi bir gösterge olsaydı, sayılamayacak kadar çok şey. Max, önünde bir bingo kartı ve elinde bir denizkızı kekiyle bir masaya aitmiş gibi davranmak yerine, Max'i sabah yogaya katılmaya ikna etmeyi başaran Henry Amcasına veda etmiş ve sonra Henry'nin sahil kulübesinin arka güvertesinin dinginliği için yaşlılar merkezinden ayrılmıştı.

Ama artık Henry'nin değil, Max'in sahil eviydi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık resmen bir denizkızı ve köpeğini yeniden işe almak için elbirliğiyle onu zorlayan bir kasabanın parçasıydı.

Max bir şezlonga çöktü ve ay ışığının aydınlattığı denize baktı. Köpüklü dalgalar kıyıya vuruyor ve gelgitlerin zamansız itiş ve çekişiyle tekrar geri çekiliyordu. Max sanki bu gezintide sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

Aptal.

. Planına sadık kalmalı, aceleci davrandığını kabul etmeli ve ondan geri dönmesini istemeliydi. Ama yapmamıştı.

kekleri, kostümlü köpekleri ya da aniden kasabanın kötü adamı rolüne büründüğünü hissetmeyi bekliyordu. O bir *bilim adamıydı*. Kaplumbağalar için bir hastane işletiyordu. Öğleden sonrasını nesli tükenmekte olan bir hayvana mürekkep balığı yedirerek geçirmişti. Bu senaryoda nasıl kötü adam olabilirdi ki?

Molly daha tek kelime özür dilemeden affedildiğini açıkladığında, kendini kaybetmişti. Hayatta olmazdı. Molly ona karşı topyekûn, şirin bir saldırı başlattıktan sonra ayaklarına kapanması *mümkün değildi*. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Max şirinlik yapmazdı. Bilimin kendisi ciddiyetsizliğin antiteziydi. Mantıklı olmanın ve önemli şeylere odaklanmanın yanlış bir tarafı yoktu. Bu onu robot yapmazdı. Ya da insan olmayan. Birlikte çalışmak destansı boyutlarda bir felaket olurdu, hepsi bu. Muhtemelen ikisine de bir iyilik yapmıştı.

Yine de bir şekilde Molly'nin bunu bu şekilde görmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Oturduğu Adirondack sandalyeyi itti ve güverte merdivenlerini ikişer ikişer çıkarak evin altındaki açık hava deposuna doğru ilerledi. Turtle Beach'teki diğer tüm evler gibi bu kulübe de kazıklar üzerine inşa edilmişti. Sahil evleri zemin katını şezlongları, olta kamışlarını, bisikletleri ve diğer yazlık eşyaları depolamak için kullanıyordu. Alan yeni ve eski eşyalarla doluydu ama Max aradığını hemen buldu. Eski kova ve kürekler tam da Henry'nin onları her zaman sakladığı yerde, evi ayakta tutan kaba yontulmuş iki sütunun arasında uzanan hamağın altında duruyordu.

Max, Henry'nin büyük kovalarının yanında duran, onlarca yıl güneş ve deniz havasından solmuş çocukluk kovalarını gördüğünde boğazı düğümlendi. Bunun onu neden hazırlıksız yakaladığından emin değildi. Sahildeki kulübenin içi, Max'in yıllar önce en son ziyaret ettiği zamanki haliyle tamamen aynı görünüyordu. Çam paneller ya da pencere kenarına dizilmiş deniz kabuklarının hiçbiri Max'i eski kovalarını görmek kadar etkilememişti. Neredeyse Henry'nin

Bunca zamandır orada bırakmıştı, Max'in geri gelmesini bekliyordu.

Eve.

Max ona uzandı. Henry'nin daha büyük kovası daha kullanışlı olabilirdi ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu. Elinde kova, duvara dayalı duran uzun saplı küreklerden birini kaptı, omzuna attı ve sahile doğru yöneldi.

Kıyı, turizm sezonunda her zaman olduğu gibi çukurlarla doluydu, ancak yaz mevsiminde olduğundan daha azdı. Max kovasını banketten eşit miktarda aldığı kumla doldurdu. Sonra metodik bir şekilde bir delikten diğerine geçerek onları doldurdu ve küreğin arkasıyla gevşek kumu sıvazladı. Bu ritüelin rahatlatıcı bir yanı vardı. Zamansız. Max'in gömleği rüzgârda savruluyor ve gözlükleri nemli deniz havasıyla buğulanıyordu. Hayalet yengeçler yolunun üzerinde yanlara doğru sıçradı ve çocukken sıcak yaz gecelerinde kumun üzerinde hareket eden el feneri ışınlarını hatırladı. Arkadaşları eve kapanıp video oyunları oynarken, Max Kaplumbağa Plajı'nda yengeçleri kovalıyor ve bir deniz kaplumbağası görmeyi umuyordu. O zamanlar hayat çok daha kolaydı. Çok saftı.

Bu da içinde bulunduğu durumu daha da şaşırtıcı hale getiriyordu. Yine de bir denizkızına bulaşmaması gerektiğini bilmeliydi. Folklor, bunu yapmakla ilgili uyarıcı hikâyelerle doluydu.

Ne zamandan beri folklorla önem veriyorsun?

Asla, zaten amaç da tam olarak buydu.

Son bir çukuru daha yokladı, sonra arkasını döndü, iki adım attı ve kumdaki sığ bir çukura tökezledi.

Bu nasıl mümkün olabilir? Az önce kat ettiği aynı sahil şeridindeydi.

Max karanlıkta elinden geldiğince deliği inceledi. Küçüktü ama kesinlikle bir yengecin işi olamayacak kadar büyüktü. Küreğini kumu eşit bir tabaka halinde yaymak için kullanırken karanlığa baktı. Bir kere,

Max on dört yaşlarındayken Turtle Plajı'nda bir su samuru görmüştü. İlk bakışta onu bir kedi sanmış, bir sabah erkenden iskele yönünden doğruca ona doğru koşturmuştu. Sonra hayvan rotasından saparak suya doğru gitmişti. Max, su samurunun sırtındaki belirgin kamburu gördüğünde yüksek sesle nefes almıştı. Bu onun adada gördüğü ilk ve tek su samuru olmuştu. *Enhydra lutris*.

Max tepeden baktı. Ay gökyüzünde yükselmişti ama su samurlarının yiyecek araması için hâlâ çok erkendi. İlk geçişinde deliği bir şekilde kaçırmış olmalıydı. Kumsal sessizdi, sörfün hafif dalgaları dışında. Max karanlıkta yürüyen tek kişinin kendisi olduğu hissine kapıldı.

Muhtemelen adanın geri kalanı hâlâ bingo oynadığı içindir. Max emin olamıyordu. Yaşlılar merkezinden kaçtığından beri zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Her iki durumda da eve gitmesi gerekiyordu. Yarın Nate'e akvaryumun denizkızı kalacağı haberini vermesi gerekecekti. Güzel günlerdi.

Ama Max birkaç adım daha atar atmaz, bakışları başka bir sığ deliğe takıldı. Ve bir tane daha... ve bir *tane daha*.

Bu da ne?

"Ursula?" diye seslendi biri.

Sadece biri değil. *O*. Max'in en sevdiği denizkızı - Molly'nin şimdiye kadar tanıştığı tek denizkızı olduğu düşünüldüğünde, bu duygu pek de bir şey ifade etmiyordu.

Max inledi. Yan köpek yavrusunu unutmuştu. Görünüşe göre, minik spaniel gerçekten de Ursula'ydı, bu da Molly'nin Max'in komşusu anlamına geliyordu. Bu kadar küçük bir adada bile ihtimaller neydi ki?

Max orada durmuş, ay ışığında donmuş, Molly ve küçük köpeğinin eve döneceğini ve Molly ile var olmayan ilişkilerindeki bu yeni ve tamamen uygunsuz durumla sabaha kadar uğraşmak zorunda kalmayacağını umuyordu. Ama sonra Ursula aniden bir kum ve sarkık köpek kulakları telaşıyla gölgelerin ona doğru fırladı.

Tatlı Cavalier ayaklarının dibinde kıpırdanırken sevimli küçük inleme sesleri çıkarıyordu.

Max'in her zaman mantıklı olan kalp telleri kesin bir şekilde çekildi. Küreği bırakıp yavru köpeği almaktan başka çaresi yoktu. Bunu yapmamak kabalık olurdu, sanki köpeklerden nefret eden biri olduğunu onaylar gibi. Ki öyle değildi, tüm kanıtlar aksini gösteriyordu. Max adanın köpek nüfusu söz konusu olduğunda zaten yeterince ince bir buzun üzerinde yürüyordu, bu yüzden yavru köpeği kucağına aldı. Ursula patilerini hemen Max'in göğsüne yerleştirdi ve yüzünü yalamaya başladı.

"İşte buradasın, Ursula. I..."

Max Ursula'yı dirseğinin kıvrımına doğru kaydırıp ve Molly'ye el salladı. "Merhaba."

"Sen." Molly kollarını kavuşturdu. "Yine."

Saçları yüzünün etrafında öfkeli bir hale şeklinde uçuşuyordu ve şişe yeşili gözleri batık bir hazine sandığından çıkan mücevherler gibi parlıyordu.

Max'in ağzı isteksiz bir sırıtişla kapandı. "Nasılsın komşu?"

"Şaka yapıyorsun. *Hemen yandaki* evde mi yaşıyor?" Caroline ertesi sabah Turtle Books'taki süslü espresso makinesinin köpürtücüsünün altında tuttuğu fincandan buharlı süt taşarken ağzı açık Molly'ye baktı.

"Ah." Caroline geriye sıçradı ve bir bulaşık havlusuna uzandı.

"Özür dilerim." Molly yüzünü buruşturdu. "Tehlikeli ekipmanlar kullanırken üzerine böyle bir bomba bırakmamam gerektiğini bilmeliydim."

Caroline elini salladı. "O kadar da tehlikeli değil. Biraz pratik yaptıktan sonra bu kötü çocuğu ben kullanmayacağım. Sen kullanacaksın."

Doğru ya. Çünkü Molly artık burada çalışıyordu, dün gece onu tamamen hazırlıksız yakalayan aşırı pragmatik bilim adamı sayesinde

Plaj. Molly'nin ilk kovulmasından ve şirin intikam planının hızla kontrolden çıkmasından bahsetmiyorum bile.

Eğer özel hayatı adanın meşhur rekabetçi itfaiye departmanı ile polis departmanı arasındaki softbol maçlarından biri olsaydı, skor korkunç . Max Miller: 3, Molly Prince: 0.

Molly espresso makinesine baktı. Ne kadar karmaşık olabilirdi ki? "O kadar görünme. Bunu yüceltilmiş bir Keurig olarak düşün," dedi Caroline. Molly'nin bakışlarıyla tam olarak karşılaşmadan söyledi. Molly'nin Keurig'i, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kullanabileceği kadar basit, devasa gri bir düğmesi olan tek servislik bir harikaydı. Nedense bu karşılaştırmanın doğru olduğundan şüphe duyuyordu. "Ayrıca, kahve bekleyebilir. Yeni komşunuz hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Ugh. Caroline'ın yüzünde birden, Molly'nin düşmanı söz konusu olduğunda Charlie'nin Melekleri'nin yüzünde beliren o baş döndürücü gülümseme belirdi.

"Söyleyecek başka bir şey yok, gerçekten. Henry'nin eski sahil kulübesine taşındı." Molly yeni firfırlı Turtle Books önlüğünü beline bağladı. İnci iplerini ve payetli balık kuyruğunu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla özlemişti.

Ayrıca Ursula ıstakoz kostümü olmadan kesinlikle çıplak görünüyordu. Molly, Caroline'ın yavru köpeğin kendisiyle birlikte işe gelmesine izin verdiği için minnettardı; bu karar kitapçı kedisi Sebastian'ın pek hoşuna gitmemişti. Benekli Bengal kedisi şu anda Ursula'nın narin patilerinin ulaşamayacağı bir yerde, çocuk bölümündeki bir kitap rafının üzerinde somurtuyordu.

"Gerçekten hiçbir fikrin yok muydu?" Caroline, yüzünde Molly'nin bir gün önce takmış olması gereken güneş gözlüklerinin tam şeklini görebileceği kadar pembe bir güneş yanığı olan bir turiste yeni yapılmış bir latte uzatırken sordu.

Caroline güneş yanığını fark etti ve yüzünü buruşturdu. "Yandaki hediyelik eşya dükkanında bu yanık için krem var. Adadaki en iyisi."

"Teşekkürler." Turist gülümsedi, beyaz dişleri kıpkırmızı yüzünde parlıyordu. Elinde lattesıyla kitapçıdan çıktı ve şu yöne doğru ilerledi

Hediyelik eşya dükkanı.

Molly Caroline'a doğru döndü. "Hiçbir fikrim yoktu. Orada hiçbir şey farklı görünmüyordu. Görünüşe göre Max de Henry'nin cipini kullanıyor. Her halükarda, sanki amcasının tüm hayatını devralmış gibi."

Molly içini çekti. Artık Max hakkında konuşmak istemiyordu, özellikle de Caroline'in Max konusundaki öfke seviyesi, adamı bingo gecesinde yüz yüze gördükten sonra ciddi bir darbe almış gibi görüldüğünden beri.

Konuşmayı farklı bir yöne çekmeye çalıştı. "Bugünlerde güneşten yanmış turistlere yardım etmek için gerçekten yolundan sapıyorsun, ha?"

"Buna müşteri hizmetleri deniyor," dedi Caroline. "Ve bu artık senin de işin." "Güzel," dedi Molly düz bir sesle.

Akvaryumda her zaman turistlerle etkileşim halindeydi. Ama bu farklıydı. Ziyaretçilerin çoğu küçük çocukları olan ailelerdi. Elbette arada sırada istiridye kabuğu büstiyeriyle biraz fazla ilgilenmiş gibi görünen serseriler de oluyordu ama en azından bu tipler kolayca tanınabiliyordu. Örneğin, kendilerini bekar ve çekici olarak tanıtan ama aslında büyük şehirde nişanlıları olan iki zamanlı pislikler olan plaj müdavimlerinin aksine.

"Turistlere karşı nazik olmalısın, onlarla çıkmamalısın." Caroline bulaşık havlusuyla Molly'ye şakacı bir tokat attı.

Molly ona bir bakış attı.

"Oh, doğru ya. Hâlâ dünyanın ilk evde kalmış denizkızı olmaya kararlısın. Seni sevdiğimi biliyorsun ama gerçekten yeniden değerlendirmen gerektiğini düşünüyorum. Max öyle görünüyor ki..."

"Kötülük mü?" Molly sordu.

"Ateşli," dedi Caroline, kaşlarını sallayarak. "Cidden, Molls. Onun seksi profesör havasından nasıl bahsetmezsin?"

Molly gözlerini devirdi, kalbi Max'in parlak mavi kollarının altından görünen mükemmel ön kollarını hatırlayınca sertçe çarpsa bile

Oxford gömlek. Kim plajda gerçek bir *elbise gömleği* giyer ki? "Lütfen. Charlie'nin Melekleri gibi konuşuyorsun."

"Şeytandan bahsetmişken," dedi Caroline. "Yoksa şeytanlar mı demeliydim?"

Başını kitapçının cam kapısına doğru eğdi ve Molly de onun bakışlarını takip etti. Opal, Mavis ve Ethel doğruca Kaplumbağa Kitapları'na doğru gidiyorlardı, yürüyüş arabaları tahta kaldırımın ahşap yüzeyine hep birlikte çarpıyordu.

Molly, yaşlılar merkezindeki sabah yoga dersinden kalma neon taytlarını giymiş olan yaşlı kadınlar içeri girerken kapıyı açık tutmak için acele etti.

"Teşekkür canım," dedi Opal, Molly'nin yanağını okşamak için duraklayarak.

"Her zaman. Bu güzel bir sürpriz." Molly sırttı. "Bugün üçünüzün birden gelmesini beklemiyordum."

"Aktivite otobüsü bazı sakinleri köprüünün karşısındaki doktor randevularına götürmek için bu tarafa doğru geliyordu, biz de otostop çekip işteki ilk gününde sana destek olmaya gelelim dedik." Mavis yürütecini tezgâhın üzerine park etti. Her zamanki gibi, Chihuahua Nibbles yürüteç sepetinde titreyen bir yığın halinde oturuyor, havadaki taze demlenmiş kahve kokusuyla burnu seğiriyordu.

Ethel başıyla onayladı. "Balistik çıkışını kaçırmak istemedik."

Molly ve Caroline birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"*Barista*, balistik değil," diye düzeltti Opal, her heceyi abartılı bir özenle telaffuz ederek. "O kahve yapıyor, tepesi atmıyor."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Mavis nefesinin altında. "Dün gece bingoda çok sinirli görünüyordu."

Molly'nin yüzü ısındı. "Bu güzel sabahta size ne ikram edebilirim hanımlar?" Tabii ki sinirlenmişti. Tüm niyet ve amaçlar için, Max yeniden onu kovdu. Bir gün içinde iki kez kovulan herkes sinirlenirdi.

Molly yemi yutmayı ve huysuz komşusu hakkında başka bir sohbete girmeyi reddetti.

Komşu. Gah! Molly, Max'le aynı el değmemiş kum ve denizi paylaştıklarını her hatırlayışında biraz daha ölüyordu.

"Sen ne yapmak istersen o olur." Opal göz kırptı. Tanrı onu ve yoga benzeri esnekliğini korusun.

Ethel ve Mavis siparişlerini sıraladılar, ikisi de Molly'nin birçok kez içtiği ama nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı karmaşık aromalı lattelerdi. Opal'a sade, basit bir filtre kahve doldurdu ve Caroline birkaç kitap ve gazete satışını sıralarken espresso makinesiyle boğuşmaya başladı.

Ethel içkisini yudumlarken yüzünü buruşturarak, "Bu çok lezzetli, canım," dedi.

Lezzetli, ayağım. Molly yaşlı arkadaşlarına zayıf bir gülümseme verdi. "Hâlâ öğreniyorum."

"Kısa sürede alışırsın." Mavis, zar zor dokunduğu lattesini kemikli işaret parmağıyla iterek kendisinden uzaklaştırdı.

Kitapçının diğer tarafında Sebastian tısladı. Bir yığın resimli çocuk kitabı raftan düştü ve Ursula'nın kafasına çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Yavru köpek havladı, Molly'ye doğru koştu ve kucağına almak için bacaklarını mincıkladı.

Molly direnmeye çalıştı ama Ursula acımasızdı, o da pes etti. Belki de Ursula'yı göğsündeki askılardan birinde taşımaya başlayabilirdi, böylece ellerini kullanmadan çalışabilirdi. Bu normaldi, değil mi?

Bunların hiçbirisi normal değil. Sen akvaryuma aitsin.

Molly, deniz kaplumbağası hastanesindeki en yaşlı kaplumbağa olan Rocky'nin nasıl olduğunu ya da hamile denizatı Silver'ın henüz doğum yapıp yapmadığını merak ediyordu. Hayvanları, istiridye kabuklarını özlediğinden daha fazla özliyordu.

"İyi misin canım? Bir çeşit-" Opal Molly'ye bir aşağı bir yukarı baktı. "-tatsız."

"Önlük yüzünden." Ethel lattesini eline aldı, bir yudum aldı ve yüzü kızardı.

"O haklı." Mavis başını salladı. "Bu senin denizkızı kostümünden çok daha az gurur verici."

"Hey." Caroline kendi önlüğüne baktı ve alt dudağını büzüştürdü.

"Saçmalama. Her şey yolunda. *Ben* iyiyim." Molly zorla gülümsedi. "Çok iyiyim."

Berbat da olsa bir işi vardı ve bu iş ailesine ödediği kirayı zar zor karşılıyordu. Mükemmel bir kulübesi vardı, her ne kadar dingin havası yandaki huysuz adam tarafından mahvedilmiş olsa da. Ve onu o kadar çok seven ebeveynleri vardı ki, eğitimi tamamen boşa harcadığını öğrendiklerinde muhtemelen onu Turtle Beach'ten fiziksel olarak uzaklaştırmaya çalışacaklardı.

Tamam, belki de tamamen iyi değildi. Ama en azından Ursula'sı vardı, gezegene pençesini atmış en sadık yaratık.

Yavru köpeği daha sıkı kucakladı. Sonra Molly, Ursula'nın dün gece Max'i görür görmez ona nasıl saldırdığını hatırladı ve neredeyse ağlayacak gibi oldu.

Mavis, "Eğer teselli olacaksa, Max bu sabah yine yogadaydı ve her zamanki gibi gergin görünüyordu," dedi.

"Max'in eğlence aktiviteleriyle kesinlikle ilgilenmiyorum." Tabii aşağı doğru köpek pozisyonundan düşüp kendini beğenmiş suratının üzerine düşmediği sürece. İşte bu, Molly'nin zamanını ve dikkatini çekmeye değer bulabileceği bir şeydi.

"Duydunuz mu?" Caroline Charlie'nin Melekleri'ne sıırıttı. "Max, Henry'nin sahil evine taşındı."

Opal'ın gözleri parladı. "Oh, güzel. Belki ikiniz bir tür ateşkes yapabilirsiniz."

Ciddi misin?

Molly biraz incinmiş hissetmekten kendini alamadı. "Hepiniz tam olarak kimin tarafındasınız?"

"Senin," dediler hep bir ağızdan.

Bunu garip bir sessizlik izledi.

İlk kıran Opal oldu. "Biz sadece tarafların gerçekten gerekli olup olmadığını merak ediyoruz. Eğer akvaryum gerçekten zor durumdaysa, Max'in size ihtiyacı var. Ve Henry'nin ailesinden adaya gelen tek o. Max'in burada olması iyi bir şey. İkinizin birlikte çalışmasının bir yolu mutlaka vardır."

Max'in kendini beğenmiş sözleri düşüncelerinde dönüp dururken Molly dudağını ısırdı.

Birlikte çalışmanın bir hata olacağı açıktır.

Molly gözyaşlarını tutabilmek için gülümseyerek, "Asla ," dedi. Elinde fırsat varken adamın boğulmasına izin vermeliydi. "Başka şeylere geçelim, olur mu? Bu hafta sonu için eğlenceli planları olan var mı?"

Molly bu soruyu sadece sohbet etmek için sormuştu, bu yüzden dört arkadaşı da şaşkın bakışlarla cevap verince hazırlıksız yakalandı.

"Hepimizin var." Opal onu işaret etti. "Sen de öyle."

Molly gözlerini kırıştırdı.

"Unuttuysan kendini kötü hissetme canım. Hepimizin zaman zaman yaşlılık anları olur." Ethel Molly'ye sempatik bir gülümseme attı. "Yine de biraz genç başlıyorsun."

"SandFest bu hafta sonu," dedi Caroline. "Gerçekten aklından çıktı mı?"

Öyle oldu. Molly'nin son zamanlarda yaşadığı travmatik olaylar yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki adanın yılın en büyük partisini unutmuştu. Kısaca SandFest olarak bilinen yıllık kum heykel yarışması, çocukların kumdan kale yarışmasından ana etkinliğin karmaşık, hayattan daha büyük kum eserlerine kadar her zaman görülmeye değer bir manzaraydı.

SandFest, sekiz yıl önceki başlangıcından bu yana Molly'nin yılın en sevdiği hafta sonu olmuştur. Etkinlik her zaman Cumartesi sabahı erken saatlerde Salty Dog iskelesinde bir gözleme kahvaltısıyla başlardı. Köpek plajı bile çocuklar için düzenlenen özel bir yarışmayla etkinliğe katılırdı.

Cuma günü öğleden sonra trafik köprüden bir saat Wilmington'a kadar uzanıyordu. İnsanlar törene katılmak için kilometrelerce yol kat etti.

SandFest.

Molly kıpırdamadan durdu ve SandFest'e sadece birkaç gün kaldığını fark ettiğinde içinden geçen o mutlu küçük coşku, midesinin çukuruna kurşun bir ağırlık gibi yerleşti.

İnsanlar kilometrelerce uzaktan geliyor.

Gerçekten de öyle. Ve Molly'nin büyük dehşetine göre, bu insanlar her zaman annesi ve babasıydı.

Bölüm 7

Max'in ikinci gününde akvaryumdaki işler biraz düzeldi, ama o alabildiğini alacaktı.

Hatta bazı personel ona *denizkızı* ve *terminatör* kelimelerinin gülünç bir karışımı olan Merminatör diye hitap etmeye başladığında gülüyormuş gibi yaptı. Lakap olarak Max'in pek hoşuna gitmemişti. Molly ona Wilson dediğinde olduğu gibi derisinin üzerinde elektrik sıçramasına neden olmadığı kesindi.

Ama Merminatör olarak bilinmekten daha kötü şeyler de vardı, mesela akvaryumu ve deniz kaplumbağaları hastanesini iflasa sürükleyen adam olarak bilinmek gibi. Max kesinlikle o adam olmak istemiyordu. Asla.

Bu yüzden, birisi ona her Merminatör dediğinde çenesinin nasıl sıkıldığını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve kendine, akvaryumu ayakta tutmak gibi, kötü şöhretinden daha önemli şeyler için endişelenmesi gerektiğini söyledi. Ve deniz kaplumbağaları hastanesinin yerel yuvalama alanlarını korumak için tam olarak ne yaptığını öğrenmeye çalışmak. Ve SandFest, her ne haltsa artık.

"SandFest," diye üçüncü kez tekrarladı Nate, sörfçü saçlarından oluşan sarı perdesinin arkasından Max'e bakarak. "Bilirsin işte."

Max başını salladı. "Hayır. Bilmiyorum. Bu yüzden bana açıklamayı istiyorum."

Max ve Nate, akvaryumun Denizatı Çiftliği olarak bilinen ana lobisinin en sol köşesinde duruyorlardı. Duvarlar turkuaza boyanmıştı ve dikenli kafalarına kovboy şapkası takmış, kıvrık kuyruklarına mahmuz takmış parlak turuncu denizatlarından oluşan bir duvar resmi vardı. Seahorse Dude Ranch'teki en büyük tankın aslında denizatı değil deniz ejderhası barındırdığı gerçeğini boş verin. *Hippocampus*'un aksine *Phycodurus eques*. Aynı şey değil. Max her gün etrafını saran bilimsel yanlışlıkların izini kaybetmeye başlamıştı.

Şu anda, çiftliğin vitrinindeki hamile denizatıyla, bölgenin aşırı tuhaf dekorundan daha çok ilgileniyordu. Silver'ın kuluçka kesesi o kadar şişmişti ki zavallı hayvan bir pinpon topu yutmuş gibi görünüyordu. Kutsanmış olay çok yakındı. Ve Silver tankın içinde yavaşça aşağı yukarı sallanarak biraz cansız görünüyordu.

Denizatı ve deniz ejderhası, erkeklerin hamile kalıp doğum yaptığı tek türdü. Silver'ın yavruları doğduktan sonra birkaç saat yemek yemezdi ama yeni baba biraz dinlendikten sonra yeni doğanları atıştırma olarak görebilirdi. Doğa mucizevi -ve bazen acımasız- bir şeydi.

"Burada yüzen küçük denizatları görür görmez Silver'ı tanktan çıkarmamız gerektiğini unutmayın. mı?" Max söyledi. Son bir saatin büyük bir bölümünü stajyere *Denizatınız Hamileyken Sizi Neler Bekler* adlı bir ders vererek geçirmişti.

Nate başını salladı. "Evet, efendim."

"Bana 'efendim' demek zorunda değilsin," dedi Max, belki de *ahbap* demeyi tercih ederdi.

Nate'in bakışları kısa bir süreliğine Max'in kravatındaki Windsor düğümüne kaydı. "Tamam." Max daha çok buralı gibi giyinmeye başlamak zorunda kalacaktı. Ve öyle de olacaktı,

Parmak arası terlik ve sörf şortu almak için alışverişe çıkmaya vakit bulur bulmaz. "Şimdi SandFest'e dönelim," diye söze girdi Max.

"Ah, doğru." Nate bir elini güneşten ağarmış saçlarında gezdirdi. "Bu çok büyük bir olay. Her şey Cumartesi sabahı iskelede büyük bir gözleme kahvaltısıyla başlıyor ve ardından hafta sonunun geri kalanında kumdan heykel yarışmaları var. Ada tıklım tıklım dolacak."

"Yepyeni bir turist dalgası gerçekten de insanların kumdan kaleler inşa etmesini izlemek için Turtle Beach'e mi akın ediyor?"

"Dostum." Nate güldü. Windsor düğümü bir yana, artık ahbaplığa geri dönmüşlerdi. "Sadece kaleler değil. Gerçekten büyük bir ölçekten bahsediyoruz. Kullandığın Jeep'ten daha büyük."

Max bir kez daha bakışlarını bekleyen denizatından ayırdı. "Vay canına."

Nate başıyla onayladı. "İnsanlar gerçekten bu işin içine giriyor. Para ödülü ve her şey var."

Şimdi Max'in tüm dikkati ondaydı. "Ne kadar para?"

Nate, "Birinciye on bin dolar, ikinci ve üçüncüye daha küçük miktarlar" dedi.

"On bin dolar mı?" Gösterişli bir kumdan kale yapmak için mi?

Akvaryumun tüm sorunlarını çözmeye yetecek bir para değildi ama kapıların birkaç ay daha açık kalmasını sağlayabilirdi. On bin dolar Max'e biraz zaman kazandırabilirdi... ve muhtemelen akıl sağlığını.

"Nasıl gireceğiz?" dediğini duydu.

"Yani sen ve ben mi?" Nate birdenbire Noel sabahındaki bir çocuk gibi göründü.

"Aslında akvaryumu
kastetmiştim." Nate'in yüzü
hafifçe düştü.

"Biz zaten katıldık. Akvaryum her yıl yarışıyor" dedi. *Lafı dolandırma Nate.*
"Kaplumbağa Ekibi her zaman akvaryumun SandFest girişinin sorumluluğunu üstlenir."

"Kaplumbağa Takımı nedir?" Max bazen Turtle Beach'teki herkesin yabancı bir dil konuştuğunu hissediyordu; bu da adada kaç yaz geçirmiş olursa olsun hâlâ bir yabancı olduğunu hatırlatıyordu.

Henry Amca Max'e akvaryumun iç işleyişi hakkında bilgi verse her şey yoluna girecekti ama şimdiye kadar Max'in amcası yoğun sosyal hayatında işle uzaktan yakından ilgisi olmayan herhangi bir şeye zaman ayırmamıştı. Bu arada Max, Henry Amca'nın sonunda kabul edeceğini umarak cinayet kurbanı pozu ve tombala ile ilgili çemberlerden atlamaya devam etti.

Nate tek omzunu silkti. "Kaplumbağa hastanesine destek veren gönüllülerden oluşan bir ekip."

Max anında sınırdaki sarhoş mutlulukla hissetti. "Biz var *Gönüllüler?*"

Sonunda işler yoluna girmeye başlamıştı. Şimdi tek ihtiyacı olan, söz konusu gönüllülerin kumdan kale mimarisinde alışılmadık derecede becerikli olmasıydı. Eğer öyle olursa, Max geceleri uyumaya başlayabilirdi.

"Var." Nate bileğine takılı akıllı saate baktı. "Kaplumbağa Ekibi'nin iki haftada bir yaptığı toplantı için yarım saat ya da daha kısa bir süre içinde burada olurlar. Bunu tamamen unutmuşum. Molly her zaman gönüllülerden sorumluydu."

Tabii ki öyleydi.

Ancak Turtle Beach'in aşırı başarılı denizkızından söz edilmesi onu bir kez olsun korkutmadı. Gönüllüleri vardı. Bir planı vardı.

Ve Max'in dikkatli, düzenli dünyasını geride bırakmak gibi kuşkulu bir seçim yapmasından bu yana ilk kez, sahip olduğu en değerli şeye, zayıf bir umut ışığına sahipti.

Max'in umudu yarım saat sonra Kaplumbağa Ekibi'yle buluşmak üzere konferans salonuna yöneldiğinde ciddi bir darbe aldı. Ne, daha doğrusu kimi beklediğinden emin değildi ama koridorun köşesini döndüğünde kendisini karşılayan manzara onu durdurdu.

Walkers.

Her yerde yürüyüşçüler var.

Mobilite cihazları konferans salonunun dışında alüminyum ayaklar, metal hasır sepetler ve yürüteçlerin zeminde daha kolay kaymasını sağlaması gereken şu bulanık parçalara ayrılmış tenis toplarından oluşan bir karmaşa içinde park edilmişti. Max kollarını kavuşturdu ve tikanıklığa baktı. Dar akvaryum koridoru bir AARP kongresinin otoparkına benziyordu.

Sorun değil, dedi kendi kendine. Max, Turtle Beach'in yaşlı vatandaşlarının toplumun böylesine aktif bir parçası olmalarını seviyordu. Max pek çok şey olabilirdi, Merminatör de dahil, ama yaş ayrımcısı *değildi*. Deniz kaplumbağaları genellikle yüzüncü doğum günlerini görecektik kadar yaşarlardı; bu gerçeği Max küçük bir çocukken neşeyle hafızasına kazımişti. Her sabah seksen yaş üstü kalabalıkla birlikte yoga yapmaya başlamıştı. Max yaşlı insanları severdi.

Henry'nin eski Jeep Wrangler'ını gölgede bırakacak ödüllü bir kum heykeli yapmak için gerekenlere sahip olduklarından pek emin değildi.

Rahatla. Max derin bir nefes aldı. Hepsi *yaşlı olamaz*.

Ama evet. Evet, yapabilirlerdi. Max konferans salonuna girdiğinde, yaşlılar merkezindeki bingo meraklısı yogilerden bir düzine kadarını, göğüslerinde Kaplumbağa Takımı yazan mavi ve yeşil batık tişörtler giymiş olarak masanın etrafında otururken buldu. Max'in köpek plajında boğulma tehlikesi atlatmasını en ön sıradan izleyen üç kadın

-Opal, Mavis ve Ethel masanın başına en yakın sandalyelerde oturuyorlardı. Çünkü tabii ki onlar oturuyordu.

"Hanımlar." Max başıyla onayladı.

"Günaydın, Max." Opal Lewinsky ayağa kalktı ve ona çikolatalı milkshake'e benzeyen ve steroidli Starbucks gibi kokan bir şey uzattı. Kaplumbağa Takımı tişörtünün altında hâlâ neon yoga kıyafetlerini giydiğini fark etti. "Ethel, Mavis ve ben, Kaplumbağa Takımı'yla ilk buluşmanızı kutlamak için size Kaplumbağa Kitapları'ndan bir ikram getirdik."

"Teşekkür ederim." Max içkiyi aldı.

O bir yudum alıncaya kadar kadınlar ona beklenti içinde baktı. Tadı kahveye batırılmış bir çikolata gibiydi.

"Mmm." Max mor, büyük boy pipetten bir yudum daha aldı. "Lezzetli."

"Bu bir Samanyolu dondurulmuş latte," dedi Ethel.

"Turtle Books'tan," diye tekrarladı Opal. "Tahta kaldırım üzerinde küçük, şirin bir kitapçı ve kahve dükkânı."

Mavis başıyla onayladı. "Bir ara uğramalısın."

"Yakında." Opal sırttı.

Max bakışlarını ne dikti. Neden Kaplumbağa Takımı kraliçelerinin bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyordu? "Belki de yaparım."

"Güzel." Opal ona gülümsedi ve tekrar yerine .

"Artık işimize bakalım mı?" dedi Max. Herkes başını salladı.

"Harika." Max masanın başındaki yerini aldı. Doğrudan SandFest işine dalma isteğine direndi. nce grubun ne yaptığı hakkında genel bir fikir edinmesi gerekiyordu. "Neden bana Kaplumbağa Takımı'nın neyle ilgili olduğunu anlatmıyorsun?"

Görünüşe göre gayri resmi Kaplumbağa Takımı kaptanı olan Opal tekrar konuşana kadar tüm son sınıf öğrencileri birbirlerine baktı. "Akvaryumu ve deniz kaplumbağası hastanesini destekliyoruz. Ayrıca adanın kıyı şeridinin nesli tükenmekte olan deniz kaplumbağalarının yuvalama alanı olarak korunmasına da yardımcı oluyoruz."

Max başıyla onayladı. Buraya kadar her şey yolunda. "Bu tam olarak neyi gerektiriyor? "Max'in bir gece önceki tombalacı olarak tanıdığı adam dirseklerini konferans masasına dayayarak öne doğru eğildi. "Yaz boyunca, sabah erkenden sırayla sahilde yürüyüp kumda kaplumbağa izleri arıyoruz."

Dişi kaplumbağaların genellikle yaz geceleri sabahın erken saatlerinde yumurtalarını bırakmak için karaya çıktıkları düşünüldüğünde, sağlam bir plan. İzleme

Kumsalda kaplumbağa faaliyetlerine dair kanıt aramak, tüm deniz kaplumbağası koruma programları için kilit öneme sahiptir.

"Bir yuva yeri bulduğunuzda ne yaparsınız?" Max sordu.

Mavis, "Sahile gelenlerin yuvayı rahatsız etmemeleri için kazıklarla ve neon bantlarla işaretliyoruz" dedi.

"Güzel, güzel." Max başını salladı. Son üç gündür arka arkaya sahile inmişti ve hiç işaretli yuva görmemişti. "Mükemmel iş çıkardınız. Yaz ayları boyunca adanın yaklaşık ne kadarını taradığınızı düşünüyorsunuz?"

Tombalacı göğsünü şişirerek Kaplumbağa Takımı tişörtündeki harfleri zorladı. "Altı milden fazla."

Max gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını hissetti. Altı mil, adanın uzunluğunun yarısından fazlasını kapsıyordu. "Çok etkilendim çocuklar. Her sabah bu kadar sahil şeridini kat etmeyi nasıl başarıyorsunuz?"

Kısa bir duraklama oldu ve sonra son sınıf öğrencilerinin hepsi kahkahalara boğuldu. Her biri. Tam bir takım gibi.

"Tanrım, Max. *Günde* altı mil değil," dedi Opal. "Kaç yaşında olduğumuzu biliyor musun?" Ethel sordu.

Bunu daha fazla kahkaha izledi.

"Özür dilerim." Max ellerini kaldırdı. "Haftada altı mil o zaman?"

Mavis başını salladı. "Pek sayılmaz."

Max boğazını temizledi. "Bir ay mı?"

"Gerçekten, Max." Mavis küçük bir homurtu çıkardı ve kucağındaki minik Chihuahua ürktü. En azından ıstakoz ya da başka bir kabuklu deniz hayvanı gibi giyinmemişti. "Kaplumbağa Takımı'nda on bir kişiyiz ve muhtemelen aramızda altı iyi kalça var."

"Anlaşıldı." Max başıyla onayladı ve sırtımasını bastırdı. Ne de olsa bu kalabalığın yoga yaptığını görmüştü. "Ama altı mil tam olarak nasıl devreye giriyor?"

Ethel, "Tüm yaz boyunca toplam altı mil yürüdük," dedi. "Ve dört yuva işaretledik, bu da geçen yılki miktarın iki katı."

Mavis başını salladı. "Molly bilgisayarındaki süslü hesap çizelgesinden takip etti. Gerçekten iyi iş çıkardığımızı söyledi... düşününce..."

Mavis'in sesi uzaklaştı ve Max itibarının yeniden kötü adam bölgesine kaydığını hissedebiliyordu. Molly'nin sevimli denizkızı kişiliğiyle kıyaslandığında kim bir anti kahraman gibi görünmezdi ki?

İstediği son şey yaşlıların kendilerini kötü hissetmeleriydi, özellikle de toplum için adadaki diğer tüm gruplardan daha fazlasını yaptıkları ortaya çıkmışken. Yaşlılar merkezi sakinleri kalplerini Turtle Beach'e düzenli olarak döküyorlardı. Max adada geçirdiği yazları düşündüğünde, en unutulmaz akşamların çoğunun, tombala gecelerinden kermeslere, sanat ve el işi projelerinden deniz yaşamı ve plaj ekolojisi üzerine konuk konuşmacılara kadar, her sabah kendini aşağı bakan Dalmaçyalı ve simit pozlarına soktuğu aynı lobide gerçekleştiğini fark etti. Max hiçbir şekilde son sınıfların yeterince şey yapmadığını ima etmek istemiyordu.

Dört kaplumbağa yuvası muhtemelen adaya bırakılan ve gömülen deniz kaplumbağası yumurtalarının yüzde onundan daha azını temsil etse de, "Harika bir iş çıkardınız," dedi.

Hepsinin nerede olduğu belli değildi ve artık yaz üzereydi, yumurtalar yakında çatlamaya başlayacaktı. Minik yavru kaplumbağalar yumurta kabuklarını kırarak ve kumdan sürünerek suya ulaşacaklardı. Yuvalara göz kulak olan insanların yardımı olmadan, sadece küçük bir kısmı denize ulaşabilecekti. Kumsal, yeni doğan yavrular için tehlikeli bir yerdi. İdeal bir senaryoda, kaplumbağa hastanesi neredeyse tüm yuvaların ne zaman ve nerede yapıldığını bilecek, böylece kaplumbağaların doğma zamanı geldiğinde gönüllülerden oluşan ekipler bölgeye bakıcılık yapabilecekti.

Yine de dört yuva bir başlangıçtı.

"Gelecek yıl, daha fazla bölgeyi kapsayabileceğiz. Yeni bir elektrikli scooter aldım," dedi tombalacı gururla.

"*Kitaplar*," dedi yanındaki adam.

Ethel başıyla onayladı. "Bu scooter *Hızlı ve Öfkeli* filminden fırlamış gibi." Chihuahua Nibbles'ın minik kulakları öne doğru dikildi.

"*Hızlı ve Öfkeli*'yi kastediyorsun," dedi Opal, telaffuzuna özen göstererek. Ethel'in mor gözlüklerinin ardında gözleri yuvarlandı. "Ben de öyle dedim."

Max toplantının kontrolünü tamamen kaybetmeden önce bir elini kaldırdı. "Anladım. Tekrar, harika iş çıkardınız ve bu dumanı tüten scooter'ı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Deneyebilirsin diyeceğim ama belki de önce Jeep'te ustalaşmalısın." Tombalacı ona abartılı bir göz kırptı.

Touché.

Max, "Belki de SandFest'e geçmeliyiz," dedi.

Opal hemen konuştu. "Mavis, Ethel ve ben bu konuyu tamamen kontrol altına aldık. Kaplumbağa Takımı'nın bu yılki katılımına öncülük ediyoruz."

Kaplumbağa Takımı tişörtünün üzerine jartiyer giymiş bir adam nefesini üfledi. "Tanrıya şükür. Geçen yıldan sonra hala düşünmek istemediğim yerlerimde kum var."

Max, Opal ve iki arkadaşını inceledi. Yürüteçlerin ve kalça protezlerinin hayalleri kafasında dans ediyordu. "Sadece üçünüzün kumdan heykel yapmasının iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Mavis bir el salladı. "Saçmalama. Biz inşa . Biz *tasarlıyorum.*"

"Wilmington'daki üniversitenin deniz biyolojisi bölümünden bir grup öğrenci bunu bizim için bir araya getirecek." Opal hırkasının cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "İşte ön tasarımımızın bir taslağı."

Max kağıdı açtı. "Bunu sen mi çizdin?"

Opal gülümsedi. "Evet."

Çizim muhteşemdi. Grafit kalemle çizilmiş, derinlik ve boyut kazandırmak için gölgelendirilmiş bir deniz kaplumbağası

bir mercan resifinin fonunda. Minik yavrular ana heykelin tabanı etrafındaki kumları süslüyordu.

SandFest'in acemisi olduğu düşünülündüğünde, Max kazanmak için yeterince iyi olup olmadığından emin değildi, ancak akvaryumu ve deniz kaplumbağası hastanesini temsil etmek için daha mükemmel bir tasarım hayal edemezdi.

"Opal, Turtle Beach Lisesi'nde kırk yılı aşkın bir süre sanat öğretmenliği yaptı. Akvaryumun dış cephesindeki duvar resmini de o tasarladı." Mavis Opal'ın omzunu sıvazladı.

"Bu çok çarpıcı, Opal." Max işaret parmağıyla çizime dokundu.

"Bizim için heykeli yapan çocuklar geçen Haziran ayında Myrtle Beach'te kumdan kale yapma yarışmasını kazandılar. Ne yaptıklarını gerçekten biliyorlar" dedi Ethel.

"Torunum programın birinci sınıfında, bu sayede onları yardımcımız olarak kaptık." Mavis'in gözleri parladı.

Taş gibi soğuk bir rahatlama Max'in üzerine çöktü. Belki de bu işi kazanmak için bir şansları vardı.

"Peki o zaman. Onaylıyorum." Kâğıdı masanın üzerinden Opal'a doğru kaydırıldı. "Bu heyecan verici. Akvaryum bu para ödülünü gerçekten kullanabilir."

Opal taslağı aldı, tekrar dörde katladı ve bir kenara koydu. "Hâlâ son tasarım üzerinde çalışıyorum. Çocukların dediği gibi 'onu bir sonraki seviyeye taşıyacak' bazı fikirlerim var. Kazanmak istiyorsak, gerçekten bir ifade parçası olması gerekiyor."

"Unutulmaz," diye başını salladı Ethel.

"Görmezden gelmek imkânsız," diye ekledi Mavis.

"Kulağa bir plan gibi geliyor ama çok önemli bir kuralım var." Max parmağını kaldırdı. "Denizkızı yok."

Kendini bir tartışmaya hazırladı ama mucizevi bir şekilde tartışma çıkmadı.

"ucundan bile geçmezdi." Opal ona tatlı tatlı gülümsedi. "Sana söz veriyorum -Denizkızı yok."

Bu çok kolay bir şeydi. Ya da belki Max paranoyaklaşıyordu. Yine de Henry Amca'nın en sevdiği ifadelerden birini düşünmeden edemedi.

Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan.

Bölüm 8

Günün geri kalanında Molly espresso makinesiyle boğuşurken, sayamayacağı kadar çok donmuş içeceği karıştırırken ve Ursula ile Sebastian arasında arabuluculuk yapmak için elinden geleni yaparken, SandFest sırasında ailesiyle başa çıkmak için bir plan yapmaya çalıştı.

Molly, bu işten tamamen sıyrılmak için hastalık numarası yapmaktan, denizkızı kostümünü rahatça giyip hâlâ akvaryumda çalışıyormuş gibi davranmaya kadar her türlü aldatmacayı düşündü. Onlara acı gerçeği söylemeye hazır değildi, muhtemelen bunu kendisi de henüz kabullenemediği için. Ama babasına tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldığı gibi, Molly artık bir çocuk değildi. O yetişkin bir kadındı. Sorumluluk sahibi yetişkinler kovulduklarını kabul etmemek için ailelerine yalan söylemez ya da saçma sapan maskaralıklar yapmazlardı. Ya da işten çıkarıldıklarını. Ya da çifte kovulduklarını... ya da her ne olduysa. Dürüst olmak gerekirse, Molly artık emin bile değildi. Tek bildiği, bir gecede aniden yarı becerikli bir barista olarak bir kariyere ve nefret ettiği yeni bir komşuya sahip olduğuydu.

Yapılacak en iyi şey şimdi itiraf etmektir, böylece midesinin çukurundaki hastalıklı his geçecekti. Babasına önceden söylemek, adadan taşınma davasını hazırlaması için ona birkaç gün kazandıracaktı. Ama Molly bunu Cumartesi günü halledecekti. Tekrar söylüyorum, o yetişkin bir kadındı. Ona eşyalarını toplayıp Philadelphia'ya taşınmasını *emredemezdi*.

Ama bir kanıtlamak için seni kulübeden atabilir.

Ayrıca babasının bir kez olsun hayatındaki tercihlerini onayladığını hissetmek gerçekten harika olacaktı. Molly her şeyi berbat ettiğine göre, içinde bulunduğu durumu kendisi de onaylamıyordu, bu yüzden akademisyen babasını ikna etmeye çalışmak zor bir işti. Neden Max'i bu kadar kızdırmakta ısrar etmişti? Muhtemelen işini geri almasına bir denizkızı keki kalmıştı.

Molly'nin Turtle Books'taki mesaisi sona erdiğinde, eski turkuaz Vespa'sıyla, gidonun arasında duran evcil hayvan taşıyıcısına bağlanmış, bakır kulakları rüzgârda uçuşan Ursula ile eve döndü. Köpek yavrusu, Molly'nin saçları, cildi ve denizyıldızı desenli şirin elbisesi gibi Fransız kavrulmuş kahve çekirdekleri gibi kokuyordu. Kulübeye döndüklerinde kesinlikle okyanusa dalmaları gerekecekti.

Neyse ki Henry'nin eski yandaki sahil evine park edilmemişti, bu da Max'in büyük olasılıkla hâlâ akvaryumda olduğu anlamına geliyordu. Molly küçük etekli bir mayo giydi ve bir elinde Ursula'nın tasmaı, diğesinde cep telefonu olduğu halde sahile doğru yola çıktı.

Tanrıya şükür biraz mahremiyeti vardı. Molly, Max'in kendini beğenmiş yüzünü göreceğ havada değildi. Ya da onun karın kaslarıyla tamamlanmış, sinir bozucu derecede kaslı vücudunu. Bir deniz biyoloğu ahtapotlarla güreşerek nasıl böyle kaslara sahip olabilirdi ki? Molly'nin hiçbir fikri yoktu. Umurunda da değildi, diye hatırlattı kendine. Telefonunu kavrayıp ailesinin sabit hattına dokunurken ayak parmaklarının ılık kuma batmasına izin verdi.

Ursula tasmaının ucunda köpüklü, sığ dalgaları kovalayarak boğuşuyordu. Telefon çalmaya başladığında kumdaki küçük bir yengeç deliğini mıncıklıyordu.

"Alo?" Molly'nin annesi nefes nefese cevap verdi. Dotty Prince nadiren hareketsiz otururdu. Lisedeki İngilizce edebiyat öğrencilerinin kompozisyonlarını notlandırmakla meşgul olmadığı zamanlarda genellikle bahçesinde çalışırdı. Molly'nin yazlık evinin güvertesindeki taşan çiçek kutuları annesinin muhteşem yeşil elinin bir kanıtıydı.

Annesinin bu hafta sonu heceleme yarışması ya da bahçe kulübü toplantısı olduğunu ve ailesinin SandFest'e katılamayacağını ummak çok mu fazlaydı? Bir denizkızı hayal kurabilir.

"Merhaba anne," dedi Molly.

Ursula koşarak sudan uzaklaştı ve burnunu yumuşak zemine bastırdı. Molly'ye baktığında minik burnu ince, şekerli kumla kaplanmıştı. Yavru köpek art arda üç kez hapşırdı.

"Oh merhaba, tatlım! Ne güzel bir sürpriz. Sahile gideceğimiz Cumartesi gününden önce senden haber almayı beklemiyorduk. Akvaryum ve kaplumbağa kadınlarla ne kadar meşgul olduğunu biliyoruz."

Molly, Ursula'nın tasmaını yakasından çözerken "Kaplumbağa Takımı," diye düzeltti. Yine de anlamın ne önemi vardı ki? Molly artık Kaplumbağa Takımı'nın lideri değildi.

"Aradığınıza sevindim. Baban ve ben Turtle Beach'teki yeni bir gelişmeden haberdar olduk. Görünüşe göre hayatında bahsetmeyi unuttuğun büyük bir değişiklik var." Annem, Molly karnesinde A yerine B aldığında ya da ev ödevini unuttuğunda hep yaptığı gibi boğazını temizledi.

Molly'nin kalbi bir anda gergin bir kuş gibi çırpınmaya başladı. Ailesi onun kovulduğunu zaten biliyordu.

Ama nasıl?

"Bir anda oldu." Molly yutkundu. "Henüz fırsatım olmadı-"

"Az önce ne oldu?" Annesi dudak büktü. "Hâlâ *Turtle Daily*'ye abone olduğumuzu unuttun mu? Ön sayfada senin köpekle çekilmiş bir fotoğrafın var."

Molly kendini savunmak için ağzını açtı ve sonra hemen kapattı. Doty, Molly'nin işini kaybettiğini öğrendiği için üzgün değildi. Bu Ursula'yla ilgiliydi.

"Doğru. Yavru köpeğim." Molly gözlerini sıkıca kapattı.

Hay Allah. Neden ailesine bir köpek evlat edindiğini söylemek için beklemişti ki?

Doğru, çünkü annesi ve babası kesinlikle evcil hayvan karşıtıydı. Öte yandan Molly, yoluna çıkan her başıboş hayvanı eve getirme konusunda her zaman bir tutkuya sahip olmuştu.

Şimdi düşününce, Turist'le çıkmaya başlaması da böyle olmuştu. Molly işten eve dönerken o da Seashell Drive'da lastiği titreyen kiralık bir bisikletle debelenip duruyordu. Molly onu Vespa'sının arkasına bindirerek yerel spor kiralama dükkânı Turtle Sports'a götürmüştü. Adam teşekkür etmek için onu dondurma yemeye götürmüş ve bir yıl sonra kırık kalbine doğru hızla ilerlemişti.

Romantizmi bir kenara bırakıp doğruca adanın evlat edinme fuarına gitmeli ve orada kocaman, hüzünlü gözleri olan yetim Cavalier King Charles spaniel yavrusuna aşık olmalıydı. Yaşa ve öğren.

"Babanın alerjisi olduğunu biliyorsun," dedi annem.

Aslında değildi. Babam sadece aşırı hevesli köpeklerle istenmeyen etkileşimlerden kaçınmak için öyleymiş gibi davranmayı severdi.

Molly birden Violet'in Dalmaçyalı köpeği Sprinkles'ın bingo gecesinde Max'in elinden denizkızı kekini kapışını hatırladı. Geriye dönüp baktığında, Molly, Max'in bu konuda oldukça iyi davrandığını kabul etmek zorundaydı. Babası muhtemelen Hayvan Kontrol'ü arardı.

Annesi, "Biz gidip körfezdeki kiralık sahil evlerinden birine rezervasyon yaptırдық, o yüzden sizinle kulübede kalmamız konusunda endişelenmenize gerek yok," dedi.

Molly rahatlamış olmalıydı. Rahatlaması gerektiğini *biliyordu*. Ama yazlık hâlâ ailesine aitti. Molly sadece onların gayri resmi kiracısıydı. Onların kiralık bir evde kalması yanlış görünüyordu.

"Anne, buna gerçekten gerek yok. Ursula tam bir aşk böceği." Molly'nin bakışları kıyıyı taradı ama mükemmel yavru köpeği gözden kaybolmuştu. Yine de yakınlarda bir yerde olmalıydı. Ursula asla uzaklaşmazdı.

"Ciddiyim anne. Sen ve babam onun burada olduğunu anlamayacaksınız bile. Ursula küçük ve tatlı." Molly boştaki eliyle gözlerini gölgeledi ve gözlerini kısarak

gün batımına doğru.

Ursula'dan hala bir iz yok.

Neredeydi?

Molly sesi hafifçe titreyerek, "Yavru köpekler için hiç sorun değil," dedi.

Ursula'nın suya girmeye cesaret edemediğine eminim. Yavru köpek patilerinden daha fazla ıslanmayı sevmezdi. Sahilden hiç ayrılmazdı.

Yine de Molly'nin yanından hiç ayrılmazdı.

"Yavru köpekler yavru köpek olur, Molly." Dotty yine dudak büktü. "Senin anlattığın kadar mükemmel olması mümkün değil."

"Hayır, gerçekten. Ursula..."

Molly'nin arkasından biri, "Ursula sinirime dokunuyor," dedi. Molly kim olduğunu görmek için arkasına döndü.

Max Miller. *Tabii ki.*

Elbise pantolonunun paçalarını sıvamış, çıplak ayakla ona doğru yürüyordu. Ursula'nın küçük pembe dili ağzının kenarından neşeyle dışarı fırladı ve Max onu kol mesafesinde tutarken havayı pençeledi.

"Molly?" Dotty'nin sesi telefondan geliyordu. "Bir sorun mu var?"

"Yavru köpeğiniz ekolojik bir tehdit." Max, Ursula'yı Molly'ye doğru itti. Molly yakından bakınca Max'in yüz hatlarını kaplayan ince bir kum tabakası gördü; sert kaşlarından kara kara düşünen, öpülesi ağzına kadar.

Molly'nin nefesi boğazında düğümlendi. Düşmanın yastık gibi, Tom Hardy dudakları olduğunu nasıl fark etmemişti? Dikkat edilmesi gereken bir ayrıntı gibi görünüyordu.

"Molly! Orada neler oluyor?" dedi annesi, onu çok sorunlu olan şimdiki zamana geri sürükleyerek.

"Her şey yolunda. Her şey yolunda. Cumartesi günü görüşürüz," diye cıvıladı Molly ve vedalaşmayı beklemeden telefonu kapattı.

Max Ursula'yı kendine doğru çekti. Tek bir meraklı kaşını kaldırdı. "Kimdi o?"

Molly ellerini kalçalarına sıkıştırdı. "Komşu olabiliriz ama arkadaş *değiliz*. Bana özel hayatımla ilgili sorular soramazsın Wilson."

Max'in dikkat çekici dudakları isteksiz bir sırıtışla kıvrıldı.

Molly bakışlarını kaçırıldı. "Kes şunu. Şu anda neye gülümsüyor olabilirsin ki?"

"Bana Wilson dedin."

Molly'nin yüzü . "Ne olmuş yani?"

Max ona göz kırptı. "Demek bana sadece kızgın olmadığın zamanlarda böyle sesleniyorsun."

Hayır, Molly ona sadece ondan etkilendiğini fark ettiğinde böyle seslendi. O zaman bile, bir kazaydı. Belli oluyor.

"Teoriniz hatalı. Sana çok kızgıyım. Yavru köpeğimi geri alabilir miyim lütfen?" Molly Ursula'ya uzandı ama Max yavru köpeği göğsüne doğru çekti.

Ursula, yersiz bir sevginin saçma bir gösterisiyle utanmadan ona sokuldu. Molly köpek adına utanmıştı. (Ve bir parça bile kıskanmadı, çok teşekkür ederim.)

"O kadar hızlı değil." Max'in bakışları Molly'nin elindeki iPhone'a kaydı. "Cumartesi kimi görmeye gidiyorsun? Randevu mu?"

Molly'nin boğazından kahkahalar yükseldi. *Sanki*.

Max'in çenesi sıkıştı. "Molly."

Dur bir dakika. Neden birdenbire ona alfa erkeği gibi davranmaya başladı?

"Max," dedi basitçe, gülümsemesini bastırarak. Omurgasına bir ürperti yayıldı ve aniden kendi kalp atışlarının farkına vardı. Kulaklarında gümürdüyör, diğer her şeyi bastırıyordu; rüzgârı, dalgaları... hatta Ursula'nın muhtaç sızlanışını bile.

"I-" Max bir şeyler söylemeye başladı ama sonra kaşlarını çattı ve başını salladı. "Oldukça imkansız birisin, biliyor musun?"

O mu? İmkansız olan o

Molly aniden adamın suratına su çarpma isteği .

Her nasılsa, direnmeyi başardı. "Köpeğimi geri götüreceğim, teşekkürler."

"Yavru köpeğin az önce kum tepelerinin oradaydı." Max Cavalier'i uzattı ve kollarını kavuşturdu. Molly onun pazılarının ütülü oxford gömleğinin kolları altında esnediğini gördüğüne yemin edebilirdi. "*Kazıyorum*."

Molly omuz silkti. "Flaş haber: Köpekler kazar."

Suyun içinde ayağına bir şey sürtündü ama aşağı baktığında tek gördüğü yeşil bir parıltıydı. Muhtemelen deniz yosunu.

"Kumsalı kazmasına izin vermemelisiniz. Kumdaki delikler her türden plaj müdavimi için tehlikelidir" dedi.

Onunla yan yana yaşamak saf bir keyif olacaktı, değil mi?

"Ona bir bak." Molly kucağındaki Ursula'ya baktı. Yavru köpek, kulakları öne doğru dönmüş, suya bakıyordu. "Yedi kilodan daha hafif ve bir sivrisineğin dikkat süresine sahip. Sence ne kadar büyük bir çukur kazabilir?"

"Asıl bu değil."

Molly başını öne eğdi. "Öyle mi?"

Ursula yine sızlandı ve Molly'nin kollarında kıpırdanarak serbest bırakılmak için yalvardı.

Dürüst olmak gerekirse Molly kendini biraz incinmiş hissetti. Yavru köpeği Max için neden bu kadar deli oluyordu? Acıdı.

Max, "Büyüdükçe başına açtığı belaların boyutu da artacak," dedi.

Yani şimdi bilim adamlığının yanı sıra bir köpek eğitmeniydi. Daha fazla sinir bozucu olabilir miydi?

"Bak, köpek yavrusu davranışını bana açıklamana gerçekten ihtiyacım yok. Anlıyorum. Doktoran var ama bu seni-"

Molly konuşmasını yarıda kesti çünkü Ursula aşağı inmek için çabalıyordu ve Max'in dikkati başka bir yere kaymıştı. Molly'nin ayaklarının dibindeki suya bakıyordu ve hiçbir şeyden haberi yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bazen gerçekten de tüm bu ateşli ama aptal fikirli profesör olayını çok ileri götürüyordu.

"Unut gitsin," diye . "Biz ."

Ursula'nın sızlanmaları iğrenç ötesi bir feryada dönüştü. Molly'nin Max ile sonu aşağılanmayla bitmeyen tek bir yüz yüze etkileşim kurması mümkün değil miydi?

Kız sığ suda yanından geçip gitmeden önce, adam uzanıp Molly'nin kolunu tuttu. Molly'nin teninin her santiminde sinir bozucu küçük tüyler diken diken oldu.

Ne oluyordu? Ondan etkilendiğini itiraf etmek üzere miydi, yoksa romantik kimyanın "bilimsel olarak önemsiz" olduğunu mu düşünüyordu? Muhtemelen ikincisiydi, özellikle de hâlâ onun gözlerinin içine bakamadığını düşünürsek.

Ama sonra Molly onun bakışlarını takip etti ve Ursula'nın neden çılgına döndüğünü ve Max'in onu azarlamayı bıraktığını hemen anladı.

Nefes nefese kaldı. "Kaplumbağa!"

Max ilk bakışta deniz kaplumbağasının -yeşil kaplumbağa, *Chelonia mydas*-başının dertte *olduğunu* fark etmedi. Bu tür bir deniz kaplumbağasının çiftleşme mevsiminde sığıklarda oyalanması duyulmamış bir şey değildi. Ancak Molly'nin ayaklarının dibinde yüzen kaplumbağa yaklaşık bir yemek tabağı büyüklüğündeydi, çiftleşen bir dişi olamayacak kadar küçüktü. Max, Ursula'nın uluma sesini bastırıp onun çırpınan pençelerinin arkasını görebildiğinde, yavru kaplumbağanın düzgün yüzmekte zorlandığını fark etti. Ön yüzgeçlerinden sadece biri hareket ediyordu ve yavaş, zahmetli daireler çizerek sürükleniyordu.

"Sol yüzgecinde bir balık kancası var!" Molly suya doğru işaret etti. Max daha yakından bakmak için ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi. Molly haklıydı.

Kanca da büyüktü, muhtemelen ticari bir balıkçı teknesine aitti. "İyi göz," dedi Max dik durmak için kayarken.

Molly ona baktı, şaşkınlığı yüzüne yansımıştı. "Teşekkür ederim."

Max onu aslında o kadar da kötü biri olmadığına ikna etmek için bir şey, herhangi bir şey söylemek istedi. Ama şimdi zamanı değildi.

"Onu kaplumbağa hastanesine götürmeli ve o şeyi yüzgecinden çıkarmalıyız." Kravatını çekiştirerek çıkardı, pantolonunun cebine soktu ve gömleğinin düğmelerini açmak için harekete geçti.

Üçüncü düğmeyi iliklerken Molly'nin bakışları onun parmak uçlarına kaydı. "Ve bunu yapmak için soyunman mı gerekiyor?"

Kadının yüzündeki ifade Max'e onu istiridye kabuğu büstiyeriyle her gördüğünde neler hissettiğini hatırlattı. Gülümsemekten kendini alamadı. Ne de olsa, değiş tokuş adil bir oyundu.

"Akvaryuma giderken onu mümkün olduğunca ıslak tutmamız gerekiyor." Max oxford'unun kalan kısmını omuz silkerek çıkardı ve Molly'ye uzattı. "Ben onu aldıktan sonra bunu suya batırıp kabuğunun etrafına sarabilir misin?"

"Tabii ki." Molly dikkatini onun çıplak göğsünden çekip gömleği elinden aldı. Yüzü neredeyse Ursula'nın bazen giydiği istakoz kostümü kadar kızarmıştı.

Max kaplumbağayı dikkatlice sudan çıkardıktan sonra Ursula'yı tuttuğu yerden bıraktı. Molly gömleğini ıslatıp dikkatlice ıslak bir battaniye gibi deniz kaplumbağasının üzerine sererken, köpek yavrusu havladı ve etraflarında ıslak daireler çizerek zıpladı.

Bunu takip eden her şey - Max'in cipine doğru kumda çılginca bir koşu, deniz kaplumbağası hastanesinde bir muayene masasına güvenli bir şekilde yerleştirilene kadar deniz kaplumbağasını yüklemek ve boşaltmak, kancayı çıkarmak için gerekli aletleri toplamak - mükemmel koreografili bir dans gibiydi. Neredeyse hiç konuşmadılar. Buna gerek yoktu; her biri ne yapacağını biliyordu ve sanki daha önce sayısız kez yapmışlar gibi yan yana çalışarak birbirlerine ayak uydurdular.

Molly kaplumbağayı tutarken Max tel makasıyla kancayı ikiye böldü. Elbette Ursula da bu gezintiye katılmıştı ama o da ne mutlu ki sessizliğini koruyordu. Yavru köpek Molly'nin ayaklarının dibine yerleşmiş, gülünç derecede kocaman erimiş çikolata gözleriyle olan biteni izliyordu.

Deniz kaplumbağasını kendi özel küvetine taşıdıktan sonra Ursula nihayet Molly'nin yanından ayrıldı ve tankın yanına kıvrılıp uykuya daldı, minik göğsü uykulu bir ritimle inip kalkıyordu.

Max mavi ameliyat eldivenlerini çıkardı ve başını salladı. "Bu çok garip bir köpek."

Molly pembe bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yani onu artık ekolojik bir tehdit yerine bir köpek olarak mı görüyorsun?"

Artık son bir saatin aciliyeti geride kaldığına göre, Max Molly'nin gözlerinin ne kadar yeşil olduğunun ve doğrudan onlara bakmanın kendisini yeniden boğuluyormuş gibi hissettirdiğinin farkına vardı - paniklemişti... kaybolmuştu... ama hayatta kalmayı başarırca hayatı sonuna kadar yaşamaya kararlıydı. "Şimdilik bunu unutup ateşkes yapmaya ne dersiniz?"

"Ateşkes mi?" Max'in içinin derinliklerine ulaşan ve onu içten dışa ısıtan bir kahkaha attı.

Ateşkes mi? Ne düşünüyordu ki?

Kendini durduramadan, "Sadece geçici bir süre için, elbette," dedi.

"Elbette," diye yineledi ve bu kez ona gülümsediğinde, gülümsemesi gözlerine ulaşamadı.

Max son sözleri tekrarlamak istedi ama artık çok geçti. Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra ameliyat alanını düzeltmeye devam etti, biraz zaman kazanmak için mümkün olduğunca yavaş hareket etti. Aralarındaki sessizlik, ikisinin de yüksek sesle söyleyemeyeceği şeylerle ağırlaştı.

Molly'nin retro kiraz desenli mayosunun askısı omzundan kaydı. Kayışı tekrar yerine çekerken yanakları pembeleşti.

"Annemle babamdı," dedi yumuşak bir sesle - o kadar yumuşaktı ki Max ilk başta onu neredeyse duymamıştı. "Daha önce telefonda. Bana bu hafta sonu biriyle çıkıp çıkmayacağımı sormuştun, hatırladın mı?"

Hatırlamıştı, evet. Bunu düşünmek bile onda aptalca bir şey yapma isteği uyandırmıştı, onu ayaklarından tutup taşımak gibi

Turtle Beach sahilindeki sanat galerisinde her zaman çok popüler olan denizciyle denizkızının buluştuğu suluboya resimlerden birindeymiş gibi uzaklaşıyorlardı. Ya da daha kötüsü, güzel yüzünü avuçlayıp onu öpmek, tam o anda ve orada. Tadı deniz spreyi ve güneş ışığı gibi olurdu ve dalgalar onları denize sürüklemekle tehdit edene kadar öpüşürlerdi...

Ya da Ursula aralarına girene kadar, hangisi önce gelirse. "Ah." Max başıyla onayladı. "Yani SandFest için adaya mı geliyorlar?" "Kesinlikle geliyorlar." Molly iç çekti.

Max hikâyede daha fazlası olduğunu hissetti. Ailesini görme ihtimali onu kesinlikle heyecanlandırmamıştı ama Max henüz vites değiştirmeye hazır değildi.

"SandFest'in gerçekten harika olduğunu duymuştum." Molly'ye bir adım daha yaklaştı ve Molly geri çekilmeyince ağzının bir sırtısa dönüştüğünü hissetti. Aksine, Molly hafifçe ona doğru eğilmiş gibiydi; denizkızı saçları ve güneşin öptüğü teniyle bir vişneli turta rüyası gibiydi. "Benim de bunun için bir tarihim yok."

Bakışları tekrar adamın gömleksiz gövdesine kaydı ve bir okşayış gibi üzerinde gezindi. "Bu çok kötü."

Aralarındaki hava elektrikle çatırdadı. Molly dudaklarını yaladı ve Max birden onun mükemmel pembe ağzından başka bir yere bakamaz oldu.

"Tabii..." Parmak uçlarına uzandı ve onları gevşekçe kendi parmaklarının arasından geçirdi.

Molly'nin nefesi kesildi ve Max yaka kemiklerinin arasındaki güzel çukurda nabzının atışını görebiliyordu. Kirpiklerinin kalın saçaklarının arasından gizlice ona baktı. "Yoksa?"

Max onun elini sıktı. *Birlikte gitmediğimiz sürece - sen ve ben.* Onu kendine çekti ve başını onunkine doğru eğdi, ta ki fiyonk şeklindeki dudaklarına fısıldayana kadar, sadece bir öpücük uzaktaydı. "Bence birlikte
."

Kapı hızla açıldı ve Nate aniden orada, iki kaplumbağa küvetinin arasında durmuş, aval aval onlara bakıyordu. "Dostum."

Molly elini Max'inkinden çekti ve kollarını kavuşturdu. "Nate. Merhaba."

"Molly! Kusura bakma, seni burada gördüğüme çok şaşırdım. Silver'ı kontrol etmek için uğradım." Nate'in yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Bu çok harika. Sanırım bu akvaryumda tekrar çalışmaya başladığın anlamına geliyor."

"Oh, şey-" Molly söyledi.

Aynı anda Max başını salladı. "Hayır."

Nate kaşlarını çatı, ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Hayır mı?"

Bu kadar basit bir soru nasıl bu kadar yüklü görünebilirdi? Ve Max'in basit *hayır* cevabı neden bir anda verebileceği en kötü cevap gibi göründü?

Molly dökülmemiş gözyaşlarının perdesinin ardından ona baktı ve gözlerini kaçırdı. Bir an önce ona çıkma teklif etmenin, onu *öpmenin* eşiğindeydi.

-Ve şimdi Molly onun gözlerinin içine bile bakmıyor.

"Dr. Miller'ı duydunuz," dedi keskin bir sesle. *Dr. Miller mı? Ouch.* "Kesinlikle hayır."

"Sahilde yaralı bir yeşil kaplumbağa bulduk. Molly ve ben onu kurtardık." Max kaplumbağanın mutlu daireler çizerek yüzdüğü tanka doğru başıyla işaret etti.

"Ve şimdi yağmur gibi sağlıklı, bu yüzden gerçekten gitmeliyim." Molly onun yanından geçerek Ursula'yı kollarının arasına aldı. Uykulu köpek yavrusu içini çekti ve çenesini Molly'nin omzuna koyarak, Molly ona arkasını dönmüşken Max'e baktı.

Ursula'nın iri kahverengi gözleri, "*Batırdın dahi,*" *der* gibiydi.

Max'in midesi sertleşti. "Bir şey unutmuyor musun? Seni buraya ben getirdim. Anahtarlarımı alayım, seni ve Ursula'yı eve bırakayım."

Öylece gidemezdi. Max aralarını düzeltebilirdi. Düzeltmesi *gerekiyordu*.

Molly başını salladı. "Endişelenme. Nate bizi bırakabilir, değil mi Nate?" Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Nate'e doğru döndü. Nate umursamaz bir tavırla başını salladı. "Elbette."

Ursula Max'e yalvaran bir bakış fırlattı, sanki bir şeyler yapması için ona yalvarıyordu.

İşte yine antropomorfizm yapıyordu. Ursula bir köpekti, bir insan değil ve Max ile Molly'nin SandFest'e birlikte gitmelerini sağlamakla kesinlikle ilgilenmiyordu. Max muhtemelen kendi duygularını Molly'nin yavru köpeğine yansıtıyordu.

Molly ve Ursula kapıdan çıkmadan önce söz konusu ateşkesi ne kadar çok istediğini fark etmiş olmayı diledi.

Bölüm 9

Nate, Molly ve Ursula'yı da alıp gittikten sonra Max eve gidecek havada değildi, özellikle de "ev" genellikle güvertede oturmak ve yandaki şirin kulübede neler olup bittiğini merak etmiyormuş gibi davranmak anlamına geldiğinden.

Molly pencerelerini ve Fransız kapılarını açık tutmayı severdi, böylece tül perdeleri esintide dans ederdi. Max bazen akşamları onun televizyon sesini duyabiliyordu. Görünüşe bakılırsa Molly herkesin bayıldığı şu İngiliz yemek programını izlemeyi seviyordu. "Soggy bottoms" ve "saucy puds" hakkındaki konuşma parçacıkları arasında, sık sık onun Ursula ile konuştuğunu duyuyordu, sesi tamamen tatlı ve hafifti.

Sonra sürgülü cam kapısını açar ve çocukluğundan kalma budaklı çam panelleri ve kalıntılarıyla kendi kulübesine adım atar ve Baltimore'da hiç hissetmediği bir şekilde yalnız .

Max yalnız yaşamayı seviyordu. Tek çocuk olduğu için, özellikle de anne babasının boşanmasından sonra, sık sık anne babasının evleri arasında mekik dokuyarak kendi başına yaşamaya alışmıştı. O sıralarda -beşinci sınıfta- yazları Henry Amca ile adada geçirmeye başlamıştı. Max ve Henry, annesi ve babası arasındaki çirkin çekişmeden kaçınmak için böyle davranıyorlardı. Max gerçeğin tam tersi olduğundan şüpheleniyordu; her iki ebeveyn de yaz aylarında onu yanlarında istemeyecek kadar yeni hayatlarına dalmış görünüyorlardı. Sahilde amcasıyla kalmak, sırf zaman geçirmek için yaz okuluna yazılmaya tercih edilebilir görünüyordu.

Yine de burada yalnız kalmaya alışık değildi. Bu evde değil. Bu adada değil. En azından kendine böyle söylüyordu. Çünkü akşamları yaşadığı huzursuzluğun Molly'nin bir taş atımı ötedeki varlığıyla bir ilgisi olduğuna kesinlikle inanmak istemiyordu. Bu olamazdı. Her halükârda, kaplumbağa hastanesinde Molly'ye çıkma teklif etmeye bu kadar yaklaştıktan sonra böyle bir boşlukla yüzleşmek istemiyordu. Nate kesmeseydi öpüşebilirlerdi. Max bunu o kadar çok istemişti ki neredeyse tadına bakacaktı. Molly'nin dudakları, sakız gibi tatlı.

Molly'nin Crush adını verdiği iyileşmekte olan yeşil kaplumbağayı ve denizati Silver'ı son bir kez kontrol ettikten sonra Max cipine atlayıp yaşlılar merkezine doğru yola çıktı. Günlerdir adadaydı ve hala amcasıyla akvaryum hakkında uzun bir konuşma yapmayı başaramamıştı. Şimdiye kadarki etkileşimleri yoga dersleri ve bingo ile sınırlıydı ve Max'e göre şimdiki zaman gibisi yoktu.

Max, yaşlılar merkezinin dışındaki çakıllı alanda el frenini çekene kadar hala bir gömlek giymediğini fark etmedi. Oxford'u şu anda kaplumbağa hastanesindeki çamaşır yığınının üstünde, balık gibi kokan bir yığın havluyla birlikte duruyordu. Eğer düşünseydi muhtemelen mütevazı hediyelik eşya dükkanından bir akvaryum tişörtü alabilirdi.

Artık çok geç.

Yine de önemli bir şey değil. Ne de olsa burası bir sahil kasabasıydı. Bu hafta fazla giyindiği için bir sürü azar işitmişti. Şimdi nihayet uyum sağlayabilecekti. Ayrıca Max emeklilerin bunu fark edeceklerinden bile şüpheliydi.

Yine yanlış.

Kaderin cilvesine bakın ki, Max içeri girdiğinde Opal, Ethel ve Mavis lobide oturuyorlardı ve kesinlikle fark ettiler.

"İyi akşamlar, Max." Ethel mor gözlüklerini burnunun köprüsünde daha yukarı itti. "Görünüyorsun..."

"Çıplak mı?" Opal önerdi.

Ethel omuz silkti. Rahat diyecektim ama gömlek uyarsa..." *"Ayakkabı demek istiyorsun."* Mavis başını salladı.

"Hayır, gömleği kastediyorum." Ethel kaşlarını salladı. "Çünkü gömlek giymiyor."

Üç kadın kahkahalar içinde yere yığıldı.

Max gülümsemekten kendini alamadı. "Bir kaplumbağa için gömleğimden vazgeçmek zorunda kaldım ve eve dönerken Henry'ye uğrayıp onu görmek istedim. Gidip odasında mı diye bakacağım. Siz hanımlar beladan uzak durmaya çalışın, tamam mı?"

Şüpheli.

Kadınlar arkasından kıs kıs gülmeye devam ederken Max elini sallayarak amcasının odasına doğru yöneldi. İçinden güldü. Opal, Ethel ve Mavis ele avuca sığmaz olabilirlerdi ama yeterince zararsızdılar.

Ancak Max, Henry'nin kapısını çaldığında ve amcası çıkmak üzere olduğunu söylediğinde bu alışveriş çabucak unutuldu.

"Yine mi?" Max söyledi. "Bu sefer nereye?"

"Voleybol ligi. Bu akşam büyük bir maçımız var."

Artık resmileşmişti: Max'in yaşlı amcasının Max'in hayal bile edemeyeceği kadar aktif bir sosyal hayatı vardı. "Voleybol liginiz mi var?"

"Her Perşembe gecesini." Henry buzdolabının kapısına kaplumbağa şeklinde bir mıknatısla tutturulmuş duvar takvimine doğru el salladı. Neredeyse her kare Henry'nin düzgün el yazısıyla doluydu. "Gördünüz mü?"

Max bir elini saçlarında gezdirerek uçlarını sertçe çekti. "Sadece bu seferlik atlamak istemezsin, değil mi? Böylece ziyaret edebiliriz?"

"Yapamam. Ekibim bana güveniyor ama sen de bize katılabilirsin." Henry Max'in gövdesine baktı ve kaşlarını çatı. "Ama sadece bir gömlek giyersen, böylece geri kalanımızı kötü göstermezsin. Artık altmış yaşında değiliz, biliyorsun."

Max'in dudakları seğirdi. "Farkındayım."

Henry dolabından, üzerinde ebegümecinin arasında yüzen karikatürize deniz kaplumbağaları olan cıfcaflı bir Hawaii desenli gömlek çıkardı. "Bunu ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler." Max gömleği giydi. Gömlek yaklaşık üç beden büyüktü ve özel dikim pantolonuyla birlikte komik görünüyordu. Kesinlikle *kimseyi* kötü göstermeyecekti.

"Hadi o zaman." Henry Max'e el sallayarak koridora çıktı ve kapıyı kilitleme zahmetine katlanmadan tıklatarak kapattı.

"Peki bu plaj voleybolu mu yoksa standart kort voleybolu mu?" Max sordu.

Henry başını salladı. "İkisi de değil."

Bu ne anlama geliyor olabilirdi? "Merak uyandırıcı," dedi Max.

Soru sormaması gerektiğini biliyordu. Amcası hiçbir zaman pek konuşkan biri olmamıştı ve Henry'den öğrenmek istediği o kadar çok şey varken son sınıf voleybolu hakkında boşa konuşmak istemiyordu.

"Akvaryumda işler nasıl gidiyor?" Henry ona baktı. "Para işini çözebildin mi?"

Max neredeyse şaka mı yapıyor diye soracaktı. Akvaryumun mali krizini birkaç gün içinde nasıl çözecekti ki? Yine de Henry'nin ifadesi son derece ciddiydi. Ve Max şüpheli bahanelerle Turtle Beach'e geri çekilmiş olmasına rağmen, Henry'yi gereğinden fazla strese sokmak istemiyordu. Yaşlı adamın nefesi kesilmeye başlamıştı ve daha koridorun sonuna bile gelmemişlerdi.

"Henüz değil. Üzerinde çalışıyorum." Max'in bütün yumurtaları artık SandFest sepetindeydi. Bir galibiyet sadece geçici bir çözüm olabilirdi ama daha iyi bir plan yapana kadar kapıları açık tutmaya yardımcı olacaktı. "Bu akşam yeşil bir deniz kaplumbağası kurtardık. Evin hemen önünde dalgaların arasındaydı ve yüzgecine takılmış bir balık kancasıyla yüzmeye çalışıyordu."

"Biz mi?" Henry ona yandan bir bakış fırlattı.

"Olay olduğuunda Molly sahildeydi." Max boğazını temizledi. "Onun küçük köpeğı de."

"Ve Molly sana yardım etti, değil mi, sen ikisini de kovduktan sonra bile?" Henry başını salladı.

Yine mi bu? Max'in hareketlerini anlayabilecek biri varsa o da amcasıydı. "Son kez söylüyorum, ben bir köpek yavrusunu kovmadım. Bırakın bir hayvanı, maaş bordrosunda bile olmayan bir insanı bile kovamazsınız."

Henry yaşlılar merkezinin spor salonunun dışında durdu. "Molly özel bir kız ve köpeğı de oldukça özel. Tekrar düşünmek isteyebilirsin."

"Bunu aklımda tutacağım, ama işler daha da kötüleşti-" Max başka tarafa baktı. Spor salonunun dışında oyalanırlarken yanlarından daha fazla son sınıf öğrencisi geçti. "- Karmaşık."

"Bir yolunu ." Henry omuz silkti ve kapıdan içeri daldı.

Bekle. Bu kadar mıydı? Bunca zamandır akvaryumu nasıl ayakta tutabildiğine dair bir bilgelik sözü ya da gizli bir içgörü yok muydu?

Max, spor salonunun ortasına gerilmiş olan voleybol ağının uzak tarafında amcasına katıldı. "Belki bir şeyleri birlikte çözebiliriz."

"Akvaryum hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter." Henry boş bir tekerlekli sandalyeye oturdu ve hemen yanındaki başka bir sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Max önce sandalyeye sonra da amcasına baktı. "Ama benim tekerlekli sandalyeye ihtiyacım yok. Bunu gerçekten ihtiyacı olan biri için saklamam gerekmez mi-"

Yumuşak ve yumuşak bir şeyin yüzüne çarpmasıyla kesildi.

Max geriye doğru sendeledi ve tekerlekli sandalyeye düştü. Voleybol ağını tutan direklerden birine çarpana kadar birkaç metre yuvarlandı.

"Parazit!" diye bağırdı biri.

Bir düdük çaldı ve Max başını kaldırdığında ellerini kalçalarına dayamış bir kadının kendisine doğru geldiğini gördü. Üzerinde BARBARA yazan bir isimlik takıyordu.

WALLACE, AKTİVİTE DİREKTÖRÜ üzerinde büyük harflerle yazılmıştı ve her kolunun altında kırmızı bir balon vardı.

"Az önce faul yaptın," dedi. "İki tane daha yaparsan oyun dışı kalırsın."

Bir balon Max'in kafasının yanından vızıldayarak geçti. "Voleybol oynadığımızı sanıyordum."

"Sizsiniz. Tekerlekli sandalye balon voleybolu - beş balon her zaman oyunda ve hiçbir yere değemez." Barbara göz kırptı, bir balonu havaya fırlattı ve ona doğru fırlattı. "Ayak uydurmaya çalış."

Max balonu yumrukladı. Balon diğer tarafa zar zor geçmeden önce ağa çarptı. Tekerlekli sandalyeler çarpışan arabalar gibi birbirlerine çarpıyor, lastik tekerlekler spor salonunun zemininde gıcırdıyordu. Balonlar her yerde sallanıyordu.

Ayak uydurmaya çalış.

Max'in yeni hayatındaki diğer her şey gibi, bunu söylemek yapmaktan daha kolay olabilir.

Molly sonraki iki gün boyunca Max'ten uzak durmayı başardı - yan tarafa taşınarak adanın mutlu küçük köşesini işgal ettiği düşünüldüğünde kolay bir iş değildi. Ursula'yı kumsalda oynaması için sadece cipi onun garaj yolunda yokken dışarı çıkardı. Neyse ki Max'in debriyaja bastığını bir mil öteden duyabiliyordu, bu yüzden genellikle o Henry'nin evine yanaşmadan önce içeri girecek zamanı oluyordu.

Gerçi artık Henry'nin evi değildi. Artık resmen Max'e aitti. Molly'nin aksine o evin sahibiydi; Molly, hâlâ büyük ölçüde cahil anne babasına ait olan bir sahil evinde gecekonducu sayılırdı.

Uzun süre clueless değil.

SandFest yarın başlıyordu. Turistler sabahtan beri adaya akın ediyordu ve Molly kahve yapmakla o kadar meşguldü ki neredeyse düşmanını öpeceği gerçeğini düşünecek zamanı bile olmamıştı.

Neredeyse vurgusu. Neyse ki Nate doğum öncesi denizati ziyareti için uğramış ve az kalsın yapacağı korkunç hatayı yarıda kesmişti.

Molly espresso makinesinin köpürtücü kolunu biraz fazla güç kullanarak çevirdi. Nate akvaryumda çalışmaya dönüp dönmediğini sorduğunda Max'in aceleyle reddettiği için ona neden hâlâ bu kadar kızgın olduğundan emin değildi. Belki de anne ve babasının yaklaşan gelişinin yarattığı dehşet duygusuydu. Ya da belki de kaplumbağa hastanesine geri dönmek, çok sevdiği denizkızı işini ne kadar özlediğini fark etmesini sağlamıştı. Kim bilir, gerçekten? Ama Max, Nate'in sorusuna kesin bir *hayır* cevabını verdiği anda içinde bir şeyler koptu.

Molly, Max'in orantısız sırtışı ve kaplumbağayı kurtarmalarının heyecanıyla içine daldığı puslu rüya hali yerine anında gerçekliğe geri dönmüştü. Bir şekilde kendisini iki kez kovan ve yavru köpeğini nasıl yetiştirmesi gerektiğini söylemek isteyen adamın *elini tutarak* büyülenmesine izin vermişti. Adamın yaralı kaplumbağaya nazik davranışı geçici olarak gözlerini kör etmişti ve evet, adamın çıplak göğsü biraz dikkatini dağıtmış olabilirdi. En azından şimdi onun nasıl bu kadar formda olduğunu biliyordu; büyük okyanus hayvanlarını taşıyarak. Gizem çözüldü.

Süt köpürtücüden taşı ve Molly yanmamak için geri sıçradı.

"Orada her şey yolunda mı?" Caroline dükkânın kitap bölümünden seslendi.

"Her şey tamamen kontrolüm altında," dedi Molly, makine nihayet tıslamayı kesene kadar çeşitli kolları ve düğmeleri çevirerek.

Tezgâhtan yere süt damlarken, koşu arabasını iten genç bir anne olan müşterisi, "Belli ki," dedi.

Ursula su birikintisini yalamak için çabaladı ve iş ahlakının kusursuz olduğunu bir kez daha kanıtladı. Max Miller iyi bir çalışanı dudaklarından öpse bile tanıyamazdı.

Molly küçük bir öksürük çıkardı. *Kötü örnek.*

İçeceği karıştırmayı bitirdi, bir bardağa doldurdu ve dağınık bir şekilde hazırlanmış içeceği müşteriye uzattı. İçeceğe şüpheyile baktı ve sonra dışarıya, tahta kaldırıma doğru yöneldi.

Molly derin bir nefes aldı. Turtle Books'taki sabah şu ana kadar çılgınca geçmişti, özellikle de tahta kaldırım adayı anakaraya bağlayan köprüye çok yakın konumlandığından beri. İşler daha fazla çılgınlaşamazdı.

En azından kapıdaki zil sesi yeni bir müşterinin geldiğini haber verene ve Molly kafasını kaldırıp Max'in kitapçıya girdiğini görene kadar böyle düşünüyordu.

Hayır! Hayır!

Molly onu tekrar görmeye hazır değildi - burada değil ve *kesinlikle* şimdi değil, fırfırlı bir önlük giymişken ve sanki Suzy Freaking Homemaker'mış gibi istediği kahve içeceğini hazırlarken ona kibarca gülümsemek zorunda kalacakken. Panik boğazını tıkadı ve tezgâhın arkasına saklanarak gözden kayboldu.

Belki kahve yerine kitap okumaya gelirdi ve Molly bir şekilde ona görünmeden sıvışabilirdi. Max kesinlikle kitapsever bir tipti. Ama hayır, tabii ki o kadar kolay kurtulamayacaktı. Ursula karşılama çanlarının sesine doğru fırladı. Saniyeler sonra, Molly gözleri kapalı bir şekilde yere çömelmiş otururken, Max onun üzerinde belirdi ve boğazını temizledi.

Molly gözlerini açtı. Espresso makinesinin parlak krom yüzeyinde Max'in yansıması vardı. Küçük hain Ursula, dirseğinin kıvrımına sarılmıştı. İkisi de yakın zamanda bir yere gidecek gibi görünmüyordu.

Molly ayağa kalktı, önlüğünü düzeltti ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Merhaba. Turtle Books'a hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Molly?" Max onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce tezgahın üzerinden baktı. "Az önce orada benden saklanıyor muydun?"

"Saçmalama." Yutkunmaktan kendini alamıyor gibiydi. Ya da Max'in ağzına bakıp, onun kendisini öpeceğini sandığında içinden geçen heyecanı hatırlamaktan.

Ağzına bakmayı kes!

Sırıtiyordu, o güzel ağzıyla. Gözden uzak bir yere çömeldiğini biliyordu. Muhtemelen tüm bu süre boyunca onun aptal kahve makinesindeki yansımasını görebiliyordu.

"Saklanmak mı? Sanki." Molly elinden geldiğince kayıtsızmış gibi davrandı. "Aşağıda bir şey kaybettim, hepsi bu."

Özellikle de haysiyetim.

Max'in gözleri parlıyordu. O muhteşem, muhteşem gözleri. "Buldun mu?"

Yakın bile değil.

"Boş verin bunları." Hâlâ onun kollarında olan Ursula'ya bir el salladı. "Köpeğimi seviyormuş gibi davranmana gerek yok. O mükemmel bir karakter yargıcıdır. Eminim onun hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyordur."

Ursula sanki bir işaretmiş gibi Max'in boynunun yan tarafını yaladı, başını Max'in çenesinin altına soktu ve hülyalı bir iç çekti.

Max, Molly'ye "Gördün mü?" der gibi bir bakış attı. "Sanırım haklı olabilirsin. O bir mükemmel bir karakter yargıcıdır."

Belli ki Ursula Stockholm sendromundan muzdaripti. Kendisini ezen kişiye karşı hisler beslemeye başlamıştı. Molly adada bir yerlerde köpek terapisti olup olmadığını merak etti. Bir Walmart'ları bile olmadığı göz önüne alınırsa, şüpheliydi.

Molly Max'e ters ters baktı. "Burada ne işin var senin?"

Siparişini gidemez miydi?

Max kaşlarını çatarak önlüğündeki fırfırlara baktı. "Artık burada mı çalışıyorsun? Bu birkaç şeyi açıklıyor."

"Ne gibi?"

"Yaşlı arkadaşların günlerdir beni buraya getirmeye çalışıyorlar." Max daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. Molly, Max'in saçma sapan

Ursula'yı çekip boynunu yalama dürtüsü. "İçimden bir ses ikimizin birbirimizden hoşlanabileceğimizi söylüyor."

"Doksanı zorluyorlar," dedi Molly kesin bir ifadeyle. "O zaman yanılıyorlar," dedi Max.

"Çok yanlış." Molly'nin midesi altüst oldu. Her zaman berbat bir yalancı olmuştu. "Katılıyorum." Max'in çenesi sıkıştı. Kendisi de pek iyi bir yalancı sayılmazdı,

Görünüşe göre.

Omuzlarını dikleştirdi. "Ne sipariş istemiştiniz?"

Max, Ursula'yı yere bırakmak için eğildi -sonunda- ve köpek yavrusu tezgâhın arkasına doğru tırıs gitti ve Molly'nin balerin dairesinin ayak ucuna kondu.

Ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Dondurulmuş bir Milky Way latte, ama çok zahmetli olacaksa endişelenmeyin."

"Hiç sorun değil. Bu artık benim işim, unuttun mu?" Bir kutu süt ve çikolata şurubu almak için kırmızı beyaz retro tarzı buzdolabına uzandı. Max, o içeceği için gerekli malzemeleri karıştırırken uzun bir süre ona baktı. Gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri kayboldu ve birden kemik yorgunu göründü. "Bil diye söylüyorum, Nate'e akvaryuma geri dönmediğini söylediğimde duygularını incitmek istememiştim. Beni yakaladı ve ben-"

"Lütfen dur," dedi Molly. Olanlar hakkında gerçekten konuşmaları gerekiyor muydu? Yapmak isteyeceği son şey olanları yeniden yaşamaktı. "Tabii ki duygularımı incitmedin. Birlikte çalışmanın bir felaket olacağına karar vermiştik, unuttun mu?"

Teknik olarak buna karar vermişti. Ama yine de.

"Buna hâlâ inanmıyorsun," dedi Max ve ses tonundaki samimiyet onun kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Bir şeyler istemesine neden olmuştu -Turist'ten sonra vazgeçtiği şeyler.

Peki Max'in Molly'nin son zamanlardaki felaket erkek arkadaşından ne farkı vardı? Adaya sanki oraya aitmiş gibi gelmişti ama Molly onun hakkında gerçekten ne biliyordu? Sırf yavru köpeği onu sevdi diye

Deniz kaplumbağalarıyla iyi anlaşması ve yaşlılarla yoga yapması onun iyi bir insan olduğu anlamına gelmiyordu.

Gerçi şimdi düşününce, bunlar gerçekten de birini çekici kılan niteliklerdi. Onu öpmek istemesine şaşmamalı.

Ama artık değil. Bir anları vardı ve o an geçmişti. O kadar.

"Hiçbir şey değişmedi. Burayı seviyorum. Seninle çalışmak için hiçbir arzum yok, asla." Ona sıkı bir gülümseme verdi ve bundan sonra söyleyeceği her şeyi bastırmak için blender'ı açtı.

Tam konuşmaya çalıştığı sırada çalkalanarak canlandı. Her zamanki gibi inatçı bir şekilde, gürültünün üzerine bağırmaya başladı.

Yine de Molly dinlemeyi tamamen bırakmıştı. Max'in sesi donuk bir uğultudan başka bir şey değildi, çünkü Molly onun omzunun hemen üzerinden kitapçıya doğru giden birkaç yeni müşteri görebiliyordu. L.L.Bean kataloğunun sayfalarından fırlamış gibi boyunlarına bağladıkları pastel renkli kazaklarla uyumlu keten pantolonlar giyen orta yaşlı bir çiftti. Olabildiğince zararsız...

Ya da değil.

Molly'nin bacakları suya döndü. Ursula daireler çiziyor ve mızızlanıyordu, belli ki ani panik durumuna uyum sağlamıştı. Sertçe yutkundu.

Annem ve babam.

Bölüm 10

Ailesinin adada ne işi vardı? Yarın sabaha kadar gelmeleri beklenmiyordu.

Yarın, Molly denizkızı işiyle ilgili haberi krep ve kumdan kaleler yaparken verebilirdi. Turtle Books'ta tezgâhın arkasında durup onu akvaryumdan kovan adama kahve hazırlarken değil.

Bu şekilde olamazdı. Sadece olamazdı. Hazır değildi. Bunun gibi haberlerin incelikli olması gerekirdi.

Molly'nin bakışları Max'e kaydı. "*Lütfen* konuşmayı keser misin?"

Mucizevi bir şekilde işe yaradı. Ağzını kapattı ve gözlerini devirdi. İdeal bir davranış değildi elbette ama anne ve babasının, denizkızı olmak için yüksek lisans ya da normal bir öğretmenlik şansından vazgeçtiğini düşündüklerinde onu tartışmacı bir barista olarak çalışırken bulmalarına kesinlikle tercih edilirdi.

Yirmi yedi yaşındaydı. Ailesinin onayı konusunda bu kadar endişeli olmak aşağılayıcıydı - neredeyse Max'in önünde sürekli kendini utandırmak kadar aşağılayıcıydı ama tam olarak değil. En azından Max onu sahildeki kulübesinden atamazdı. Max'in kızın hayatını altüst etme yeteneği sadece bir yere kadar uzanıyordu.

Molly önlüğünün iplerini çekip çıkardı, giysiyi başının üzerinden geçirdi ve kasanın altındaki rafa yerleştirirken aynı anda tezgâhın arkasından koşarak Max'in yanına gitti.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Şu anda neler oluyor? Doktor nerede?"
."

"Konuşmayı kes dedim," diye tısladı Molly. Bu iş felaketle sonuçlanacaktı. Bunu hissedebiliyordu.

Ama sonra ön kapının zili çaldı ve anne babası kitapçıdan içeri girdi. *Geri dönüş yoktu.*

Annesi onu bir anda fark etti.

"Molly!" Babamın koluna yapıştı. "Bak tatlım, Molly burada."

"Sanırım zamanı geldi-" Max hâlâ fokurdamakta olan karıştırıcıyı işaret etti.

"Şşşt." Molly onun işaret parmağını yakaladı, elini aşağı doğru çekti ve yerinde tuttu. Gerçekten, *konuşmayı kesmenin* nesini anlamamıştı?

Ursula, akvaryum ziyaretçilerinin her zaman bayıldığı o alametifarikası olan tüm vücudunu oynatarak anne ve babasına doğru bir adım attı. Babası o kadar da değil. Yavru köpeğin coşkulu karşılamasına hazırlanırken adımları yavaşladı ve vücudu kaskatı kesildi.

"Sorun yok baba. Ursula tam bir melek," dedi Molly.

"*Tam mı?*" Max homurdandı. "Pek sayılmaz."

Molly onun elini gözleri şişmeye başlayana kadar sıktı.

"Çok tatlı görünüyor," dedi annem, Ursula'yı tereddütlü okşamalarla sevmek için çömelirken.

Babam ellerini kaldırdı. "Alerjim var."

"Aslında değilsin baba. Dr. Larson alerjin olan tek şeylerin çimen ve kivi olduğunu söylemişti, hatırladın mı?" Molly dişlerini sıktı. Yapmak istediği son şey, daha iş tartışmasına bile girmeden babasını kızdırmaktı ama Ursula'nın adına duyguları zaten incinmişti. "Eğer ona bir şans vererseniz, çok iyi bir köpek olduğunu göreceksiniz."

Babası ellerini ceplerine soktu ve Ursula'nın tekliflerini görmezden geldi. "Senin sözüne güveneceğim. Burnumu çekmeye başladım."

Şimdiye kadar harika gidiyordu, değil mi?

Annesi ayağa kalktı ve ısı güdümlü bir füze gibi bakışları doğruca Molly'nin Max'inkilerle iç içe geçmiş parmak uçlarına yöneldi.

Tuhaf. Bu neden hâlâ oluyordu? Elini bırakmasını emretti ama eli inatla reddetti.

Annemin eli boğazına gitti. "Tanrım, Molly. Arkadaşın kim?"

"O benim değil-"

"Max Miller." Max elini çekerek kurtardı ve Molly'nin ailesine sıkmaları için uzattı. "Siz Molly'nin ailesi olmalısınız."

Millet?

Ona bön bön baktı. Bay Bilim Adamı ne zamandan beri böyle sevimli kelimeler kullanıyordu? Ve onun ölümcül düşmanı olduğunu defalarca açıkça belirtmesine rağmen neden ailesiyle tanışmaya bu kadar hevesli görünüyordu?

"Dotty Prince." Annesi Max'in elini sıkarken sırttı. "Adın çok tanıdık geliyor ve sanırım yüzünü de daha önce bir yerlerde görmüştüm."

Molly'nin babası Max'i selamlamak için Ursula'yı atlattı. "Merhaba. Dr. Stan Prince."

"Oh! Şimdi seni neden tanıdığımı anladım!" Annem ellerini çırttı. "Geçen hafta gazetede fotoğrafın vardı, Max. Sen akvaryumun yeni müdürüsün."

Molly'nin midesi alt üst oldu. Tüm bu karşılaşma her geçen saniye daha da kötüye gidiyordu. Ailesinin *Turtle Daily* aboneliğini bir şekilde iptal etmesi gerekiyordu. Ya bunu yapmalı ya da kurnazlıklarla dolu bir hayat yaşamayı bırakmalıydı.

Babam başını eğdi. "Yani siz ikiniz bir var... ve birlikte çalışıyorsunuz."

"Ahh..." Max Molly'ye baktı.

Ona hançer gibi baktı. *Sakin onlara işsiz bir denizkızı olduğumu söyleme.*

Ursula'nın arka tarafı tekrar kıpırdanmaya başladı, bu da olay yerine bir başka kişinin daha geldiğini gösteriyordu - elinde bir yığın resimli çocuk kitabıyla arka depodan dükkanın girişine doğru koşturarak gelen Caroline.

"Burada neler oluyor? Blender neden hâlâ çalışıyor?" Caroline kitapları düzeltti ve sonunda başını kaldırdı. "Merhaba, Dr. ve Bayan Prince."

"Annemle babam erkenden geldiler." Molly zorla gülümsedi. "Bu harika değil mi?"

Caroline, Max'in varlığını ve Molly'nin önlüğünün yokluğunu fark etti ve boğazını temizledi. "Süper harika. Max de burada. Bunların hepsi... harika."

"Blender neden böyle vızır vızır çalışıyor?" Molly'nin babası kollarını kavuşturdu.

Caroline kapatmak için tezgâhın arkasına geçti ve bu sırada çocuk edebiyatı kitaplarının çığ gibi büyümesine neden oldu. Ursula, *Kaplumbağa Masalı*'nın kafasına çarpmasını önlemek için Molly'nin arkasına geçti.

Molly ve Max hemen kitapları toplamak için eğildiler ve bu sırada neredeyse kafalarını çarpıyorlardı.

Annem, "Kiralık evimizi kontrol etmeye giderken bir kahve içmek için uğramıştık ama buralarda işler biraz karışık görünüyor," dedi.

"Üzgünüm, işe aldığım yeni kız kaybolmuş gibi görünüyor." Caroline Molly'ye gergin bir gülümseme verdi.

Babam homurdandı. "Belki de gitmeliyiz."

"Bu iyi bir fikir olabilir." Molly başını salladı. *Lütfen, lütfen git.* "Buralarda işler gerçekten de çılgınca. SandFest hafta sonunda adanın nasıl olduğunu bilirsiniz. Neden siz giriş işlemlerinizi yaptırmıyorsunuz, biz de öğle yemeğine?"

Annemin kaşları birbirine çarptı. "Ama siz ikiniz bu öğleden sonra akvaryumda meşgul olmayacak mısınız?"

Nereden başlamalı?

Öncelikle, Max'in peşine takılacağını kim söyledi? Kazara bir erkekle el ele tutuşsa, o erkek otomatik olarak ailesiyle öğle yemeğine davet edilemez miydi?

Ayrıca, artık orada çalışmadığı için *elbette* akvaryumda meşgul olmayacaktı.

"Um." Molly'nin başı döndü. İşini kaybettiğini tam burada, Max'in önünde itiraf etmek zorunda kalacaktı. Mükemmel, sadece mükemmel.

"Molly?" diye sordu annesi.

Molly'nin hayal gücü müydü, yoksa annesinin bakışları neden şu anda iki istiridye kabuğu ve kadınlık organlarını örten yeşil pullu bir kuyruğu olmadığını merak ediyormuş gibi gövdesine mi kaydı?

"Öğle yemeği yemeyi çok isteriz," dediğini duydu Max. "Siz ikiniz akvaryum için endişelenmeyin."

Annesi gülümsedi. "Mükemmel."

Ne.. Ne. Oluyordu.

"Körfezdeki şu güzel yere ne dersin? Hani şu ızgara ıstakoz yapan?" Babam dedi, artık masada güzel bir yemek olabileceği için nihayet neşelenmişti.

"Kulağa harika geliyor. Rezervasyon yaptıracağım. Dışarıda güvertede oturabiliriz," dedi Molly. *Şimdi lütfen git.* Gülümsüyormuş gibi yapmaktan yüzü şimdiden acımaya başlamıştı.

"Yakında görüşürüz." Babam onu kapıdan çıkarıp tahta kaldırıma götürürken annem onlara el salladı.

Caroline Molly'ye doğru döndü. Max'in tekrar elini tuttuğunu ancak o zaman fark etti. "Bunun ne demek olduğunu sormayacağım bile."

Güzel, çünkü Molly'nin verecek cevabı kalmamıştı.

Molly, Max'e donmuş Milky Way lattesini uzattı - aşırı karıştırma işleminden sonra artık donmuş değildi ve latte ile hiçbir benzerliği yoktu. Bunun üzerine

gerçekten geçebilirdi.

Ellerini kalçalarına sıkıştırdı. "Çukurlardan hoşlanmayan biri için kendine çok derin bir çukur kazmışsın Wilson."

Wilson. Onun eski lakabını kullanması, yüzündeki çatık kaşlara rağmen Max'in kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"Ben mi?" Mor jumbo pipetini emdi. Bütün gün güneşin altında beklemiş bir kutu dondurmanın dibindeki erimiş tortuları içmek gibiydi. "Kendisi için çukur kazan biri varsa o da sensin. Aslında az önce çukur kazmayı olimpik bir spor gibi gösterdin."

Max hayrete düşmüştü. Ve itiraf etmek istediğinden çok daha fazla ilgisini çekmişti.

Molly çenesini kaldırdı. Pembenin en ufak ipuçlarıyla öpülmüş sarı dalgalar sırtından aşağıya dökülüyordu. Max yüzünü onun gevşek buklelerine gömmek ve derin bir nefes almak istedi. O kumsal dalgaları deniz havası ve pamuk şeker kokacaktı. Bunu çok iyi biliyordu. "Belki, ama benim nedenlerim var."

Küçük bir grup müşteri dükkâna girdi ve kitap bölümüne doğru ilerlerken Molly onları selamladı.

"Peki bu nedenler ne olabilir?" Max sessizce sordu. Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten bilmek istiyordu.

Yetişkin hayatı boyunca çıktığı kadınlar hep aynı şeyden şikâyet etmişti: İşine o kadar dalmıştı ki başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Çok analitik, çok mantıklı.

Suçlamalar haksız değildi. Max her şeyin belli bir düzen içinde, tahmin edilebilir şekilde olmasını severdi. Anlamsız şeylerle ilgilenmezdi - kariyeri ve çalışma alanı için bir süreliğine harikaydı ama bu onu en cazip sosyal arkadaş yapmazdı. Max kendisi hakkında bunu biliyordu.

Ama Molly çözemediği bir bulmaca gibiydi. Ve parçaları incelemekten zevk almaya başlamadıysa lanet olsun.

"Ailemle aramız biraz hassas, hepsi bu," dedi Molly, önlüğünü tekrar giyip beline gösterişli bir fiyonk takarak bağlarken.

"Yine de açık havada oturma alanı olan bir restoranda öğle yemeği yemek istemenizin nedeni bu küçük canavarı getirebilmek, öyle değil mi?" Bir patisini hafifçe elbise ayakkabısının ucuna koyarak ayaklarının dibinde oturan Ursula'ya sivri bir bakış attı. "Baban köpeklerden pek hoşlanmıyor olsa da."

"O da gelmek zorunda. Ben onun duygusal destek insanıyım." Molly blendera gereğinden fazla bulaşık deterjanı doldurdu ve musluğu açtı. Kabarcıklar lavabonun içinde komik yüksekliklere yükseldi. "Sana bunu zaten söylemiştim."

"Evet, ," dedi Max, ama bunun tam tersi olduğuna dair içinde gizli bir şüphe vardı. Molly'nin Ursula'ya *ihtiyacı vardı*. Keşke nedenini bilseydi.

Yandaki denizkızıyla ilgili ilgisini çeken diğer şeyler arasında.

Molly her zamanki gibi bu konuda ağzını sıkı tutuyordu. Sabun köpükleri etrafına yayılırken karıştırıcıyı sertçe ovuyordu. Ursula kabarcıklara vurmak için tezgâhın arkasına geçti.

"Gitmeliyim." Max'in öğleden sonra gidecekse akvaryumda yapması gereken milyonlarca şey vardı, en önemlisi de Crush ve Silver'ı kontrol etmekte. Cüzdanını almak için elini cebine attı ve on dolarlık bir banknot ile üzerinde cep telefonu numarasının yazılı olduğu kartvizitlerinden birini tezgâhın üzerine koydu. "Bana mesaj at ve seni öğle yemeği için ne zaman alacağımı bildir."

Kapıya doğru yöneldi.

"Bir dakika bekle," diye seslendi Molly .

Max döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

Yüzünün önünde uçuşan sabun köpüklerini elinin tersiyle itti. "Aslında *gitmiyorsun*."

Max omuz silkti. "Tabii ki geleceğim. Ailene orada olacağımı söyledim. Gelmemem kabalık olurdu."

"Max, benimle ve ailemle öğle yemeğine gelemezsin. Gelemezsin işte. Bizim bir çift olduğumuzu düşünmelerini mi istiyorsun?" Sanki bu hayatında duyduğu en saçma fikirmiş gibi güldü.

Max çenesinin sıkıştığını hissetti. "Zaten biliyorlar. Her şeyin üstüne bir de öyle olmadığımı açıklamak zorunda kalmak mı istiyorsun?"

Söyleyebildiği kadarıyla Molly anne ve babasına işini kaybettiğini ya da artık Turtle Books'ta çalıştığını söylememişti. Ayrıca Ursula'nın varlığı onları biraz hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu, yavru köpeğin kızlarının hayatındaki öneminden bahsetmeye bile gerek yoktu. Buralarda sabun köpüğünden daha fazla yalan dolaşıyordu.

"Tabii ki bilmiyorum." Molly bakışlarını adamın gömleğinde ve gözlüklerinde gezdirdikten sonra kartvizitine yöneldi. Adı klasik siyah yazı karakteriyle yazılmıştı-DR. MAX MILLER. "İnanın bana, siz ailemin hayalindeki erkek arkadaş olurdunuz."

Ama seninki değil. Mesaj alındı.

"Sadece bir öğle yemeği. Seni kovduğum için kefaret olarak düşün." Dudakları bir sırıtışa dönüştü. "İki kere."

"Aha! Yani beni iki kez kovduğunu kabul ediyorsun. ." Molly'nin gözleri parladı.

Max omuz silkti. Başka bir şey söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu. Zaten sahip olduğu tüm sağduyu kırıntılarına karşı gelmiş ve okyanus kıyısında yemek tarihinin en garip öğle yemeği olacağı kesin olan şeye kendini adamıştı. Bundan sonra neler olabileceğini bilmek istemiyordu.

"Tamam o zaman. Gelebilirsin," dedi, sanki tam tersi değil de ona bir iyilik yapıyormuş gibi.

"Bu bir randevu." Max, kızın yüzünü kızartıp kızartamayacağını görmek için göz kırptı.

Porselen yüzü, saçlarındaki denizkızı röfleleri kadar pembeleşti. "Sahte bir randevu demek istiyorsun."

Öyle miydi?

İkisinden biri mi?

O öğleden sonra Molly, Turtle Beach'in tek kaliteli yemek mekânı olan The Windjammer'ın körfez kenarındaki iskelesinde oturuyordu. Babasını çok kızdıracak şekilde, Ursula'yı da yanında getirmişti. Küçük köpek şu anda Max'in kucağında bir midye kadar mutlu bir şekilde oturuyor ve kulakları sudan gelen esintiyle karışıyordu.

Dışarıdan bakan biri Max'in Molly'nin erkek arkadaşı olduğunu düşünebilirdi, çünkü elini sırtına koyarak ona masaya kadar eşlik etmişti ve şimdi de köpeği karides scampi'sinden bir ısırık almaya çalışırken ailesiyle ayaküstü sohbet ediyordu. Ama bu tren enkazı öğle yemeği randevusunun amacı da zaten, değil mi? Annesi ve babasının onların sevgili olduklarını düşünmelerini sağlamak?

Ne yapıyorlardı? Bu asla planın bir parçası olmamıştı. Molly'nin annesi ve babasına karşı dürüst olması, sahte erkek arkadaşına aşık olmalarına izin vermemesi gerekiyordu. Annesi yanlış bir sonuca vardığında, doğruymuş gibi davranmak çok cazip gelmişti - özellikle de Max de ona ayak uydurmaya başladıktan sonra.

Ama şimdi her şey olup biterken, Max ailesinin aklını başından alırken ve akvaryumun denizkızından yoksun hali hakkında hiçbir şey söylemezken, Molly bunu yapamazdı. Ailesine onun önünde gerçeği söyleyemezdi. Bu çok aşağılayıcı olurdu, özellikle de Max onu önemsiyormuş gibi davranarak olağanüstü bir iş çıkardığı için.

"Yani Max'in hayatını gerçekten kurtardın mı tatlım?" Annem bir elini göğsüne bastırdı. "Biz sadece akvaryumda tanıştığınızı düşünmüştük. Milyon yıl geçse de onu hayata döndürdüğünüzü tahmin edemezdik."

"Beni ölümden döndürdüğünü söyleyebilirsin." Max, Molly'ye göz kırptı.

Chardonnay'inden cömert bir yudum aldı. "Abartıyorsun, sevgilim. Resüsitasyona gerek yoktu."

Kesinlikle hayır. Molly onunla herhangi bir şekilde, biçimde ya da biçimde dudak dudağa gelmiş olsaydı, hatırlardı. Nefesini tutmakta zorlanıyordu.

Hayal ediyorum.

Sahte. Şarap kadehini cankurtaran simidiymiş gibi sıkıca kavradı. *Bunların hepsi sahte.*

"Max'in dramatik kurtuluşunu neden ilk kez duyuyoruz?" Molly'nin babası bir ıstakoz pençesini açarken sordu.

Ursula başını eğdi.

"Sanırım henüz gündeme gelmedi," dedi Molly. Sevimli buluşmalarının *Turtle Daily*'nin ön sayfasında yer almamış olması çok kötüydü. Öyle olsaydı, ailesi her şeyi öğrenmiş olurdu. "Yine de akıntının onu yakalayacağını sanmıyorum. Max şaşırtıcı derecede güçlüdür. Onu bir deniz kaplumbağasını kaldırırken görmelisin."

Max kahkaha attı ve bu ses kadının içini ürpertti. Tartışmayı bir şekilde daha az tehlikeli bir yöne çekmesi gerekiyordu.

"Akvaryumda işler nasıl?" Babam bir çatal dolusu ıstakoz etini tabağının yanındaki adak mumunun alevinin üzerinde duran küçük tereyağı kabına daldırdı. "Molly en son bizimle bu konu hakkında konuştuğunda, bağış toplamak için fikirler üzerinde çalışıyordu."

Ayrıca tehlikeli. Tüm yemek bir sohbet mayın tarlası gibiydi.

Molly, Max araya girip bir denizkızının maaşına eşit bütçe kesintileri yaptığını açıklamadan önce konuşmaya başladı. "Henüz hiçbirini uygulamadık ama evdeki dizüstü bilgisayarımda fikirlerle dolu bir hesap tablosu var."

Max bir öksürük çıkardı. "Öyle mi?"

"Tabii ki istiyorum hayatım." Molly anne ve babasına doğru döndü. "Max akvaryumda hâlâ yeni, belli ki. İşleri hızlandırmakla meşgul olduğu için henüz bu konuda sohbet etme fırsatımız olmadı."

Esas olarak da ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan pozisyonumu ortadan kaldırdığı için. Molly yutkundu. Aynı zamanda oldukça agresif bir kek ve tombala kampanyası yürütmüştü, bu yüzden belki de biraz suçlanması gerekiyordu.

"Şimdiki zaman gibisi yok." Max'in gözleri Molly'ninkilerle sadece birbirlerinden hoşlanıyormuş gibi yapan iki insan için fazla uzun bir süre buluştu. "Bana fikirlerini söyle."

Ağzı kurudu. Bunu gerçekten burada mı yapacaklardı? *Şimdi mi?*

"Başlangıç olarak, itfaiyenin her yıl 4 Temmuz'da düzenlediğine benzer gösterişli bir balo düzenleyebileceğimizi düşünüyordum; sadece bizimkinde biletleri halka satacaktık. Turtle Beach'te siyah kravatlı bir etkinlik yok. Eminim yaşlılar merkezi lobilerini ya da belki spor salonlarını ücretsiz kullanmamıza izin verir."

Max kaşlarını çattı. "Spor salonunu biliyorum. Ne yazık ki, insanların smokin ve balo elbiseleriyle orada dans etmek için iyi para ödediklerini hayal edemiyorum."

Tabii ki yapamazdı. Adamın ne hayal gücü ne de kapris duygusu vardı.

"Kaplumbağa Ekibi ve benim işim bittikten sonra yapacaklardı. Yapabiliriz Mavi ve yeşil ışıklandırma, okyanus baloncukları gibi görünmesi için tavandan sarkan şeffaf balonlar ve denizanası avizeleri ile bir Deniz Altı teması. Aslında Pinterest'te dekorasyon fikirleriyle dolu bir panom var. Çok güzel olurdu." Yutkundu, kendini birdenbire savunmasız hissetti. "Romantik, hatta."

Max'in kabul etmesi için yarım saat bekledi; anne babasının çatal bıçaklarının tabaklarına sürtünmesinin okyanustan daha gürültülü olduğu, dayanılmaz derecede sessiz bir andı bu.

"Benim başka fikirlerim var tabii ki," dedi Molly, Max'in romantizmle ilgili yorumunu yanlış anlaması ihtimaline karşı sessizliği doldurmak için acele ederek. Genel anlamda konuşuyordu, *onlar* hakkında değil. En azından öyle olduğunu düşünüyordu. "Ayrıca üzerinde çalıştığım bir hibe başvurusu var."

Kendini bir iş görüşmesinde gibi hissetmeye başlamıştı... artık var olmayan bir pozisyon için, üstelik ailesinin de bu görüşmeye katılması garipti.

"Bağış mı?" Max'in alını kırıştı, yüz hatları şaşkınlıkla çizildi. "Gerçekten mi?"

Molly çatalını tabağındaki yemeğe sapladı. Bu kadar şaşırmış gibi davranmak zorunda mıydı? Yine, o *gerçek* bir çizgi film denizkızı değildi. "Evet. Gerçekten."

Sonunda babası söze girdi. "Bu işi Max'e bırakmak isteyebilirsin, tatlım. Bir hibe başvurusu, adının önünde PhD harfleri olan birinden gelirse çok daha iyi bir şansa sahip olur." Max'e doğru döndü. "Öyle değil mi, Dr. Miller?"

Molly'nin babası güldü - sadece bir kıkırdama da değil, adak mumunun alevinin küçük ateşli bir dans yapmasına neden olan derin bir göbek kahkahası. Annesi kıkırdadı ve Molly'ye *haklısın tatlım* der gibi bir bakış attı.

Molly'nin göğsünde utanç çiçekleri açtı. Birdenbire ağlayacakmış gibi hissetti. Neden Max'in bu son aşağılanma egzersizine katılmasına izin vermişti ki? Babasının oraya gideceğini bilmeliydi. Onu okula geri döndürmek ve kendi izinden gitmesini sağlamak için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı.

Ursula Max'in kucağından fırlayıp Molly'nin kucağına atladı, sıcacık tüyleri ve koşulsuz sevgisiyle. Molly her nasılsa yüzünü yavru köpeğin yumuşak boynuna gömme isteğine direndi. Max'e bakmaya cesaret edemedi. Eğer Max kıs kıs gülerse, bu saçmalığa bir son verecek ve oradan ayrılacaktı. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

"Aslında aynı fikirde olduğumdan emin değilim," dedi Max sessizce. "Molly akvaryum hakkında çok şey biliyor."

Molly neredeyse sandalyesinden düşecekti. Kimse babasına karşı çıkamazdı, özellikle de akademik konularda.

Babası sandalyesinde arkasına yaslandı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Tabii ki öyle. Molly her zaman zeki bir kız olmuştur, bu da onu okuluna devam etmesi ve bir üniversite kazanması için teşvik etmemizin nedenlerinden sadece biri."

daha yüksek derece. Sonsuza kadar denizkızı olamaz." Babası ona gülümsedi. "Değil mi tatlım?"

Masanın altında Max'in sıcak eli onunkini sardı. Molly gizlice ona baktı ve o da parmak uçlarını sıktı. Boğazına bir yumru oturdu ve babasının sorusuna cevap vermesini engelledi, ki bu da yeterince iyiydi, çünkü ne söyleyebilirdi ki?

Babası haklıydı. Sonsuza kadar denizkızı olamazdı. Artık bir denizkızı bile değildi.

"Peki siz ikiniz adada ne kadar kalacaksınız?" Max, Molly'nin işi hakkındaki konuşmalara ustaca bir son vererek sordu. Ya da eksikliğinden.

Sohbet SandFest ve hafta sonu hava durumu gibi daha iyi huylu konulara kayarken martılar tepemizde uçuşuyor ve su güvertenin kenarına hafifçe vuruyordu.

Fırtınalı, yüzde yüz gariplik ihtimali olan.

Ve her nasılsa Max onun sağanaktan korunmak için sığındığı bir liman olmuştu.

Bölüm 11

Ertesi sabah Max, Henry Amca'sının talimatları doğrultusunda erkenden Salty Dog iskelesine geldi.

Seçme şansı olsaydı, amcasıyla yemek yemek ve akvaryum hakkında konuşmak için daha özel bir yer seçerdi ama adada geçirdiği koca bir haftanın ardından Max, kalpten kalbe konuşmak için mükemmel zamanı ve yeri beklemekten yorulmuştu. Henry, Turtle Beach'in en kalabalık hafta sonunda gündeğümü krepleri eşliğinde sohbet etmek istiyorsa, öyle olsun. Max hazırlıklıydı.

Cipini Salty Dog'un istiridye kabuğu park yerine park etti, akvaryumun son üç yıla ait mali defterlerini kolunun altına sıkıştırdı ve iskeleye açılan yıpranmış metal kapıya doğru yöneldi. Yıpranmış deniz kabukları ayaklarının altında çıtırdıyor ve uzakta, okyanusta balık avlamak için dalış yapan martıları görebiliyordu. Dalgalar kıyıya vuruyor, yükselen güneş suyun üzerine ateşli bir ışık saçıyordu. Esinti Max'ın çocukluğunun tuzlu kokularını taşıyordu; tuz ve sörf. Islak çimen ve dalgaların sürüklediği odunlar. Güneşten ağarmış deniz kabukları ve ince, şekerli kum.

Max'in kokusunu *almadığı* tek şey krepti. İskeleye çıkan ahşap basamakların tepesine ulaştığında nedenini hemen anladı.

"Günaydın!" Henry Amca elinde kocaman bir kap krep karışımıyla Max'in yanından geçerken sııttı. "Yapmışsın, güzel, gerçekten yardıma ihtiyacımız var."

Max etrafına bakındı. İki paralel uzun piknik masası sırası iskelenin sonuna kadar uzanıyordu ve plastik masa örtüleri ile kaplanmıştı.

kumdan kale baskısı. Max'in yaşlılar merkezi sakinleri olarak tanıdığı gönüllüler, masa örtülerini sert deniz rüzgârıyla sürüklenmelerini önlemek için deniz kabuğu kabuklarıyla sabitlemekle meşguldü.

Henry Amca, Hoyt Hooper ve Max'in Mavis Hubbard'ın erkek arkadaşı olduğundan emin olduğu hırkalı bir adam, iskeledeki balıkçı ve marketin yanındaki devasa ızgaranın arkasında duruyordu. Üç adamın da ellerinde spatulalar vardı ve önlerinde *I Pancake My Eyes Off You (Gözlerimi Senden Uzak Tutarım)* yazılı eş önlükler giymişlerdi.

Max kandırılmıştı. Tekrar. "Dur tahmin edeyim. Buraya birlikte kahvaltı etmeye gelmedik, değil mi?"

Max'e kendi önlüğünü uzatırken Henry'nin kaşları çatıldı. "Bunu ben mi söyledim?"

Evet. Evet, öyleydi. Ama Max tartışmaya zahmet etmedi. Sadece önlüğü aldı, kafasına geçirdi ve yerine bağladı.

Max, "Akvaryum hakkında konuşmak istemiyorsan, bunu söyleyebilirsin," dedi. Mali defterleri yakındaki bir plaj sandalyesinin üzerine bıraktı. Neden bu şeyleri yanında taşımakla uğraşıyordu ki?

"Bu konuda hiç konuşmak istemediğimi söylemiyorum." Henry omuz silkti. "Opal Lewinsky akvaryumun iyi olacağını garanti etse de."

Opal, Max'in işletme bütçesini tam olarak nereden biliyordu?

Max bir elini saçlarında gezdirdi ve kesinlikle saçma cevapları olan sorular sormaktan kendini alıkoydu.

Henry bir galon ayrıntı karıştırma kabına , "Akvaryum hakkında doğru zaman geldiğinde konuşabiliriz," dedi.

Max'in kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Kaç tane krep yapması bekleniyordu?

"Şu doğru zaman olmadığını varsayıyorum," dedi Max.

"Hayır." Henry kocaman sırtıttı ve Max'e tahta bir kaşık uzattı. "Şimdi krep zamanı."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir. Sonraki birkaç saat boyunca Max, Henry ve Mavis'in erkek arkadaşı -Max adının Larry olduğunu öğrendi- iskeleye akın eden turistler ve yerli halk için parti üzerine parti hazırladılar. Sahilde, KumFest yarışmasındaki ekipler meşgul oldukça, kum heykeller mütevazı kum yığınlarından özenle hazırlanmış sanat eserlerine dönüştü. Değerlendirmeye hak kazanabilmek için eserlerin en geç öğlene kadar tamamlanmış olması gerekiyordu.

Max sabah erkenden amcasıyla kahvaltı etmeyi, ardından da Kaplumbağa Takımı'na ve yarışmaya katılmaları için görevlendirdikleri üniversiteli gençlere yardım etmek için elinden geleni yapmayı planlamıştı. Max, adada geçirdiği çocukluk yazlarında amcasıyla birlikte yaptığı damla kaleler dışında kumdan heykel yapmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ama tamamen gönüllülere bırakılacak kadar büyük bir iş gibi görünüyordu, özellikle de on bin dolarlık para ödülü sonuçlara bağlıken.

Artık çok geçti. Kuşluk vaktiydi, gökyüzü ıslık ıslık ve Max akçaağaç şurubu gibi terlediğini hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi bikinili bir plaj müdavimi, Max tabağına bir yığın gümüş dolarlık krep koyarken.

"Bir şey değil. SandFest'in tadını çıkarın." Max dikkatini bir sonraki partinin kenarlarında baloncukların oluşmaya başladığı ızgaraya geri çevirdi.

Max'in istasyonunun önünde oyalanırken kadının cilveli gülümsemesi büyüdü.

Yukarı baktı. "Size başka bir şey getireyim mi?"

Kıkırdarak cevap verdi. "Hayır, sadece gerçeğini kendim görmem gerekiyordu."

"Ah." Max'in bakışları kalabalık iskeleyi taradı. Krep kahvaltısı kesinlikle inanmak için görmek gereken türden bir olaydı. "Evet, bu gerçekten bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle öyle." Dikkatle adamın göğsüne baktı ve dudaklarını yaladı.

Izgaradan bir duman şeridi yükseldi. Harika. Max'in altı yüzüncü krebini yanıyordu.

"Sana iyi günler," dedi Max ve spatulasını sallayarak onu yoluna devam etmeye teşvik etti.

Kararmış hamur parçasını ızgaradan aldı ve arkasındaki metal çöp kutusuna attı. Max arkasını döndüğünde Molly'nin sıranın en önünde durduğunu ve yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Adadaki herkes Hoyt Hooper'ın Turtle Beach'teki en iyi krepleri yaptığını bilirken neden en uzun kuyruğun sizde olduğunu anlamaya çalışıyordum." Spatulasına yapışmış kömürleşmiş kırıntıları işaret etti. "Şimdi *gerçekten* merak ediyorum."

Onu görünce Max'in damarlarında tatlı bir rahatlama hissi uyandı. Bir gün önce ailesiyle öğle yemeğinde gördüklerinden hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Onu korumak için neredeyse ilkel bir dürtü hissetmişti - kelimenin tam anlamıyla hayatını kurtaran kişi olduğu düşünüldüğünde ironikti. Ama arzu yine de oradaydı.

Hâlâ öyleydi. Max'in parmakları, spatulasını omzuna atmak, onu kollarına almak ve rol yapmaları gerektiği gerçeğine rağmen onu çok gerçek, çok hayali olmayan bir şekilde gün batımına götürmek için kaşınıyordu.

"En uzun kuyruk bende mi?" Max onun yanından geçerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kendi istasyonundan otoparka inen merdivenlere kadar uzanan bir insan kuyruğu vardı. Buna karşılık Henry, Hoyt ve Larry'nin her birinin kuyruğunda sadece bir avuç insan bekliyordu.

"Kreplerinizin içine tam olarak ne koyuyorsunuz?" Molly başını eğdi. Ursula'yı kollarında tutuyordu ve köpek yavrusu başını eğerek sahibesinin ifadesini mükemmel bir şekilde yansıttı.

"Her zamanki şeyler, sizi temin ederim." Önlüğünün üzerindeki yazıya baktı ve tekrar Molly'ye döndü. "Bu doğru, biliyorsun."

Ursula'nın kuyruğu belinin kıvrımlarına mutlu bir ritimle vururken, pembe saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Doğru olan ne?"

Max, ızgaranın sıcaklığı yüzünü ısıtana kadar daha yakına eğildi. Ya da belki de bu lezzetli sıcaklık Molly'nin yakınlığından kaynaklanıyordu. "Gözlerimi senden alamıyorum."

Gülümsedi, sonra kendini tutmuş gibi göründü. "Böyle şeyler söylemek zorunda değilsin. Ailem yakınımızda değil."

Ama ya söylemek istiyorsam? Ya doğruysa?

Birisi elinde şurup damlayan ve üzerine bolca pudra şekeri serpilmiş yüksek bir krep yığınıyla geçerken Ursula'nın burnu seğirdi.

"Kısa bir mola vermenizi umuyordum, böylece bir dakikalığına özel olarak konuşabilirdik, ama görünüşe ..." Molly, hâlâ devam eden kuyruğuna şüpheli bir bakış attı.

"Tamamdır." Max ızgaranın üzerindeki güç düğmesini kapalı konuma getirdi. "Emin misin?"

Max başını salladı. "Kesinlikle."

Mola verdiğini haber vermek için Henry Amca'ya doğru yürüdü. Max'in sırasındaki krepçiler onun ayrıldığını fark ettiklerinde birkaç hayal kırıklığı iç geçirdiler ki bu hiç mantıklı değildi. Hiçbir zaman iyi bir aşçı olmamıştı.

"Nereye?" diye sordu Molly.

"Beni takip edin," dedi ve iskeleden sahile inen küçük bir yan merdivene doğru döndü.

Ursula ayakları kuma değer değmez Molly'nin kollarında kıvranmaya başladı. Yavru köpeği bıraktı ve Max'e döndü. Bakışları Max'in önlüğündeki yazılara kaydı ve onu buraya ne söylemek için getirdiğini unutmuş gibiydi.

"Özür dilerim." Dudakları sırtırmak için kıvrılırken başını salladı. "Bu önlük şimdiye kadar gördüğüm en aptalca şey olabilir."

"Sana zaten söyledim." Tek omzunu silkti. "Bu doğru."

Alt dudağının pembe kabarıklığı dişlerinin arasından kaydı ve başını salladı. "Sana bunları söylemek zorunda olmadığını söylemiştim. Etrafta onları duyacak kimse yok."

"Doğru değil. Sen ve ben buradayız." Başını aşağıda daireler çizerek yürüyen Ursula'ya doğru salladı. Ursula'nın belli belirsiz pençe izleri nemli kumda oluştukları hızla kayboldu. "Senin muhtaç küçük yavru köpeğin de burada. Böylece üç kişi olduk."

Molly bakışları yumuşayana kadar uzun bir süre ona baktı.

"İşte bu, biz diye bir şey yok." Yutkundu, gözleri parlıyordu. "Var mı?"

Ursula kıpırdanarak girdi, burnunu nemli toprağa bastırdı. Max'in ayaklarından birkaç adım ötede durdu ve toprağı kazmaya başladı.

Çılgınca, bacaklarına kum püskürtüyordu.

Molly bir nefes verdi. "Boş ver. Belli ki yok."

"Açıkça," diye yineledi Max, ama bu sözcük kendi kulaklarına bile boş geliyordu.

Güm. Yeni bir kum dalgası kaval kemiğine çarptı.

Molly köpeğine ve tekrar Max'e baktı. Sanki Ursula'nın hızla büyüyen deliği hakkında bir şeyler söylemesi için ona meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

Kollarını kavuşturdu ve kazmaktan bahsetmemek canını yaksa da yemi yutmayı reddetti. Max'in çenesi, ona doğru uçan her kum tanesiyle birlikte daha da sıkıldı. "Benimle bir şey mi konuşmak istiyorsun?"

Mayolu bir grup genç kız iskelenin gölgesinde oyalanarak yanlarından geçti. Max onlara baktı, belki ipucunu yakalarlar ve yollarına devam ederler umuduyla. Hemen kıkırdamaya başladılar. Max onlar uzaklaşmadan önce bir kameralı telefon sesi duydu.

Molly kaşlarını çattı. "Bu da neydi şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Max bilmiyordu, umurunda da değildi. Sadece Ursula'nın araştırmayı bırakmasını ve Turtle Beach'in işgüzar sakinlerinin onları, aralarında dönüp duran gerçek duygular hakkında konuşabilecekleri kadar uzun süre yalnız bırakmalarını istiyordu.

Max bu duyguların tam olarak ne olduğunu anlamamıştı. Ama duruma mantıksal açıdan baktığında, yüzeyin altında gerçekten de bir şeylerin kaynadığını inkâr edemezdi. Mantıklı tarafının ona Molly'yle gerçek bir ilişkiye girmesinin aptallık olacağını söylemesine aldırmıyordu. Mantık bazen tam bir baş belası olabiliyordu.

"Dinle, dün hakkında," dedi, ama cümlesini tamamlayamadan, yoldan geçen başka bir kadın - havlayan küçük bir köpeği gezdiren bir kadın - onlara açıkça bakmak için durdu.

Max kendini kaybedecekti. Krepleri gerçekten *o kadar* iyi miydi? Onu yerel bir şöhet mi yapmışlardı?

"Günaydın." Hem insana hem de köpeğe zorla gülümsedi.

Kadın ıstakoz kırmızısı kızardı. Köpeğinin tasmaını nazıkçe çekti ve yoluna devam etti.

Max'in bakışları tekrar Molly'ye döndü. Başını iki yana salladı. "Nerede kalmıştık?"

Ursula kazdığı çukurdan geri çekildi, birkaç kez havladı ve sonra tekrar içine daldı.

"Dün hakkında konuşuyorduk." Molly elini kaldırdı. "Tekrar sözümüz kesilmeden önce şunu çıkarayım, Pancake King."

Max sessizce başını salladı, hayatında *hayır* kelimesini hiç duymamış gibi davranan yavru köpeğinden çok daha itaatkârdı.

"Öğle yemeğinde yaptıklarınız için teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade ediyordu... Söyleyebileceğimden çok daha fazlası, gerçekten. Ama bunu ettirmek zorunda değilsin. Gerçekten. Aileme yalan devam edemem. Sen ve ben artık ödeştik."

Max'in midesi çalkalandı. "Hatta mı?"

"Beni kovduğunu telafî etmek için bana yardım etmek istediğini söylemiştin, hatırladın mı?"

Doğru ya. Bu yüzden yapmıştı. Nedense Max'in asil niyeti aklından çıkmıyordu. "Bu hafta sonu seninle ve ailenle daha fazla vakit geçirmek benim için sorun değil. Erkek arkadaşının ortadan kaybolması gerçekçi olmaz mı?"

"Belli ki en son eski sevgilimle tanışmamışsın," dedi Molly. Güldü ama gözleriyle tam olarak örtüşmüyordu.

Max'in içinde kıskançlık ve endişenin garip bir karışımı kıpırdandı. *Sorma. Bu seni ilgilendirmez.* "Bekle bir dakika. Bu da ne demek oluyor? Biri sana zarar mı verdi?"

"Hayır." Molly başını salladı, yanakları pembeleşmişti. "Şey, evet. Ama fiziksel olarak değil. Bu önemli değil, gerçekten."

"Bence öyle," diye karşı çıktı. "Duygular önemlidir, Molly."

Onun duyguları önemliydi. Max için gerçekten anladığından çok daha önemliydi. Kendi kuyusunu kazan tek kişi Ursula değildi. Molly'yi ilk gördüğü andan beri, Max açıklanamaz bir şekilde ona çekilmişti. Ve onu tanıdıkça bunun nedenini daha iyi anlıyordu. Max bazen aynı madalyonun iki yüzü gibi olduklarını düşünüyordu - görünürde zıt, ama gerçekten önemli olan yönlerden aynı.

Molly kum, deniz ve rüzgârla savrulan kum tepeleriydi. Ve ona her yaklaştığında, yeniden boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Derin bir nefes aldı ve nefesini bıraktığında alt dudağında bir titreme oldu. Bu mümkün olan en küçük duygu gösterisiydi ama Max'in onun gardını indirdiğini ve onu içeri davet ettiğini anlaması için yeterliydi. *Sonunda.*

Gözleri parladı ve fısıldadı, okyanusun gürültüsünden ancak duyulabilecek kadar yüksek bir sesle - Max'in içinde kalp atışı gibi çarpan tek bir kelime. "Wilson."

Krepleri, yavru köpekleri ve onu tek bir imzalı keki ve kabuklu deniz hayvanları gibi giyinmiş köpeklerden oluşan bir lejyonu olan bir kasaba kötü adamına indirgediği gerçeğini unuttu. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. O sadece

Gözlerini kapattı, dudaklarını onunkilere bastırdı ve her şeyin gevşek, akışkan ve derin, rüya gibi mavi olduğu bir yere tekrar kayd.

Max elini Molly'nin sırtındaki yıpranmış tahta yığınının üzerine koydu ve ona doğru eğildi. Molly onu yarı yolda karşılamak için ayağa kalktı, gözleri plaj camı gibi parlıyordu.

Bakışları adamın ağzına kayd.

Max, Molly'ye doğru uzanıp başparmağının şefkatli bir dokunuşuyla dudaklarındaki deniz spreyini silerken kendini okyanusun ortasında sırtüstü yüzüyormuş gibi hissetti. Bu anı, denize atılmış el yazısı bir mesaj gibi şişelemek istedi, böylece tekrar tekrar geri dönebilecekti - beklentinin lezzetli yanması, bir sonraki adımın vaadi. Bir keresinde amcasının çalışma odasındaki tozlu ciltli kitaplardan birinde okuduğu eski bir deniz efsanesini hatırladı: Bir denizkızının öpücüğü bir denizciyi boğulmaktan korurdu. Hatta bazıları böyle bir öpücüğün su altında nefes alma yeteneği kazandırabileceğini söylüyordu. Gerçekten çok saçmaydı. Bir efsane, doğası gereği yanıltıcı.

Ama Max'in kalbinin çarpıntısı, ağzı onunkine doğru inerken ona inanmış olabileceğini söylüyordu. Biri inledi ve onun kendisi olduğunu fark etti ve sonra artık düşünmek yoktu. Daha fazla hatırlamak yok. Artık rol yapmak yoktu. Sadece Molly'nin dudaklarının onunkilere sürtünmesinin yumuşaklığı, teslimiyet dolu küçük iç çekişi ve rahatlamanın tuzlu tatlı tadı vardı. Max onu öpmek için günler yerine yıllardır bekliyormuş gibi hissetti... hatta belki de bir ömür boyu.

Ama görünüşe göre biraz daha beklemesi gerekecekti. "Oh, hey! Sensin," diye gürledi yakınlardan bir ses.

Ciddi misin? *Şimdi ne oldu?* Bu adada daha önce hiç kimse sınır diye bir şey duymamış mıydı?

Max gözlerini tam zamanında açarak Molly'nin sanki az önce iskelenin altında öpüşürken yakalanmışlar gibi ondan uzaklaştığını gördü. Ki öyle de oldu.

Neredeyse.

Max dişlerini sıktı ve az önce onları kimin böldüğünü görmek için döndü. Kolunun altına sörf tahtası sıkıştırmış, sırık gibi, kumral bir çocuk Max'i işaret etti.

"Sensin," dedi tekrar. Başını salladı ve yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Güzel karın kasları, dostum."

Max, hem tişörtü hem de *Gözlerimi Senden Uzak Tutarım* önlüğüyle hâlâ iyice örtülü olan göbeğine baktı. Bakışları Molly'ye kaydı ama Molly'nin dikkati iskelenin ötesinde, uzakta bir şeye takılmıştı.

"Özür dilerim." Max gözlerini yabancıya dikti. "Tanışıyor muyuz?" "Max?"

Molly söyledi. Yüzünün rengi soluyor gibiydi. "Hayır, tanışmadık. En azından gerçek hayatta," dedi sörfçü gülerek. Bu da ne demek oluyordu?

Bu sırada dizlerine kadar deliğe gömülmüş olan Ursula, Max'in bacaklarına bir kum parçası daha . Bu bardağı taşıran son damla oldu. Artık dayanamıyordu - kazmaya, rahatsız edilmeye, Turtle Beach'in büyük nüfusunun kreplerine yaltaklanmak için durmasına. Akvaryum ve amcasının onu sürükleyip durduğu tüm o tuhaf aktiviteler hakkında duyduğu sürekli endişeden bahsetmiyorum bile. Bu ada onun ölümü olacaktı. Molly muhtemelen boğulmasına izin vermeliydi.

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek uçlarını sertçe çekiştirdi. "Dinle, eğer sakıncası yoksa, bazı şeylerin ortasındaydık-"

"Max!" Molly bu kez daha yüksek sesle bağırdı.

Artık resmileşmişti. Asla gerçekten öpüşmeyeceklerdi, değil mi?

Ayaklarını ıslatmak için hiç acelesi yokmuş gibi görünen sörfçü, Molly'den Max'e baktı ve tekrar geri döndü.

"Evet?" Max sakın bir şekilde sordu.

Molly yüzünü buruşturdu. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama krep kuyruğunun kalburdaki gerçek becerilerinle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Takip etmiyorum." Kreplere nasıl geri dönmüşlerdi?

"Ah, dostum." Sörfçünün gözleri kocaman oldu. Molly'ye baktı. "Bilmiyor, değil mi?"

Bir korku damlası Max'in omurgasında yukarı ve aşağı doğru kıvrıldı. Bu, isteği dışında kıdemli yoga veya tekerlekli sandalye balon voleybolu için işe alınmaktan daha kötü olacaktı, değil mi? *Çok daha* kötü.

Ursula'nın deliğine girip kendisini kuma gömmesine izin vermek için ani bir istek duydu. "Neyi biliyor musun?"

Molly işaret parmağıyla küçük bir dönme hareketi yaptı ve Max'in sol omzunun üzerinden anlamlı bir bakış fırlattı. Gülmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi ağzı seğirdi.

"Arkanı dön ve bir bak."

Bölüm 12

Saniyeler sonra Molly, Max'in yanında durmuş, akvaryumun SandFest kumdan heykel yarışmasına katılımını izliyordu. Mavis'in heykeli inşa etmesi için görevlendirdiği ekip gün doğumundan beri çalışıyor olmalıydı. İskelenin hemen ötesinde tüm ihtişamıyla duran heykel gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı. Molly'nin bunu daha önce fark etmemiş olması, Max'le olan sahte ilişkisine bir son vermeye odaklandığının bir kanıtı olmalıydı... ya da belki de onu neredeyse öptüğü için biraz dikkati dağılmıştı.

Tekrar.

Bu neden sürekli oluyor?

Boş . Molly şu anda bunu düşünemezdi - Max bayılacakmış gibi görünürken olmazdı. Heykeli görür görmez beti benzi atmıştı ve şimdi daha yakından baktıklarında solungaçlarının etrafı biraz yeşile dönmüş gibiydi. Molly bu sefer onu gerçekten hayata döndürmesi gerekip gerekmeyeceğini merak etti.

"Benim," dedi Max odun gibi bir sesle.

"Gerçekten de öyle." Molly gülmemek için yanağının iç kısmını sertçe ısırdı.

Heykel, bazı süper kahraman benzeri süslemelerle de olsa Max'in kendisinin mükemmel bir kopyasıydı. Kum-Max dev bir deniz kaplumbağasının üzerinde duruyor, yunuslar, mercanlar ve minik balıklardan oluşan bir sürü tarafından çevreleniyor ve ona Neptün benzeri bir hava veriyordu. Hatta bir elinde yukarıdan aşağıya doğru içine minik kabuklar sıkıştırılmış bir üç dişli mızrak tutuyordu. Sand-Max'in diğer

kabuğu üst üste binmiş kum dolarlarıyla kaplı yavru bir deniz kaplumbağasını kucaklıyordu. Bu, deniz tanrısı Max'e özenle yapılmış bir saygı duruşuydu. Akvaryumun adının ve yarışmaya katılım numarasının yazılı olduğu elle boyanmış bir tabela, bu karmaşık eserin dibindeki kuma saplanmıştı.

Bu ayrıntılar ne kadar hoş olsa da Molly ilk başta onları fark etmemişti. Dikkati hemen heykelin etkileyici fiziğine yönelmişti.

Max gözlerini kırıştırdı. "Gömleğim nerede?"

Ne gömleği? Heykelin göğsü çıplaktı, kesin bir karın kasları vardı. Ya da sekiz. Hatta belki de 12'lik. On iki paket diye bir şey var mıydı? Molly durup saymamıştı ama heykelin güçlü omuzlarından düz, kumlu karnına kadar her yerinde kaslar vardı.

"En azından sana pantolon vermişler," dedi ve işaret parmağının ucunu Sand-Max'in gövdesinin ortasından geçen girinti boyunca sürüklemek için duyduğu saçma dürtüye bir şekilde karşı koydu. Neyse ki yarışmaya katılanlara dokunmayı yasaklayan kurallar vardı.

"Evet, sanırım daha kötüsü de olabilirdi." Max elini yüzünde gezdirdi. "Sadece anlamıyorum. Nasıl... neden?"

Molly ona yan gözle baktı. "Cidden bu soruyu sormak zorunda mısın?"

Tam olarak nasıl, neden ve en önemlisi *kimin* sorumlu olduğunu biliyordu. Bu OG Charlie'nin Melekleri'nin işiydi. Molly bunun üzerine bahse girerdi.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı: Max'in krep istasyonundaki devasa kuyruk, basit bir sohbet etmeye çalıştıklarında o kadar çok bakış ve fısıltı. Mavis, Ethel ve Opal sayesinde Max tüm kasabanın dilindeydi.

Yaşlı kadınlar şu anda ortalıkta görünmüyorlardı ama bu işin her yerinde onların parmak izleri vardı. Gerçekten. Molly, kumda Sand-Max'in parmaklarından birinin etrafında başparmak büyüklüğünde bir girinti gördüğünden emindi.

Eğik kaslar. Her salı Opal'ın tombala kâğıdını süsleyen mürekkep lekeleriyle esrarengiz bir benzerlik taşıyordu. Molly o parmak izini nerede olsa tanırdı.

Ursula, Molly'nin suçlu taraf hakkında bir şey söylemesine fırsat vermeden kollarında kıpırdanmaya başladı ve saniyeler içinde siyah beyaz beneklerden oluşan bir ışık belirdi.

"Sprinkles, ondan uzak dur-" Violet'in sesi, Molly ve Max'in yanında koşarak durup kum heykele bakarken aniden kesildi. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra bakışlarını Max'e doğru kaydırdı. "Bu -"

"Ben," dedi Max düz bir sesle.

Violet heykele tekrar bakmak için başını çevirdi. "Ve sen de" "Neredeyse çıplaksın." Max'in yüzü kırmızının endişe verici bir tonuna dönüşüyordu. "Fark ettin, ha?"

Ursula yere bırakılmak için sızlanınca Molly razı oldu ve küçük Cavalier kum heykelin etrafında daireler çizerek Sprinkles'ı kovalamaya başladı.

"Harika. Bu canavarlığa daha da fazla dikkat çekelim," dedi Max.

"Canavarlık mı? Pek sayılmaz." Violet nefesini dışarı üfledi. "Bu çok gurur verici."

Ve tamamen yanlış da değildi. Molly, Crush'ı kurtardıkları gece Max'in gerçek çıplak göğsünü kendi gözleriyle görmüştü. Vücudu oldukça iyi bir izlenim bırakmıştı.

"İyi tarafından bak. En azından artık kasabanın süper kötü adamı değilsin." Violet omuz silkti.

Kum heykelin etrafında bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Birkaç kişi Sand-Max ile gerçeğinin yan yana gizlice fotoğraflarını çekmeye çalışıyor gibiydi.

Caroline seyircilerin arasından çıkıp yanlarına geldi. "Tebrikler, Max. Sanırım az önce Turtle Beach'in gayri resmi yaşayan en seksi erkeği olarak taç giydin."

"Gördün mü? Sana söylemiştim," dedi Violet.

Max sonunda dikkatini kumlu görsel ikizinden ayırdı. Burun delikleri alevlendi. Belli ki durumun komik yanını henüz görememişti. Ya da Violet ve Caroline'ın tüm çabalarına rağmen işin iyi yanını. "İzninizle, gidip şu seksenlik üçlünün izini sürmem gerekiyor."

Eminim biliyordur.

"Sonra görüşürüz," dedi Molly, parmak uçlarını küçük bir dalga şeklinde oynatarak. Ama Max çoktan arkasını dönmüştü.

Kalabalıkta göze çarpmakta hiç zorlanmayan üç kadın için Mavis, Ethel ve Opal'ın izini sürmek birdenbire zorlaşmıştı.

Max bir yandan iskeledeki piknik masalarında onları ararken bir yandan da kendisiyle selfie çekertirmek isteyen Sand Fan tişörtlü turistlerden kaçınmaya çalıştı ama her iki çabası da başarısız oldu. Salty Dog'dan doğruca yaşlılar merkezine gitti ve Turtle Beach'in sosyal ortamının merkezi ilk kez hayalet bir kasabaydı. Görünürde ne bir yürüteç, ne bir baston ne de bir yoga matı vardı. Görünüşe göre adanın yaşlı nüfusu da SandFest'e herkes kadar, hatta muhtemelen daha fazla ilgi gösteriyordu.

Max, kadınların onu orada bulup kum heykeli hakkında uyarmış olma ihtimalini düşünerek akvaryuma uğradı ama tabii ki bu boş bir hayaldi. Bulduğu tek şey, adanın gerçek hayattaki deniz tanrısını bir anlığına görebilmek umuduyla kaplumbağa hastanesine gelen Kum Hayranları'ndan oluşan bir kalabalıktı. Max, Nate gelip ortalığın sakın olduğunu söyleyene kadar bir malzeme dolabında saklandı.

"Teşekkürler," dedi Max, yirmi dakikadan daha uzun bir süre paspas ve kova arasında sıkışmaktan sırtı ağrıyordu.

"Sorun değil." Nate başını salladı. "Bütün sabah burası çok vahşiydi. Günün geri kalanında dikkat çekmemek isteyebilirsin."

"Kaplumbağa Ekibimizin liderleriyle konuşur konuşmaz bunu yapmayı planlıyorum. Mavis, Ethel ve Opal'ı buralarda görmediniz, değil mi?"

"Hayır, ama şu anda köpek plajında çocukların kumdan kale yarışması devam ediyor. Oraya bakabilirsiniz." Nate başını kaplumbağa hastanesine doğru salladı. "Benim işe dönmem gerekiyor. Bütün gün turlarımız var. Adadaki herkes kaplumbağaları ziyaret etmek için uğruyor. Bugün yılın en yoğun günü oldu."

Max kollarını kavuşturdu. "Ciddi misin?" Nate başını salladı.

"Ciddiyim."

"Tamam. Sanırım bu iyi." Max'in akvaryumu kırmızıdan kurtarmak için istediği yol bu değildi ama kişisel olarak ne kadar utanç verici olursa olsun kazanabileceği her şeyi kabul edecekti.

Yine de gönüllülerinin açıklaması gereken bazı şeyler vardı. Ondan kaçmak için kendi yollarından gidiyor gibi görünmeleri işleri daha da kötüleştirdi.

Max dışarı çıkarken hediyeelik eşya dükkanından üzerinde akvaryumun logosu olan bir beyzbol şapkası ve bir çift neon sarısı plastik güneş gözlüğü aldı; kısa sürede bulabildiği en iyi kılık değiştirme yöntemi bu. Neyse ki işe yaramış görünüyordu. Köpek plajına vardığında kimse ona doğru gözünü kırpmadı.

Buradaki kalabalık iskeledekenden biraz daha azdı, çoğunlukla aileler vardı. Ve tabii ki köpekler. Kumdan kaleden kumdan kaleye koşan köpekler, burunlarını yere dayamış bir şekilde serbestçe dolaşıyorlardı. Kumdan yapılan eserler, şehrin merkezine yakın olan büyük yarışmadakilere kıyasla mütevazıydı. Bunlar ıslak, damlayan kuleleri ve deniz suyuyla dolu orantısız hendekleriyle gerçek çocuk kaleleriydi. Nostalji, Max'in bu manzarayı izlerken içini sızlattı. Bu ona Henry Amca ile adada geçirdiği yazları hatırlatıyordu.

O zamanlar sahilde daha az insan ve kesinlikle daha az köpek vardı. Ama anakaradan Turtle Beach'e giden köprüyü geçmek her zaman zamanda geri adım atmak gibi bir şeydi. Burada hayat daha basitti... daha yavaştı. Bir çocuk olarak

Henry her zaman burada nefes alabildiğini hissetmişti; anne babasının sürekli birbirleriyle savaş halinde olduğu evlerinin aksine. Bir açıdan, bu yüzden geri döndüğünü biliyordu. Max'in yavaşlayıp derin bir nefes almasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, okyanus koruma alanında çalışmaya neden başladığını bir şekilde unutmuştu. Bunun gibi anlar ve Turtle Beach'i ev sıcaklığında, küçük bir kasabanın en iyi haliyle görmek güçlü hatırlatıcılardı.

Ancak Max'in bakışları okyanusa bakan ahşap banklardan birinin önüne park etmiş üç aylağa takılınca, orada ne aradığını ve neden turist kılığına hatırladı. Sebepleri uzaktan yakından ev gibi ya da nostaljik değildi.

Kumların üzerinde tepindi -köpekleri, kumdan kaleleri ve akçaağaç şurubu ve adrenaline zıplayan çocukları ezerek ilerledi- ta ki Charlie'nin Melekleri'nin park bankının önünde durup kollarını artık meşhur olan göğsünün üzerinde kavuşturana kadar.

"Hanımlar." Bakışlarını üç kadına dikti.

Hepsinin üzerinde Kum Taraftarı tişörtleri, birbiriyle uyumlu sarı etekler ve geniş kenarlı hasır şapkalar vardı. Mavis'in güneş şapkasının kenarına girdaplı bir hatla KUMLA KONUŞ yazısı işlenmişti. Opal'ın şapkasında ise SAHİL YÜZÜ DİNLENİYOR yazıyordu. Ethel'in şapkasının üzerindeki harflerde ise CHEERS BEACHES yazıyordu. Mavis'in Chihuahua'sı yürütecinin sepetine tünemiş, üzerinde sarı ve pembe minik bir tütü vardı. Sıradan bir günde olsa Max gülerdi. Ne yazık ki, binlerce insanın su kenarında durup onun kumlu, gömleksiz benzerine aval aval baktığı bir gün hiç de sıradan değildi.

"Merhaba Max," dediler hep bir ağızdan, ucuz plastik güneş gözlüklerinin bile dayanamayacağı kadar büyük gülümsemeleriyle Max'in gözlerini kamaştırdılar.

Ethel kendine özgü mor gözlüklerinin üstünden onu inceledi, bakışları güneş gözlüklerinde ve beyzbol şapkasında gezindi. "Görüyorum ki sonunda resmi kıyafetlerinden vazgeçmiş ve ada görünümünü benimsemişsin... en azından boyundan yukarısını."

Opal, Ethel'e bir termos uzatırken, "Görünüşe göre makyajın ortasında durmuşsun," dedi.

Eğer içinde alkol varsa, Max içeri girmek istiyordu. Şimdi.

"Bu bir makyaj değil. Bu bir *kılık değiştirme*." Dişlerini sıktı. "Siz üçünüz sayesinde gittiğim her yerde mobbinge uğruyorum."

Mavis ona memnun bir sırıtış fırlattı. "Sana torunum ve arkadaşlarının ne yaptıklarını bildiklerini söylemiştim."

İki yanındaki Ethel ve Opal'a baktı ve sonra üç kadın birbirlerine beşlik çaktı.

"Bu heykel üzerinde anlaştığımız şey *değil*," dedi Max, öfkesinin tüm gücünü Opal'a yönelterek.

"Size tasarımın nihai olmadığını söylemiştim. Onu bir sonraki seviyeye taşıyacak bir şey üzerinde çalıştığımı özellikle söyledim." Omuz silkti. "Sonra geçen gece yaşlılar merkezine tişörtün olmadan geldin ve bam, ilham geldi."

Mavis başını salladı. "Tıpkı şimşek gibi."

"Ekibe *Turtle Daily*'deki resminizi Chris Evans'ın gömleksiz bir fotoğrafıyla birlikte verdik ve bu iki görüntüyü kaplumbağa kurtaran bir okyanus tanrısı olarak birleştirmelerini söyledik. Dahice, sence de öyle değil mi?" Ethel termosun içinde ne varsa küçük bir kâğıt bardağa döktü. Uçak yakıtı gibi kokuyordu.

Max burnunun kenarını sıktı ve Violet'in yoga dersinde hep bahsettiği sakinleştirici nefeslerden birkaç tane aldı, böylece tüm gönüllü ekibini kovmak gibi pişman olacağı bir şey yapmayacaktı. "O kumdan heykel uygunsuz."

"Uygunsuz mu?" Mavis bir kahkaha attı. "Sanırım aradığınız kelime *seksi*."

Opal başıyla onayladı. "*En fuego*."

"İşte bu kadar. Üçünüzü de kesiyorum." Termosu kaptı ve kolunun altına sıkıştırdı. Chihuahua Nibbles küçük bir hırıltı çıkardı.

Ethel'in yüzü düştü. "Bu hiç hoş değil, Max. Kutlama yapıyoruz."

"Kutlama sona erdi," dedi. Yakındaki bir corgi bacağını tehlikeli bir şekilde Max'in ayağına yaklaştırdı. Köpekler bile Charlie'nin Melekleri'nin tarafındaydı. "Üçünüz bu konuda bilerek arkamdan iş çevirdiniz. Kendiniz için söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Opal, Mavis ve Ethel birbirlerine baktılar. İlk konuşan Opal oldu.

"Bir değil," dedi sırtarak.

"Bu kadar mı? *Bir şey değil mi?*" Max iç çekti. "Ben daha çok özür dilemeyi düşünüyordum."

"Ama üzgün değiliz," dedi Mavis.

"Hem de hiç," diye ekledi Ethel.

"Tasarımı değiştirmemiş olsaydık, bunu asla elde edemeyebilirdik." Opal tüllü sarı eteğinin cebine uzandı ve parlak mavi bir kurdele çıkardı. Rüzgârda dalgalanıyordu.

Max hareketsiz kaldı. "Bu-"

"Büyük ödül, bebeğim!" Mavis yumruklarını sıktı.

Ethel hâlâ Max'in kolunun altında duran termosu işaret etti. "Artık viskimizi geri alabilir miyiz?"

"Tabii büyük ödülü kazanan tasarımımızdan memnun olmadığınız için para ödülünü reddetmemizi tercih ?" Opal masumca Max'e göz kırptı.

Onu bir an bile kandıramamıştı. Bu kadınlarda masum olan hiçbir şey yoktu. Ama o anda Max'in umurunda bile değildi. "*Kazandık mı?*"

"Elbette öyle." Mavis, Opal'ın dizini şefkatle okşadı. "'a teşekkürler."

"Ve senin karın kasların," dedi Ethel.

"Değerlendirmeyi kaçırdınız. Gözleme kahvaltısından hemen sonraydı. Neredeydin sen?" Mavis sordu.

Şehrin her yerinde onları arıyordu, ondan kaçmaya çalıştıklarından emindi. Max onların utanmayacağını bilmeliydi.

"Boş ver. Önemli bir şey değil. Duyuruyu kaçırdığım için özür dilerim." Termosu Ethel'e uzattı.

"Size her şeyin kontrolümüz altında olduğunu söylemiştik." Opal ince bir omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, Max. Akvaryumun mali durumu hakkında çok fazla endişeleniyorsun. Her şey yoluna girecek."

Max'in boğazı düğümlendi. Buna inanamıyordu. *Kazanmışlardı*. On bin dolarlık ödül ve bugünkü bilet satışları sayesinde akvaryum önümüzdeki birkaç ay için iyi durumda olacaktı. Günlerini yangın söndürmek yerine uzun vadeli bir plan yaparak geçirebilirdi. Bu kalıcı bir çözüm değildi ama şimdilik...

Bu her şeyi değiştirdi. Belki Opal haklıydı. Belki de her şey gerçekten yoluna girecekti.

"Ben..." Max başını iki yana salladı. Göğsünden sıkı bir bant çıkarılmış gibi hissediyordu ve günlerdir ilk kez tam nefes alabiliyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Şerefe deyin." Ethel yürüteç sepetine dört küçük kâğıt bardak dizdi ve termostan bir kadeh doldurdu.

Max bir tanesini aldı. "Şerefe!"

Viskiyi tek bir muhteşem yudumda içti.

"*Ve Molly'ye işini geri vereceğinizi söyleyin.*" Opal fincanından özenle bir yudum aldı. "Yarın ilk iş olarak."

"Ursula da." Ethel onun bardağına üç parmak kadar daha likör doldurdu.

Max bir kaşını kaldırdı. "Üçünüz beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsunuz ki bir denizkızı ve dört ayaklı yardımcısını yeniden işe almayı kabul edeyim?"

Steroidli *Altın Kızlar* gibiydiler. Tanrı yardımcısı olsun.

Mavis, "Hayır, onu yeniden işe alacaksınız çünkü bunu hak ediyor ve artık maaşını ödeyebilecek durumdasınız," dedi.

Opal fincanından zarif bir yudum daha aldı. "Ödül parasını verdiğimiz sürece sorun yok. Eğer Molly'ye işini geri vermezseniz, kim bilir ne ?

onunla yap."

"Şimdi de bana şantaj mı yapıyorsun?" Max güldü.

Mavis, Ethel ve Opal yapmadı. Çok ciddiydiler. "Oh, yani bana şantaj yapıyorsun." Viskisini boşalttı.

"Saçmalama. Bu şantaj değil, sadece güçlü bir tavsiye," dedi Mavis.

"Patates, potahto." Ethel omuz silkti ve fincanını tekrar doldurdu.

Max itiraz etmek için başını salladı. Uzakta, kum tepelerindeki deniz otlarının arasında koşuşturan iki Dalmaçyalı gördü. Birbirlerinin tıpatıp aynadaki görüntüleri gibiydiler. İki küçük kadeh alkol almıştı ve şimdiden çift görüyordu.

"Molly'ye ihtiyacın var ve bunu sen de biliyorsun," dedi Opal sessizce.

Molly haklıydı. Molly'ye birden fazla açıdan ihtiyacı vardı. Max dün öğle yemeğinde onun bağış toplama fikirlerinden çok etkilenmişti. Ve garip bir şekilde, harika bir takım olacaklarını biliyordu. İşte ve... başka yerlerde.

Ancak Rose, Blanche ve Dorothy tarafından zorlanmak yerine onu işe alma kararını kendi başına vermesi iyi olurdu.

"Anlaştık mı?" Opal başını öne eğdi.

"Hayır derse ne olacak?" Max söyledi. Molly, yaşlı hayran kulübünün üç üyesinden daha tahmin edilebilir biri değildi.

"Yapmayacak." Ethel elini salladı. "Molly akvaryumu çok seviyor."

Ama *onu* tam olarak sevmiyordu. İlk kovulma olayından sonra Max ve Molly'nin arasındaki buzlar erimişti ama Molly'nin onunla çalışma şansına atlayacağına ikna olmamıştı. Ne zaman yakınlaşırsalar, bir şeyler hep engel oluyor gibiydi.

"Tamam. Ben yaparım." Fincanını geriye doğru eğdi ve viskinin yavaş bir yanmayla boğazından aşağı kaymasına izin verdi. "Ama köpek evde kalacak."

Bir yerde çizgiyi çekmesi gerekiyordu. Ayrıca Ursula sevimli olabilirdi ama tam bir baş belasıydı. Max, maaş bordrosuna bir köpek koymasına izin kendisine baskı yapılmasına izin *vermeyecekti*. Kendi köpeğine izin vermesi yeterince kötüydü.

Gönüllülerden oluşan çılgın ekip, özellikle de adanın hasta ve yaralı deniz kaplumbağaları uğruna onu küstahça nesneleştirdikten sonra, iş kararlarını dikte etti.

Tüylü tüylerine ıslak kum bulaşmış Newfoundland cinsi bir köpeği gezdiren yoldan geçen biri durup ona baktı. Oh ne güzel, tanınmıştı.

"Değerli bir amaç içindi," dedi Max yabancıya, kelimeleri hafifçe geveleyerek. Sonra dikkatini tekrar şantajcılarına çevirdi. "Tekrar ediyorum, köpeği işe almayacağım."

Mavis başını salladı ve Ethel kahkahalarla güldü. "Kendine bunu söylemeye devam et, Kum Adam." Opal sırttı.

Ya Max sarhoştur ya da Chihuahua Nibbles da sırttıyordu.

Max'in kumdan heykeli müthiş bir dikkat dağıtıcı olmuştu ama akşam olduğunda Molly bir kez daha ailesine söylediği yalanların baskısı altında eziliyordu.

Kendi kaderinden sorumlu yetişkin bir kadın olduğunu ve hayatındaki tercihleri için kimseye bir açıklama borçlu olmadığını kendine hatırlattı. Ayrıca, düpedüz *yalan söylememişti*, değil mi? Sadece onları biraz yanıltmış mıydı?

Hayır. Bunlar sadece teknik detaylardı. O bir yalancıydı, nokta. Eğer en sevdiği çiçekli önlük yerine pantolon giymiş olsaydı, gerçekten de yanıyor olacaktı.

Müzikle yüzleşme vakti gelmişti. Annem ve babam sahil evinin güvertesinde oturmuş, güneş batarken okyanusa bakıyorlardı. Mutfakta Molly titreyen elleriyle bir şişe pembe şarap açtı. Yavru köpeği babasını görmezden gelmeye ikna etmek için Ursula'ya fıstık ezmesiyle doldurulmuş bir köpek kemiği vermişti. Buraya kadar iyiydi. Kemik Ursula'nın patilerinin arasında duruyordu ve Ursula güvertenin karşı tarafında, babasından uzakta, güneş ışığının altında kurbağa gibi uzanıyordu. Molly'nin itiraf edip kendini en az hasarla otobüsün altına atması için iyi bir zaman varsa, o zaman şimdi idi.

Açılmış roze şişesini ve üç şarap kadehini verandaya taşıdı. Güneş ufkun altına inmeye başlamıştı ve denizin sıvı altın gibi görünmesine neden oluyordu. Kumdan heykeller göz alabildiğine kıyıya yayılmıştı ve her şey günün parlak ışığında olduğundan daha yumuşak ve puslu görünüyordu. Molly, Charlie'nin Melekleri'nin günün bu saatlerine hep "sihirli saat" dediklerini hatırladı. Haklı olduklarını ve bu konuşmadan sihirli bir şekilde yara almadan çıkacağını umuyordu.

"Şerefe!" Molly şişeyi ve bardakları güvertenin ortasındaki piknik masasına koydu ve doldurmaya başladı. "Şimdiye çok güzel bir hafta sonu oldu, değil mi?"

Babası ona şarabını uzatırken sözsüz bir şekilde başını salladı.

Annem onunkine uzandı ve gülümsedi. "Kesinlikle çok güzel. Dün Max'le tanışmak gerçekten çok hoşumuza gitti. Onu bu öğleden sonra görmeyi umuyorduk ama sanırım akvaryumda meşguldü?"

"Evet, eminim öyledir." Molly, fıstık ezmesine ulaşmak için minik burnunun tamamını kemiğinin ortasına sokmaya çalışmakla meşgul olan Ursula'ya en yakın sandalyeye oturdu.

Aslında Molly böyle bir şeyden emin değildi. Ethel, Opal ve Mavis'i aramaya gittikten sonra Max'i hiç görmemişti. Bu da iyiydi, gerçekten. Tam da istediği şeyi elde etmişti. Artık suları bulandıran ve neyin gerçek olup neyin olmadığı konusunda kafasını karıştıran sahte bir erkek arkadaşı yoktu. Max'in ailesiyle geçirdiği zamanın içine girmesine gerek kalmamıştı. Heyecanlanmalıydı. Ve öyleydi... çok, *çok* heyecanlıydı.

"Neyin var tatlım? Üzgün görünüyorsun," dedi annesi. "Hiçbir sorun yok."

Molly dudaklarını sırtmaya zorladı, ama yüzündeki çatlak Annemin kaşları daha da derinleşti. Derin bir nefes aldı. "Aslında ikinizle konuşmak istediğim bir şey var. Birkaç şey, gerçekten."

Babasının yüzü aydınlandı. "Okula geri dönmeye karar vermişsin."

Bunu bir sorudan ziyade bir gerçeğin ifadesi olarak söyledi... sanki onun izinden gitmek Molly'nin kaderiymiş ve kadroya giden yolda ilerlemeye başlamamış gibi

sadece bir zaman meselesiydi.

"Hayır." Başını iki yana salladı. *Tanrım, hayır.*

Annesi elini salladı. "Tatlım, şimdilik boş ver. Molly harika görünüyor. Belli ki son ilişkisini geride bırakmış."

Molly yutkundu. Yutmuş muydu?

"Molly akvaryumda mutlu ve Max de iyi bir genç adama benziyor." Annem omuz silkti. "Kim bilir? Belki de sonunda ikinci komutan olur. Onun bağış toplama fikirlerinden etkilenmişe benziyor."

Molly bardağındaki roze şarabı, öfkeli, küçük, gül renkli bir akıntıyla döndürdü. Sanki orada değilmiş gibiydi. "Aslında ikinci komutan olmak istemiyorum."

Denizkızı olmayı *seviyordu* ve bu seçimini savunmak zorunda kalmaktan yorulmuştu. O kadar ki bir an için artık savunmanın onun işi olmadığını unuttu.

"Ve Max düşündüğün kadar harika değil." *İşte başlıyoruz.* Molly bardağını tıkırtıyla yere bıraktı. Bu tartışma için kafasının rahat olması gerekiyordu. "Aslında..."

"Oh, bak!" Annesi güvertenin korkuluklarına doğru eğildi ve aşağıdaki bir şeye baktı.

"Anne, lütfen. Size önemli bir şey söylemeye çalışıyorum," dedi Molly.

Annesi parmaklığın üzerinden daha da eğildi. "Yoo-hoo, Max! Buradayız."

Molly ayağa fırladı. "Bekle. Anne, hayır."

Max burada mıydı? Tabii ki buradaydı. Hemen yan dairede yaşıyordu. Neden, ah neden, şimdi annesinin görüş alanına girmeyi seçmişti?

"Max'in bize katılacağını söylemeliydin," dedi babası. "Şarabı açmak için bekleyebilirdik."

"Ama o değil. Yandaki evde oturuyor, hepsi bu." Molly, Henry'nin sahil evine doğru eliyle işaret etti, ama tam o sırada Max

güverteye çıkan merdivenler.

En azından Max olduğunu düşünüyordu. Çok daha gevşek ve rahat bir versiyonu olsa da kesinlikle Max'e benziyordu. Bu sabahki ütülü pantolonunu ve düğmeli gömleğini giymişti ama pantolonu alışılmadık bir şekilde buruşmuştu ve gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, bu da Molly'ye kaplumbağa gibi güçlü ön kollarının kışkırtıcı bir görüntüsünü veriyordu.

Düşmanının kollarını okşayan kız ne kadar zavallıydı?

Bakışlarını, akvaryum hediyelik eşya dükkânında satılan beyzbol şapkalarından birinin siperliğiyle korunan Max'in yüzüne kaydırıldı. Max ona düşmanca olmayan bir şekilde gülümsedi ve taktığı plastik neon sarısı güneş gözlükleri yamuldu.

"Max'in hemen yan komşumuz olduğunu bize neden söylemedin?" Babam sordu.

"Sanırım aklıma gelmedi," dedi Molly. Gerçek, onca numara arasında bir yerlerde kaybolup gitmişti.

"Merhaba Molly." Max kayıtsızca korkuluklara yaslandı. "Denizkızı Molly."

Hızlı bir cevap vermek için ağzını açtı, çünkü gerçekten mi? Şimdi de ailesinin önünde onun işsizliğiyle mi alay ediyordu?

Ama sonra Ursula'yı saçma sapan bir bebek konuşmasıyla karşılamaya giderken biraz tökezledi. Yavru köpek hemen pelüş kemiğini bırakıp onun ayaklarının dibine göbek üstü yığıldı.

Bekle bir dakika.

Bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Max *sarhoş muydu?*

Ursula'yı iyice kaşımak için eğildi ve sonra anne babasını selamlamak için ayağa kalktı, ikisi de olağandışı bir şey fark etmemiş gibiydi. Ancak Molly, Max'i o anda sergilediği gevşek kişiliğin sıradan bir kişilik olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Güzel gözlükler," dedi sırtarak.

"Teşekkür ederim. Akvaryumdan aldım." Max gözlüklerini kafasına doğru itti ve bakışları Molly'ninkilere doğru kaydı. "İkimizin de çalıştığı yer."

O ne yapıyordu?

"Seninle bir saniye içeride konuşabilir miyim, Max?" Molly başını sahil kulübesinin iç kısmına açılan Fransız kapılarına doğru salladı.

"Oraya gitmişken Max için bir şarap kadehi almayı unutma tatlım," dedi annesi.

Ha. Sanki ihtiyacı varmış gibi.

Molly topuklarının üzerinde döndü, Fransız kapılarına doğru yürüdü ve kapıları çekerek açtı. Ursula ayağa fırladı ve onu takip etti. Max sanki bir şişeden boşaltılıyormuş gibi çok daha yavaş ve ağır adımlarla arkalarından geldi. Sonunda içeri girdiğinde, Molly kapıları sert bir tıkırtıyla kapattı ve onu mutfağa götürdü.

Max dolapları birbiri ardına açmaya başladı.

"Affedersiniz ama ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Molly söyledi.

"Şarap kadehlerini arıyorum." Molly'nin Ursula'nın ödülleri sakladığı dolaba baktı. Yavru köpek kemiğini bir takırtıyla fayans zemine düşürdü ve umut dolu daireler çizerek dönmeye başladı.

"İçimden bir ses ihtiyacın olan son şeyin bir şarap kadehi olduğunu söylüyor." Molly gözlerini devirdi. "Son birkaç saattir neredeydin?"

"Mavis, Ethel ve Opal ile köpek plajında."

Uh-oh. Molly kollarını kavuşturdu. "Yanlarında termos var mıydı?"

"Kesinlikle öyle." Max bir kutu yavru köpek bisküvisini karıştırdı. İkramlar yere döküldü ve Ursula sanki köpek piyangosunu kazanmış gibi havladı. "Nereden biliyorsun?"

Molly köpek maması dolabının kapağını tokatlayarak kapattı. "Güven bana. Ben de o geçtim.

Bir daha asla. Bu kadınlar masanın altından herkesi içebilir."

"Ama ben masanın altında değilim. Tam buradayım." Max ayaklarının üzerinde biraz sallanırken ona son derece çekici, orantısız bir sırıtış attı. "Ve ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Sen..." Molly'nin bakışları onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

Aslında çok sevimli görünüyordu. Hafif dağınık hali ona onu gardını indirmiş halde gördüğü zamanları hatırlattı - onu kurtardığı köpek plajında ve yine birlikte deniz kaplumbağasını kurtardıkları gece... hatta bu sabah onu neredeyse öptüğü iskelenin altında. Profesör rolünü bıraktığı ve kızın onun gerçek yüzünü görebildiği anlar.

"Evet?" diye sordu, başını eğerek onu gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Molly keskin bir nefes aldı. Adam ona kadar yakinken düşünemiyordu. Denizde saatler geçirdikten sonra karada yürümeye çalışmak gibi kafa karıştırıcıydı.

"Berbat görünüyorsun ve içki fabrikası gibi kokuyorsun." İkisi de yalan.

Tuzlu okyanus ve serin ada esintisi gibi kokuyordu, yazın kendisi gibi.

Molly'nin içindeki bir şey, yüzünü geriye yaslayıp güneşi içine çekmek istemesine neden oldu.

Ama yapamazdı. *Yapmamalıydı*. Bunun bir doğruyu söyleme görevi olması gerekiyordu. Ailesi yarın ayrılıyordu ve doğru şeyi yapmak için zamanı tükeniyordu.

Max, yanakları ısınana kadar ona uzun uzun ve sertçe baktı. Kalbinin atışı, Ursula'nın köpek bisküvisi yığınının dişlerinden bile daha gürültülü görünüyordu. "Kaptan Amerika'ya benzediğimi söyleyeceğini sanmıştım. Ya da daha doğrusu, o bana benziyor. Kaplumbağa Takımınız da öyle demişti."

Yanılmıyorlardı ama bu konunun tamamen dışındaydı. Molly avuçlarını Max'in göğsüne koyarak onu itmeye niyetlendi. Aptalca bir nedenden ötürü, orada öylece kaldılar.

Dudağını ısırdı. "Lütfen onlara Kaplumbağa Ekibim demeyi bırak. Artık akvaryumda çalışmıyorum, unuttun mu? Çalışıyormuşum gibi davranmak her şeyi daha da zorlaştırıyor."

"İşte bu . Birkaç dakika önce oradaymış gibi davranmıyordum. Biz ikimiz de akvaryumda çalışıyoruz...ya da yarından itibaren çalışacağız. Gelmeni istiyorum.

geri dön." Bir elini kalbine bastırdı. "*Lütfen* geri dön."

Molly'nin, arkadaşlarıyla birlikte tombala gecesinde giydikleri talihsiz kostümleri ve kek saldırılarını ilk tasarladıklarından beri umduğu kelimelerdi bunlar. İşte bu kadar. Kazanmıştı. En sevdiği şeyi yapmaya geri dönebilirdi. Max *lütfe*n bile demişti ki bu onun için yalvarmanın sınırındaydı. Mucizeler hiç bitmedi. Molly her türlü ölçünün ötesinde sevinmeliydi.

O zaman neden birdenbire kendini bu kadar... bu kadar... boş hissetti?

"Molly?" Max ona delici bir bakışla baktı. "Bu konuda gerçekten mutlu olmanı umuyordum."

"Öyleyim. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Neden şimdi?"

"SandFest'ten gelen büyük para ödülü akvaryuma biraz nefes aldırıyor ve kimi kandırıyorum ki? Ziyaretçiler bir denizkızı tarafından karşılanmayı özliyor. Tahtın orada boş boş oturuyordu ve..."

"Denizkızı mağarası mı demek istiyorsun?" Molly nefes almak için kendini zorladı. Bu bir

Gerçek. Şoktaydı, hepsi bu. Her şeyi kavramak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Denizkızı mağarası. Düzeltiyorum... tekrar. Ben de bu konunun üzerinden geçmek istiyorum.

ve bağış toplama fikirlerin üzerinde çalışmaya başla. Çok iyiler, Molly. Bunu yapabileceğimizi biliyorum. Ödül parasıyla kendimize biraz zaman kazandık. Şimdi belki akvaryumu tekrar rayına oturtabiliriz. Birlikte." Çocuksu bir şekilde sırttı; açık, savunmasız, korumasız.

Molly onu öpebilirdi. Aslında bunu yapmamak için kendini kontrol etmesinin son kırıntısına kadar zorluyordu.

Max başını öne eğdi. "Ne diyorsun?"

Evet, evet. *Tabii ki* cevabı evetti. Küçük bir parçası, o içtikten sonra bunun olmamasını diliyordu ama hediye ata ağzının içinde bakamazdı. Bu onun hayatını geri alma şansıydı. Ayrıca, Max o ödül parasıyla herhangi bir şey yapmayı seçebilirdi. Eğer gerçekten orada olması gerektiğini düşünmeseydi ondan geri gelmesini istemezdi. O önemliydi, ışıltılı balık kuyruğu ve hepsi.

"Ben evet diyorum." Molly kulaktan kulağa sıırttı. Kendini tutamadı ve kendini durduramadan kollarını Max'e doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim," fısıldadı boynunun sıcak kıvrımına ve sonra ne yaptığını fark etti: patronuna sarılıyordu.

Max artık onun patronuydu. Gerçi son birkaç gündür daha fazlasını hissetmeye başlamıştı. Molly onun akvaryuma geri dönmesini istemesinin bir nedeninin de kendisine karşı bir şeyler hissetmeye başlaması olabileceğini ummanın aptalca olduğunu biliyordu. Ama yine de...

Yine de umutluydu.

Annesi haklı mıydı? Molly'nin nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Hayatına devam etmeye ve dört bacağı ve kuyruğu olmayan birinin ona yaklaşmasına izin vermeye gerçekten hazır mıydı?

Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olabilir, diye fısıldadı kafasının arkasındaki küçük bir ses. Molly bunu duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı. Anın tadını çıkarmak ve onu yakınında tutmak istiyordu ama garip bir nedenden ötürü, parmaklarının arasından kayıp giden bir su gibi hissediyordu.

"Bana teşekkür etme. Sana orada ihtiyacımız var." Max güneş gözlüklerini kafasından çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattı. Sonra bir elini zaten darmadağınık olan saçlarında gezdirdi. "Evet dediğine çok sevindim. Opal, Mavis ve Ethel'e bu işi berbat ettiğimi ve senin hayır dediğini söylemek zorunda kalacağımdan biraz endişeliydim. Beni korkutmaları garip mi?"

"Hiç de tuhaf değil. Zararsız görünebilirler ama kafalarına bir fikir girdiğinde düpedüz korkunç olabilirler. Onlardan kesinlikle korkmalısın." Molly güldü ama sonra adamın söylediği bir şey aklına takıldı. "Bir dakika ama. Charlie'nin Melekleri bana işimi geri vermeyi teklif ettiğini nereden bilsin?"

"Oh. Şey..." Max'in mükemmel kaşlarında bir çatık oluştu. "Bana şantaj yaptıklarını düşünüyorlar."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Açıkçası yapmadılar. Yani, teknik olarak değil. Yine de bu önemli değil. Ben bunu istiyorum." Aralarındaki boşluğu işaret etti. "*Bizi* istiyorum."

Molly hâlâ akvaryum hakkında mı konuştuklarından yoksa daha kişisel bir alana mı girdiklerinden emin değildi. Duyguları gelgit gibi akıp gidiyor, kuma dikkatle çizdiği çizgiyi bulanıklaştırıyordu. Ama alt metnin artık gerçekten bir önemi var mıydı?

Onu yeniden işe alması için *şantaj* yapması gerekmişti. Bu anın gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordu.

Molly'nin hayal kırıklığı belli olmuş olmalıydı, çünkü Max'in sırtışı yüzünden yavaşça kayboldu. "Molly? Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye yalan söyledi.

Her şey karmakarışıkta ama bunu itiraf etmek istemiyordu, yoksa tombala gecesinde yaptığı gibi yine kendini işten attırabilirdi. Gururunu bir kenara bırakıp yarın akvaryuma kostümüyle, yüzünde bir gülümseme ve saçlarında parıltılarla gitmesi gerekiyordu.

"Emin misin?" Max, gözlerini kaçırmak zorunda kalana kadar onun bakışlarını inceledi. "Kesinlikle eminim. Yarın tekrar başlamak için sabırsızlanıyorum. Ama muhtemelen sen de Git." Güvenlik battaniyesi Ursula'yı almak için eğildi. Molly'nin ihtiyaç duyacağı tek önemli kişi. "Biraz ibuprofen alıp yatmak isteyebilirsin. Ailemin yanına dönmem gerek."

Max'in ağzının kenarı yarım bir sırıtışla kıvrıldı. "İstersen kalabilirim."

Adamın hiçbir şeyden haberi yoktu ve Molly ona, iş teklifinin işgüzar kıdemli vatandaş arkadaşları tarafından düzenlendiğini duymanın neden hiç de hoşuna gitmediğini açıklamak istemiyordu. Bunu düşünmek bile boğazına bir yumru oturtuyordu.

"Sorun yok, gerçekten." Ursula'yı daha sıkı tuttu. Yavru köpek Molly'nin yanağını yalamak için boynunu bükte. "Yarın görüşürüz."

Max başını sallayarak, "Yarın görüşürüz," dedi.

Ve sonra tıpkı kadının istediği gibi gitti. Güverteye geri dönmek yerine ön kapıdan çıktı, bu da rahatlatıcıydı. Ailesinin -Max Miller hayran kulübünün yeni atanan başkanı ve başkan yardımcısı- onun gitmesine izin vermesine imkân yoktu. Derin bir nefes aldı ve güverteye döndü, hâlâ Ursula'yı tutuyordu ve kafası her zamankinden daha karışıkı.

Molly Fransız kapılarını arkasından kapatırken annesi, "Max nerede?" diye sordu.

"Eve gitmesi gerekiyordu ama özürlerini iletı." Molly yutkundu. "Bilin diye söylüyorum, o benim erkek arkadaşım değil. Hiçbir zaman olmadı ve da. Biz iş arkadaşız... ve komşuyuz, ama hepsi bu. Açıkçası birbirimizden o kadar hoşlanmıyoruz bile."

İşte, söylemişti. Gerçeği ortaya çıkarmak iyi hissettirmişti. Max onun için bir hiçti.

Molly, anne ve babasının yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmemek için uzakta kıyıya vuran dalgalara odaklanmak zorunda kalmıştı ama en azından itiraf etmiş ve gerçeği söylemişti. Artık yalan yok.

Ancak sonunda başını kaldırmaya zorladığında, anne ve babasının ikiz bir eğlence ifadesi takındıkları görüldü. Birbirlerine baktılar ve babasının ağzı şarabını yudumlarken nadir görülen bir sırıtışa dönüştü. Annesi sessiz bir kahkaha attı.

Molly gözlerini kırıştırdı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Öylesin canım." Annesi bir adım öne çıkarak Molly'nin yanaklarından birini okşadı. "Max'le aranızda kesinlikle bir şeyler var. Baban bunu görüyor, ben de görüyorum."

Molly itiraz etmeye hazır bir şekilde başını salladı. Ama açıklığa kavuşturmaya çalıştığında kelimeler kifayetsiz kaldı.

Annesinin dudaklarında bir gülümseme dans etti. "Biz sadece kimi kandırmaya çalıştığını merak ediyoruz - bizi mi yoksa kendini mi?"

Bölüm 13

"Yani deli olmadığına emin misin?" Molly ertesi sabah Turtle Books'ta donmuş Milky Way lattesini yudumlarken Caroline'e bakarak yüzünü buruşturdu.

Molly tezgâhın müşteri tarafında, ait olduğu yerde, Ursula kucağında top gibi kıvrılmış bir halde duruyordu. Akvaryum Pazar günleri öğlene kadar açılmıyordu ve ailesi bu sabah erkenden Philadelphia'ya dönmek üzere yola çıkmıştı, yani Molly'nin öldürecek birkaç saati vardı. Caroline'a yeni denizkızı statüsüne kavuştuğu haberini bizzat vermenin en iyisi olacağını düşündü, özellikle de arkadaşına artık barista olarak çalışmayacağını sıfır gün önceden bildirdiği için.

"En ufak bir kızgınlığım yok. Senin adına çok heyecanlıyım." Caroline yüzünü buruşturdu. "Alınma ama sen bir baristadan çok daha iyi bir denizkızısın."

Molly espresso makinesine biraz kaşlarını çatarak, "Alınma," dedi. Caroline'ı her gün saatlerce görmeyi özlüyordu ama o paslanmaz çelik canavar... o kadar da değil.

Ursula çenesini tezgâhın üzerine koydu ve Caroline tezgâhın diğer tarafına uzanarak onu okşadı. "Ayrıca, son vardiyanın sırasında bazı kitapları rafa kaldırmaya gittim ve buraya geri döndüğümde seni burada çalışmıyormuş gibi davranırken buldum. Yani yine büyük bir kayıp değil."

Doğru ya. Molly bunu unutmuştu. Son birkaç gün içinde çok şey olmuştu. "Ah, özür dilerim. Bu çok kötüydü."

"değil. Anlıyorum. Ailenin yanında hep biraz çatlak oluyorsun."

"Öyle, değil mi?" Son yirmi dört saat boyunca işini hiç kaybetmemiş gibi davranmış ve Max'le bir ilişki içinde olduklarına inanmalarına izin vermişti. Yine de bu sonuncusunu düzeltmeye çalıştı. Ona inanmamaları onun suçu değildi. "Her zaman onları gururlandırmak ama aynı zamanda kendime de sadık kalmak istedim."

Caroline'ın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Her şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranarak kendine sadık kalmak mı?"

"İnanın bana, ironiyi görüyorum." Molly içkisini bitirdi ve bardağını kararlı bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine bıraktı. "Ama bugün yeni bir gün. Bu öğleden sonra Kaplumbağa Ekibi'yle bir toplantı ayarladım bile, böylece bağış toplama konusunda çalışmaya başlayabiliriz. Sonunda hayatımı geri kazandım ve onu elimde tuttuğumdan emin olmak istiyorum."

"Peki ya Max?" Caroline söyledi.

Molly dikkatle Ursula'nın tüylü küçük kafasının arkasına odaklandı. "Peki ya o?"

"Geri kazanılmış hayatınıza nasıl uyum sağlıyor?"

"O değil." Molly kayıtsızmış gibi davranmak için elinden geleni yaptı ama bu zor bir görevdi. Max ona akvaryuma geri dönmesini istediğini söylediğinde çok şaşırmıştı. Delicesine mutlu olmuştu. Sonra bunun Max'in fikri olmadığını, tıpkı Max'in onu kovduğu zamanki gibi hissetmişti, bir şaka gibi. Gereksizdi. Max tam olarak nasıl ifade etmişti?

Bilimsel olarak önemsiz.

Molly'nin göğsü sıkıştı. Ellerini Ursula'nın yumuşak kürküne gömdü.

İşte tam da bu yüzden biriyle çıkmamaya yemin etmişti. Daha çok Turist olarak anılan Steve'le yaşadığı berbat ayrılıktan sonra, hayatını bir daha asla altından halı çekilmeyecek şekilde tasarlamıştı. Aşağılanmaktan bıkmıştı ve şimdi gidip bunun tekrar olmasına izin verdi. Ve Max'le aralarında romantik bir ilişki bile yoktu...

Annesi ve babası ne düşünürse düşünsün, öyle değillerdi.

"Max benim patronum," dedi kesin bir ifadeyle. Adamı neredeyse iki kez öpmüş olmasına aldırmadı. "İşte bu kadar."

"Aynen öyle. Her gün birlikte çalışacaksınız. Bu biraz-" Caroline durakladı, bir sonraki kelimeyi dikkatle tartıyormuş gibi görünüyordu. "Karmaşık."

"Hayır. Hiç de karmaşık değil." Molly bar taburesinden kaydı ve Ursula'nın tasmasını yakasına taktı. "Sadece tamamen iş gibi ve profesyonel olacağım."

"Kapaklı bir sütyen giyerken." "O
bir büstiyer," diye düzeltti Molly.

Caroline ellerini kaldırdı. "Benim hatam. Bir *büstiyer*... üstsüz deniz tanrısı Max ile çalışırken."

"İşe gömlekle geleceğinden eminim," dedi Molly, her ne kadar o kışkırtıcı kum heykelinin anısının zihnine böylesine şaşırtıcı ayrıntılarla kazınmamış olmasını umutsuzca dilese de.

"Tamam, iyi şanslar." Caroline espresso makinesinin düğmesini çevirdi ve duvardaki mandallardan birinden bir kahve fincanı aldı. El yapımı sarı çömlekten yapılmıştı ve ortasında kilden bir kaplumbağa amblemi vardı.

Molly'nin sahil evinin mutfağında bu kaplumbağa kupalarından bir set vardı. Adadaki hemen herkesin bunlardan en az bir tane vardı. Max'in sabah kahvesini kendisiyle aynı kupadan içip içmediğini merak etti. Onu amcasının güvertesinin parmaklıklarına yaslanmış, düşünceli düşünceli denize bakarken sade kahvesini yudumlarken hayal edebiliyordu. Tabii ki kahve sade olacaktı. Krema ve şeker anlamsızdı. Gereksizdi. Hatta belki de bilimsel olarak önemsizdi. Max muhtemelen kahvesini şekerli ve sarı içmeden önce elbise pantolonlarından ve şık oxford gömleklerinden vazgeçecekti.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Max bu hayali senaryoda neden *gömleksizdi*? Onu ne zaman hayal etse, her zamanki düğmeli gömleği

dikkat çekici bir şekilde yok.

Molly gözlerini kırıştırarak resmi zihninden kovdu.

"Bana şans dilediğin için teşekkürler ama denizkızı olmak en iyi yaptığım şey." Ya da Max resme girmeden önce durum böyleydi. Yine de bisiklete binmek gibi bir şeydi, değil mi? Molly'nin dudaklarını bir kaş çatması çekti. *Küçük ama önemli bir ayrıntı: Deniz kızlarının bacakları yoktur ve kesinlikle bisiklete binemezler.*

Kötü benzetme.

Boğazını temizledi. "Her şey harika olacak. Çok kolay." Aynen öyle.

Çok kolay.

Molly el sallayarak vedalaşırken kendi kendine başını salladı ve Ursula'yı tahta kaldırıma doğru götürdü. Ama köpek yavrusu onun yanında tırıs giderken, sanki hayatın tüm büyük sorularının yanıtlarını biliyormuş gibi arada bir Molly'ye bakarken, tanıdık üç kelimelik bir cümle zihninde dönüp duruyordu.

Ünlü

son

kelimeler...

Pazar sabahı Henry'nin süzgecinin işini yapmasını beklerken Max'in içinde kıpırdanan iyimserlik, akvaryumun son on bin dolarlık talih kuşunun sağlayacağı gerçek farktan çok daha ağır basıyordu. Akli ona gardını düşürmemesini söylüyordu. Elinde hâlâ devasa bir sorun vardı; aynı derecede devasa bir çözüm gerektiren bir sorun. Ve Max'in sorunu on bin dolardan çok daha fazlaydı. Dağ, pireyle buluştu.

Ama bugün farklıydı. Düşünmeye cesaret edebilir miydi? Özeldi. Molly'nin akvaryumun yerleşik denizkızı olarak geri döndüğü ilk gündü. Nihayet, bütün gün "Ariel'i görmeyi" uman ziyaretçilerin sorularıyla uğraşmayacaktı.

deneyimi," demişti geçen hafta biri... Sanki Max halka açık bir akvaryum yerine bir tema parkı işletiyormuş gibi.

Önemi yoktu. Önemli olan, bugün işe gittiğinde Molly'nin de orada olmasıydı. Ve henüz tek bir günü bile yan yana çalışarak geçirmemiş olmalarına rağmen, Max Opal'ın haklı olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Her şey yoluna girecekti.

Max kahvesine bir kutlama kaşığı dolusu şeker ekledi. Percolator iyi niyetli bir kalıntıydı ve Max güne karanlık ve acı başlamaktan bıkmıştı. Belki de hayatının ihtiyacı olan şey bir tutam tatlılıktı. Tercihen, saçlarında pamuk şekeri renginde çizgiler ve teninde parıltılar olan bir denizkızı şeklinde bir tatlılık. Ama kahve bir başlangıçtı. Birkaç saat sonra, kendini yeni bir adam gibi hissederek akvaryumun lobisine doğru yürüdü...

Ve hemen ıstakoz kostümü giymiş, kıpır kıpır bir Cavalier King Charles spaniel tarafından karşılandı.

Max gözlerini Ursula'ya dikti. Bir gece önce Molly'yle konuşmadan önce Charlie'nin Melekleri'yle birkaç kadeh viski içmişti ama konuşmalarını hatırlayamayacak kadar sarhoş olmamıştı. Köpek bisküvilerinin dökülmesinden, akvaryumu kurtarmak için birlikte çalışmalarını istediğini söylediğinde Molly'nin kendini onun kollarına atmasına kadar her ayrıntıyı hatırlıyordu. Ancak hatırlamadığı şey, ona Ursula'yı işe getirebileceğini söylemesiydi.

Çünkü yapmamıştı.

Yavru köpek Max'in ayaklarının dibinde kıpırdandı ve ıstakoz kostümünün üzerindeki gülünç silik gözler dönüp durdu. Max iç çekti. Tam bir pislik gibi görünmeden köpeği eve göndermesinin hiçbir yolu yoktu. Belki de Molly ile konuşup ona Ursula'nın burada çalışmadığını nazikçe hatırlatabilirdi. Aslında, bu tür şeylere karşı kurallar vardı - rastgele hayvanların halka açık akvaryumlara girmesini yasaklayan gerçek yasalar.

Ursula kocaman, hüznü gözleriyle ona baktı. Max başını iki yana salladı.

"Seni sevmeyeceğim," dedi sessizce. "Burada bile olmamalısın."

Onun sesini duyunca Ursula'nın kuyruğu neşeli bir sesle yere vurdu
güm güm güm.

"Lütfen yapma. Ciddiyim, Ursula."

Küçük Cavalier yerinden kıpırdamayı reddedince Max dişlerini sıktı, onu kucağına aldı ve lobinin karşısındaki denizkızı mağarasına taşıdı.

Seahorse Dude Ranch'in yanındaki lobinin köşesindeki çalışan girişinden gelen Max, Molly'nin büyük tahtının arkasına bakıyordu. Yaklaşırken sadece omuzlarına dökülen sarı ve pembe buklelerini ve tahtın tabanına sarılmış göz kamaştırıcı zümrüt yeşili balık kuyruğunu görebiliyordu. Şarkı söyleyen sesi konukların konuşmalarının üzerinde yükseliyordu. Melek balıkları ve haleler hakkında gerçekte hiçbir dayanağı olmayan şeyler söylüyor gibiydi.

Max onunla bu konuda konuşmalı mıydı? Yoksa akvaryumun bu küçük köşesinde bilimi tamamen göz ardı mı edeceklerdi? Max birdenbire personel arasında bir denizkızının olmasının karmaşık bir durum olduğunu fark etti, hatta bu denizkızına karşı bir zaaf geliştiriyordu.

Kimi kandırıyordu? Molly'ye karşı giderek artan hisleri bu durumu *özellikle* karmaşık hale getirecekti. Ama ilk çatışmalarının ötesine geçmişlerdi, değil mi? Artık aynı takımdaydılar.

Ursula, ıstakoz antenlerinden biri Max'in gözüne tehlikeli bir şekilde yaklaşıp kadar dirseğinin kıvrımında kaydı. Tamam, belki de hâlâ başa çıkmaları gereken birkaç engel vardı. Özellikle de dört bacaklı ve kuyruklu olanla.

Ama sonra Max köşeyi döndü ve denizkızı Molly'yi mağarasındaki evinde ilk kez tam olarak gördü ve tüm nefesi göğsünde sıkıştı. Onu kostüm içinde görmeyeli uzun zaman olmuştu. Her nasılsa denizkızı görünümünün bir parçası olan inci iplerini ve ışıltılı pembe denizyıldızını unutmuştu. Bugün yanağına simli bakır renkli boyayla narin bir denizyıldızı bile çizdirdi. Küçük

Denizatının burnundan Molly'nin mor göz kalemiyle süslenmiş gözünün köşesine doğru gümüş baloncuklar yükseldi.

Denizkızı mağarasından akvaryumun ön girişine kadar uzanan bir çocuk kuyruğu vardı. Molly her bir küçük erkek ve kız çocuğunu selamlarken, yanaklarına seçtikleri hayali bir deniz yaratığını boyadı. Kaplumbağalar, ahtapotlar, denizatları ve denizyıldızları, hepsi sol elinde tuttuğu palet ve sağ elinde tuttuğu ince lavanta rengi boya fırçasıyla sadece birkaç saniye içinde hazırlandı. Sonra da göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ya da bazen burnunu sıkıp nefesini tutarak komik bir şekilde su altında yüzüyormuş gibi yaparak çocuklarla birlikte poz veriyordu.

Max'in kafası karışmıştı. Deniz kızlarının doğaları gereği su altında nefes alabilmeleri gerekmiyor muydu? Bu saçmalığa ayak uydurmak için tür el kitabına ihtiyacı vardı.

Ama yaşadığı kafa karışıklığı, içinde dikkat çekmek için mücadele eden diğer pek çok duygunun yanında ikinci plandaydı -şaşkınlık, hayranlık ve başını döndüren bir özlem. Henry Amca'dan miras kalan yapbozun eksik parçasıydı. Akvaryuma hayat ve kahkaha getirmişti. Denizkızı büyüsü. Bunu tek bir bakışta bile görebiliyordu. Onu kovduktan sonra kasabanın onun tarafını tutmasına şaşmamalı.

Kucağındaki ıstakoz havladı ve kuyruğunu salladı. Max boğazını temizledi, birdenbire ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Bir anda gökkuşağı parlaklığına bürünen bir dünyada sıkıcı, renksiz bir kalıntı gibi kendini tamamen yersiz hissediyordu. Amcasının süzgecine karşı şiddetli bir sempati duydu. Deniz biyoloğu, mantıklı ve ölçülebilir her şeyin şampiyonu Dr. Max Miller, birden kendini sahte bir denizkızının efsanevi büyüsüne kapılmış buldu.

Ya da belki de başından beri düşüyordu.

Molly'nin ısıltılı ve sevimli bakışları onunkilere doğru kaydı. "Günaydın," dedi sertçe.

"Günaydın," diye karşılık verdi.

Ve sonra ona, kendisine hayranlık duyan halka bahşettiği aynı parlak gülümsemeyi verdi, ama bu biraz fazla sabit görünüyordu. Çok yüzeysel. Fazla *alıştırılmış*.

Böylece Max, her şeyin siyah ve beyaz olduğu ve anlamının çok daha kolay olduğu ofisine gitti. Oraya varana kadar, istenmeyen yavru köpeğin hâlâ dirseğinin kıvrımına sıkışmış olduğunu fark etmedi.

Köpek gün boyunca Max'in yanından ayrılmadı, ya masasının karşısındaki sandalyelerden birinde uykulu bir top gibi kıvrıldı ya da akvaryumda dolaşırken peşinden koştu. Istakoz kostümüne ve uyurken çıkardığı hırıltılı seslere rağmen çoğunlukla görmezden gelinmesi kolaydı. Horlaması aslında biraz sevimliydi, ancak sıkıştırılrsa Max bu özel bilgiyi gönüllü olarak vermezdi.

Çoğunlukla, Ursula masasının karşısında uyuklarken ya da ona çok doğrudan, çok yoğun bir göz temasıyla bakarken işine devam ediyordu. Max'in onun tercih ettiği ilgi nesnesi olmadığı tek uyanık an, kaplumbağa hastanesi alanına gittiği zamandı. Ursula sanki orada olmak için her türlü sebebi varmış gibi Max'in yanında tırıs gidiyordu. Depoya girdikten sonra bir büyük küvetten diğerine geçti, havayı koklarken burnu seğiriyordu. Max, kısa süre önce kurtarılan yeşil kaplumbağa Crush'ın, küçük köpeğin aşağıdaki varlığını kabul etmek için yüzgeçlerinden birini küvetinin kenarına vurduğunu gördüğüne yemin edebilirdi.

Ama bu imkansızdı...

Tamam, belki de imkânsız değildi ama pek olası değildi. Deniz kaplumbağaları hem suyun içinde hem de dışında keskin bir koku alma duyusuna sahipti. Dişi kaplumbağalar yumurtalarını gömmek için karaya çıkarken kısmen bu şekilde yollarını buluyorlardı. Ancak esaret altındaki deniz kaplumbağaları çoğunlukla kalamar, jöle ve karides gibi avlarla ilişkilendirdikleri kokulara tepki verirlerdi. Ayrıca Crush yeşil bir kaplumbağaydı ve çoğunlukla bitkilerle besleniyordu, Cavalier King Charles spaniel yavrularıyla değil.

Yine de komikti. Ursula kaplumbağalardan tuhaf bir şekilde etkilenmiş görünüyordu, özellikle de onları göremediği düşünülürken. Max onun hastanedeki balıklı, kaplumbağa kokulu havayı koklamaktansa köpekbalığı akvaryumunu ya da diğer görsel olarak daha uyarıcı gösterileri izlemeyi tercih edeceğini düşünebilirdi. Ama o köpekler hakkında ne bilirdi ki?

Pek bir şey değil. Bu veterinerlik tıbbıydı, deniz biyolojisi değil, tüylü keçe ıstakoz pençeleri ve yapışkan gözlü antenlere rağmen.

Max ofisine dönerken konferans salonunun önünden geçti ve girişin yanında bir kez daha yığılmış alüminyum yürüteçleri görünce adımları yavaşladı. Kaplumbağa Takımı yeniden toplanmış olmalıydı.

Ama bu doğru değildi. Ay sonuna kadar tekrar buluşmaları planlanmamıştı. Tarih ve saat Max'in masa takviminde daire içine alınmıştı... keskin kalemle. Ona göre, Charlie'nin Melekleri'nin de Ursula kadar denetime ihtiyacı vardı. Belki daha da fazla.

Max konferans odasının geniş penceresinin dikey panjurundaki bir aralıktan baktı ve tam da tahmin ettiği gibi, batık Kaplumbağa Takımı tişörtleri giyen bir grup yaşlı vatandaşı gördü. Molly masanın başında oturmuş, denizkızı kıyafetlerini giymişti. Pembe kutulardaki tanıdık görünümlü kekler cilalı ceviz konferans masasının tüm yüzeyini kaplamıştı. Max gözlerini kıstı. Evet, gerçekten de geçen hafta bingodaki keklerin aynısıydı. Denizkızı Marshmallow Kremalı ve Sidekick Snickerdoodle.

Max'in midesi, onu son derece rahatsız edecek şekilde homurdandı.

Ursula'ya baktı. "Bundan haberin var mıydı?" Kuyruğunu salladı.

Max kendi kendine gözlerini devirdi. Bir köpekle konuşuyordu. Ona açıkça ihanet etmiş bir köpekle, ama yine de bir *köpekle*.

Aklı ona uzaklaşmasını söylüyordu. Molly Kaplumbağa Takımı'nın lideriydi ve ne yaptığını biliyordu. Ama Max kendine engel olamıyordu. Bir yerlerde bir reklam panosunda yarı çıplak kalmadan önce neyin peşinde olduklarını öğrenmesi gerekiyordu.

Kapıyı açıp içeri girerken, "Herkes iyi günler," dedi.

"Merhaba Max. Sen ve Ursula'nın bize katılmanız çok hoş." Opal Lewinsky'nin ağzı bir sırıtışa dönüştü.

Ethel ve Mavis iki kız öğrenci gibi kıs kıs güldüler.

Aynen öyle. Gülün bakalım. Köpek yavrusu, tam da tahmin ettikleri gibi, buranın sahibiymiş gibi etrafta koşturup duruyordu. En azından biri bunu eğlenceli bulmuştu.

Max boğazını temizledi. "Toplantıdan haberim olsaydı daha önce burada olurdum."

Molly gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Elinde bir kek vardı ve üst dudağında küçük bir parça krema vardı. Max hemen eğilip onu öpmek için uygunsuz bir istek duydu. "Max, merhaba. Katılmak isteyeceğini tahmin etmemiştim. Henry genellikle toplantılarımızla ilgilenmezdi."

"Evet, öyleyim." Bir sandalye çekti ve oturdu. Masanın etrafındaki mutlu sohbet aniden durdu.

"Bu harika." Molly omuzlarını dikleştirerek biraz daha dik oturdu. "Çok, çok harika."

Duruşuyla ilgili hiçbir şey onun toplantıya katılmasının en ufak bir şekilde harika olduğunu göstermiyordu. Anlayamadığı şey ise nedeniydi. Bir tür gayri resmi ateşkes yaptıklarını sanıyordu. Ailesiyle öğle yemeği yemişti. İskelenin altında bir anı paylaşmışlardı.

Ama neredeyse öpüşmeden hemen önce söylediği şey neydi?

Biz diye bir şey yok... var mı?

"Bu toplantı programda yoktu," dedi Max kesin bir ifadeyle.

Kaplumbağa Ekibi'nin üyeleri sanki Wimbledon'da orta sahada bir maç izlermiş gibi Molly ile onun arasında gidip geliyorlardı.

Ursula Molly'nin kucağına atladı, çenesini masaya dayadı ve Max'e bakmayı reddetti. Yavru köpek açıkça bir taraf seçmişti.

"Öyle olmadığını biliyorum." Molly'nin sesi netti ve Ursula'nın bakır kulaklarını başının üzerinde geriye doğru döndürdü. "Ama hemen birini arayayım dedim çünkü

Bağış toplama fikirleri üzerinde çalışmamız gerektiğini söylemişsiniz."

Bunu kesinlikle söylemişti ama ikisini kastetmişti. Adanın tüm yaşlılar topluluğunu değil.

Max uzun bir süre ona baktı, o da Max'e. İkisi de geri adım atmak istemiyordu.

"Dinleyelim bakalım," kendi sesini duydu. "Ne buldun?"

Bu bir meydan okumaydı ve ikisi de bunun farkındaydı. Molly ve ekibinin bir şeyler planlayacak zamanı olmasına imkân yoktu. Daha işe döneli tam bir gün bile olmamıştı.

Ama Max'i şaşırtan şey, yanılıyor olmasıydı.

"Denizin Altında Balosu için şimdiden bir tarih belirledik, sadece üç hafta sonra. Yaşlılar merkezi, spor salonlarını ücretsiz olarak kullanmamıza izin verdi. Ayrıca daha acil bir etkinlik planlıyoruz - deniz kaplumbağası salımı," dedi Molly. Sonra dili dışarı fırladı ve dudağındaki krema parçasını yaladı.

Max bir an için şaşkına döndü. "Pardon?"

"Kaplumbağa salınımı," diye tekrarladı. "Bu sabah Nate ile konuştum ve Crush'ın doğal ortamına geri bırakılabilecek kadar iyi durumda olduğunu söyledi. Ekip ve ben bunu bu hafta sonu bir partiye dönüştürebileceğimizi düşündük. Herkesi, sen ve Nate onu denize geri taşıırken Crush'ı izlemeye ve tezahürat yapmaya davet edebiliriz. Violet özel kaplumbağa kekleri yapmayı ve tüm geliri akvaryuma bağışlamayı kabul etti. Tişörtler, peluş kaplumbağalar ve diğer hediyelik eşyaları satabiliriz."

"Çok eğlenceli olacak," dedi Ethel.

Opal başıyla onayladı. "Ve bir kaplumbağa salıverilmesi akvaryum ve kaplumbağa hastanesine daha fazla farkındalık getirecektir."

Haklıydılar. Bu harika bir fikirdi. *O zaman neden bu kadar sinirlendin?*

Max dişlerini sıktı ve gülümsedi. "Aklında tam olarak neresi var?"

"Köpek plajı. Orada bir sürü bank var ve adadaki herkes tam olarak nerede olduğunu biliyor" dedi Molly.

Oh, ne güzel. Köpek plajı, Max'in neredeyse boğulduğu yer. En sevdiği yer. Ursula'ya bir bakış attı küçük Cavalier Molly'nin kucağından zıplayarak toplantı odasından Max'in ofisine doğru kasıla kasıla yürüdü.

"Ne düşünüyorsun, Max?" Opal bir denizkızı kekini ona doğru iterek söyledi.

Max'in ağzı sulandı ama açmaya cesaret edemedi. "Bence harika bir fikir, ama sence bu hafta sonuna kadar her şeyi organize edip hazır hale getirecek zamanımız var mı?"

Crush'ı hastanede gereğinden fazla tutmak istemiyordu. Kaplumbağanın iyiliği, mali durumlarının üzücü halinden daha önemliydi.

Molly başını salladı. "Kesinlikle."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Max ayağa kalktı, varlığının gerçekten gerekli olup olmadığından artık emin değildi. "Ama beni ayrıntılardan haberdar edin lütfen."

Molly'nin gözleri parladı. "Elbette. Arkandan akvaryumla ilgili herhangi bir hain plan yapmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Tüm hikâyeyi bildiğini düşünmeni ve sonra da gafil avlanmış gibi hissetmeni kesinlikle istemem. Ya da daha kötüsü, incinmeni."

Ethel Mavis'e doğru döndü. "Bir şey mi kaçırdım? oluyor?" "En ufak bir fikrim bile yok," dedi Mavis.

Ama Max yaptı.

Molly, Charlie'nin Melekleri'nin onu işe alması konusunda elini zorlamasıyla ilgili yaptığı yorumdan dolayı üzgündü. Bütün gün aralarında bir tuhaflık olmasına şaşmamalıydı. Neden hiçbir şey söylememişti?

Belki de ona işini geri alma şansı sunduğunuz ve tekneyi sallamak istemediği içindir?

Max derin bir nefes aldı. "Molly."

Şantaj hakkında konuşmaları gerekiyordu. Açıklayabilirdi. da ama bunu özel olarak yapmayı tercih ederdi.

tüm Kaplumbağa Ekibi izleyici olarak. "Max." Molly kaşlarını kaldırdı. "Dün gece öyle demek istemedim-"

Ama o daha bu düşüncesini tamamlayamadan, Ursula kasıla kasıla odaya geri döndü, kuyruğu küçük beyaz bir bayrak gibi sallanıyordu ve ağzında bir şey taşıyordu. Köpek yavrusu doğrudan Max'e doğru yürüdü ve hazinesini ayaklarının dibine tükürdü. Yuvarlak beyaz nesne Max'in elbise ayakkabısının burnuna çarpana kadar yuvarlandı ve durdu.

"Ah, canım." Mavis'in nefesi kesildi.

"Düşündüğüm şey değil, değil mi?" Opal söyledi.

Ethel, Kaplumbağa Takımı tişörtünün kenarıyla mor gözlüklerini ovuşturdu.

"Bu olamaz. Max, ne oldu?"

Max, köpeğinin davranışı karşısında ilk kez gerçekten dehşete düşmüş görünen Molly'ye baktı ve bakışlarını onunkilerle sabitledi. "Tam olarak görüldüğü gibi. Bir deniz kaplumbağası yumurtası."

Bölüm 14

"Son kez söylüyorum, *gerçek* bir yumurta değildi." Molly, Violet'in TBPB'de polis memuru olan kardeşleri Joe ve Josh'un Cumartesi sabahı erkenden sahile sürükleyerek getirdikleri bir yığın doldurulmuş kaplumbağa peluşunu piknik masalarından birinin üzerine bir piramit şeklinde dizerken gözlerini devirdi.

Kaplumbağa salımı saat onda, yani bir saat sonra yapılacaktı ve Molly ile Kaplumbağa Ekibi saatlerdir köpek plajındaydı, her şeyi hazırlıyorlardı.

Violet onun yanına pembe kutularda kekler dizdi. Çikolatalı Kaplumbağa Çiselemeli, karamel damlayan ve çikolata talaşlarıyla dolu. Molly kahvaltıda bir tane yemişti bile.

"Emin misin?" diye sordu Violet. "Hikayenin benim duyduğum versiyonunda, o gerçek bir deniz kaplumbağası yumurtasıydı."

"Eminim. Akvaryumun sahil ekolojisi kanadındaki model yuvada bulunan bir deniz kaplumbağası yumurtasının kopyasıydı. Ursula muhtemelen oynayabileceği bir top olduğunu düşünmüştür." Gerçekten, neden adadaki herkes hâlâ bunu konuşuyordu? Bu olay neredeyse bir hafta önce olmuştu.

Tam altı gün boyunca Max, birbirleriyle her temas ettiklerinde -özellikle de Molly'nin yanında Ursula varken- eski huysuz tavrına geri dönmüştü. Ki bu da zamanın yüzde 99,9'u demekti.

Uzun süren bakışmalar ve sohbetlerine karışmaya başlayan flörtöz küçük yorumlar artık yoktu. Ursula yumurtayı ayaklarının dibine tükürdüğünden beri,

Max gözlerini Molly'den ayırmakta hiç zorlanmamıştı. Ayrıca Molly'nin üzerinde çalıştığı hibe başvurusu konusunda ne yapacakları konusunda günlerdir ileri geri konuşuyorlardı. Max başvuruyu deniz kaplumbağası yuvaları ve adanın koruma çabaları hakkında bir sürü kuru ve sıkıcı rakamla birlikte göndermek istiyordu. Molly başvurunun biraz canlılığa ihtiyacı olduğunu düşünüyordu; onu diğer tüm bilimsel başvurulardan ayıracak özel ve ilginç bir şey. Sadece ne olduğunu bulamıyordu. Max ile anlaşamamaları aralarındaki gerilimi daha da artırıyordu.

Molly kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Köpeğinden başka kimseyle bir ilişki kurmakla ilgilenmiyordu. Sadece bunun böyle olduğunu kendine neden sürekli hatırlatması gerektiğinden emin değildi.

"Belki de haklısın. Ursula onun bir top olduğunu düşünmüş olabilir. Deniz kaplumbağası yumurtaları aslında pinpon toplarına çok benziyor," dedi Violet. "Sprinkles onları *çok sever*."

Violet, erkek arkadaşı Sam'in birbirinin eşi olan Dalmaçyalı köpeklerini gezdirdiği suya doğru baktı. Molly iki köpeği birbirinden ayıramıyordu. Sprinkles, Sam'in yanında her zaman çok iyi davranırdı. Sam'in köpeklerle arası iyiydi. Hatta kendi kurtardığı Dalmaçyalı Cinder'ı resmi bir yangın güvenliği gösteri köpeği olarak eğitmişti.

Gördün mü? Molly'nin omzundaki küçük şeytan kulağına fısıldadı. *Bazı erkekler o kadar da kötü değildir. Hatta bazıları köpekleri en az senin kadar sever.*

Sonra başını kaldırıp Max'in kum tepesinin üzerinden geçtiğini ve kumu kazmak için gölgede mükemmel bir yer bulmuş olan Ursula'ya kaşlarını çatarak baktığını gördü. Omzundaki şeytan okyanusa doğru bir kuğu dalışı yaptı.

"Hemen döneceğim," dedi Molly, Violet'e nefesinin altından.

Violet omuz silkti. "Acelelerimiz yok. Sanırım satış masası hazır. Sadece Caroline'ın buzlu kahve kutularıyla gelmesini bekliyoruz ve Charlie'nin Melekleri de müşterilere yardımcı olmak için her an burada olabilir."

Mükemmeldi. Molly'nin yavru köpeği dışında her şey mükemmel bir şekilde kontrol altındaydı.

Denizkızı kostümüyle kumun üzerinde olabildiğince hızlı koşuyordu. Max hayatında ilk kez her zamanki elbise pantolonunu ve ütülü gömleğini giymemişti. Deniz kaplumbağası hastane tişörtü, sörf şortu ve parmak arası terlikleriyle gerçek bir yerli gibi görünüyordu. Onu kalabalığın arasından seçmek zor olmalıydı ama her zamanki gibi, Molly'nin tüm vücudu o kum tepesine tırmandığı anda alarma geçmişti. Adam ne zaman yakınına gelse, Molly'nin duyularını farkındalık kaplıyordu. Birbirlerinden uzak durmak için ellerinden geleni yaptıkları geçen hafta bile, Molly onun lobiye adım attığını her zaman anlayabiliyordu. Sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Aynı derecede sinir bozucu olan, plaj kıyafeti içinde ne kadar iyi görüldüğüydü - arkaya yaslanmış, rahat. *Rahat*, hatta. Tabii ki bu tamamen gülünçtü. Max'in sinir bozucu derecede yontulmuş vücudunda soğukkanlı bir kemik yoktu. Tişörtünün pazularını bu kadar sıkı sarmasına gerçekten gerek var mıydı?

Dedi denizkızı gibi giyinmiş kadın.

Ursula'ya aynı anda ulaştılar, bu da Molly'nin köpeğini azarlayamayacağı anlamına geliyordu. Bunu Max'in önünde yapmak Ursula, Molly ya da daha büyük olasılıkla her ikisi için de utanç verici olurdu.

"Merhaba Max," dedi, sanki yavru köpeği şu anda Max'i mayosunun astarına yapışan kumdan daha fazla rahatsız eden bir davranışta bulunmuyormuş gibi gülümseyerek.

Kaşlarını çatarak Ursula'ya baktı ve sonra bakışlarını Molly'ye çevirdi. "Onun burada ne işi var?"

Vay canına. Kaba. "Max, burası köpek plajı, unuttun mu? Ursula'nın bölgesine tecavüz ediyoruz."

"Bugün burası daha çok bir kaplumbağa plajı," diye karşı çıktı. Molly başını salladı. "Kesinlikle öyle bir şey değil."

Ursula daha hızlı kazdı, pençeleri uçtu.

Max onu kucağına aldı ve kol mesafesinde tuttu. Küçük köpek bir mırıltı çıkardı ve etkisiz bir şekilde havayı pençeledi.

"Lütfen." Max Ursula'yı Molly'ye doğru itti. "Lütfen sadece önümüzdeki birkaç saat için onu yola getirebilir misin? Crush güvenli bir şekilde suya geri döndüğünde, Ursula'nın köpek plajı üzerindeki kaos saltanatı devam edebilir."

Molly Ursula'yı kollarının arasına aldı. "İyi. Ama hadi Max, etrafına bir bak."

Sahil girişindeki ahşap basamaklardan kıyıya akan insan kalabalığına doğru eliyle işaret etti. Kum boyunca sayamayacağı kadar çok kamp ve şezlong kurulmuştu ve hevesli seyirciler hâlâ akın akın geliyordu. Molly bu kadar büyük bir katılım beklemiyordu. Adada bu kadar çok insanın Crush'ı denize geri dönerken desteklemek istediğini fark etmek Molly'nin yüreğini burktu.

Ayrıca Max'le yüzleşirken biraz daha dik ve uzun durmasını sağladı. Bütün bunlar Molly'nin fikriydi ve şu ana kadar büyük bir başarı gibi görünüyordu. Kumdaki köpek yavrusu büyüklüğündeki küçük bir deliği görmezden gelemey miydi?

Max'in bakışları kıyıyı taradı. "Burası bir tımarhane."

"Aynen öyle. Bir servet kazanacağız." Ona muzaffer bir sırıtış fırlattı. "Ve deniz kaplumbağası hastanesi büyük bir tanıtım yapıyor. *Turtle Daily*'den bir fotoğrafçı bile burada."

Max'in kaşları çatıldı, her zamanki gibi. "Umalım da her şey yolunda gitsin."

"*Olacak.*" Nasıl rahatlayacağını biliyor muydu? Hiç mi? Tişört ve şort kombinasyonunun sahte bir reklam olduğu açıktı. Hâlâ hayali bir gömlek giyiyor ve kravat takıyordu. "Her şey tamamen kontrolümüz altında."

Max'in gözleri tekrar ona kaydı. Okyanusun derin ucu kadar mavi ve çalkantılıydılar. "En son biri bana bunu söylediğinde, tüm dünyanın görmesi için yarı çıplak kumda ölümsüzleştirildim."

"Bunun bir daha olmayacağına söz verebilirim." Molly kalbini iki istiridye kabuğunun arasında çaprazladı.

Aslında ona böyle bir şey için söz veremezdi. Charlie'nin Melekleri'nin bir dakikadan diğerine ne yapacağı belli olmazdı. Ama Molly bunu Max'e söyleyecek değildi. Zaten yeterince gergin görünüyordu.

Ayrıca Molly, köpek plajında patronuna saygı duruşunda bulunacak başka bir kadın belirseydi kesinlikle fark ederdi. Şimdiye kadar, sahil temizdi.

"Charlie'nin Melekleri satış masasından sorumlu. Görünüşe bakılırsa sorun çıkaramayacak kadar meşgul olacaklar," dedi Molly.

"Peki ya bu?" Max uzanıp Ursula'nın küçük sevimli çenesinin altını kaşımaya tenezzül etti. "Onu beladan uzak tutmak için planın nedir?"

Ne yazık ki Molly'de bunlardan yoktu. Henüz yoktu. "Yüzleri boyarken onu yanımda tutacağım. Bu seni mutlu eder mi?"

"Onu her zaman eve götürebilirsin, biliyorsun." Su geçirmez akıllı saatinin saatini kontrol ederek büyük bir gösteri yaptı. "Hâlâ zaman var."

Molly Ursula'ya daha sıkı . "Yapamam. Bana ihtiyacı var."

Max'in yontulmuş çenesi biraz gevşedi. Ve bu sefer, Max ona baktığında, ailesini büyüleyen ve neredeyse onu iskelenin altından öpecek olan adama bir anlığına göz attı... neredeyse gerçek olduğuna inandığı adama. Ta ki işe alınmasının arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar.

"Hâlâ sana ihtiyacı olan Ursula'y mı davranıyoruz?" diye sordu, kadının içini sızlatan alçak bir sesle.

Yine yapıyordu. Önemsiyormuş gibi davranıyordu. Dağınık ayrılığı, duyguları, hatta yavru köpeği hakkında bile. Ve Molly'nin gardını tekrar düşürmesi ve belki de, sadece belki de, Ursula'nın her zaman yanında hoşlandığını itiraf etmesi çok kolay olurdu çünkü köpek yavrusu onu aldatılan kız yerine tekrar eski haline döndürmüştü.

Ama yapamadı. Turist'in onu ne kadar incittiğini ve Opal ona nişan duyurusunu gösterdiğinde ne kadar kırıldığını itiraf etmek neredeyse utanç vericiydi.

Opal, duyuru yerel gazetede yayınlandığında hafta sonu arkadaşlarını ziyaret etmek için Charleston'da bulunuyordu. O da

haberi Molly'ye bizzat vermek için doğruca Turtle Beach'e geri döndü, çünkü o böyle bir arkadaşı.

Molly kendini toparlayabilmeliydi. Dolu dolu bir hayatı vardı ve ne de olsa başkalarının da başına hep böyle şeyler geliyordu. Yalan söylemek dünyanın sonu değildi.

Sadece onunkinin sonu.

Her nasılsa, yanlış adama güvenmek ona ailesinin başından beri haklı olduğunu hissettirmişti. Belki de hayatını gerçekten berbat *ediyordu*. Sonra koşulsuz sevgi ve sadakatin saf ve mükemmel bir demeti olan Ursula'yı evlat edindi ve her şey *daha iyi* hissettirdi.

Yine de tüm bunları Max'e söyleyemezdi. Yakında ölecekti.

"Ursula'nın ayrılık kaygısı var," dedi Molly.

"Ayrılık kaygısı mı?" Gözleri, mehtaplı bir gökyüzünün altındaki bir plaj ateşi gibi titriyordu.

Molly her ısındığını hissetti. "Bu bir şey. ."

"Araştırmaya gerek yok. Ayrılık kaygısına aşınayım." Önce yavru köpeğe, sonra da Molly'ye baktı. "Sadece Ursula'nın bu hastalığa sahip olduğundan emin değilim."

Burada işleri bitmişti. Kadının özel hayatı onu gerçekten ilgilendirmiyordu... artık onun sahte erkek arkadaşı olmadığına göre, neyse.

Tanrım, aralarındaki şeyler nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti?

"Şu anda bir deniz kaplumbağasına Uber şoförlüğü yapıyor olman gerekmiyor muydu?" Molly bir kaşını kaldırdı ve akıllı saatine anlamlı bir bakış attı. "Sana tek yıldız vermeden önce gidip Crush'ı getirsen iyi olur."

Adam sessiz bir kahkaha attı ve Molly bir an için onu da kendisiyle gelmeye davet edeceğini düşündü. Gitmek için dönene kadar ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

Max akvaryuma vardığında Nate Crush'ı hazırlamıştı. Bütün hafta boyunca lojistik üzerinde çalışmışlar, deniz kaplumbağasını mümkün olduğunca az strese sokmak için her şeyi dakikasına kadar planlamışlardı. Tıpkı pratik yaptıkları gibi, Crush'ın tankının yanındaki muayene masasına bir taşıma tahtası yerleştirmişti. Tek yapmaları gereken kaplumbağayı sudan çıkarmak, yerine bağlamak ve tahtayı cipin arkasına taşımaktı.

Plana göre Max arabayı köpek plajına geri götürürken, Nate de Crush'a göz kulak olabilmek için arkaya doğru dönerek ön koltukta oturacaktı. Ama tam kaplumbağayı yerleştirdikleri sırada Nate kollarını kavuşturdu ve Max'e mahcup bir bakış attı.

"Bunu yanlış anlama patron." İç çekti. "Ama belki de ben sürmeliyim. Crush'ın buraya daha rahat gelmesini sağlayabilirim."

"Haklısın." Max anahtarları Nate'e uzattı.

Stajyeri şaka yapmıyormuş. Jeep neredeyse Seashell Drive'dan aşağı süzülüyordu, eğer Crush için kendi antika düz vites kullanma becerisinden daha fazla endişelenmeseydi bu Max'in gururunu ciddi şekilde yaralayabilirdi.

Kaplumbağa yine de harikaydı. Köpek plajına vardıklarında, Violet'in Turtle Beach Polis Departmanı'nda görevli kardeşleri Joe ve Josh, arabaların genellikle kıyıya çıkmasına izin verilmemesine rağmen Nate'in cipi doğrudan kumun üzerine sürmesini ayarlamıştı. Max ve Nate Crush'ı denize taşımaya hazırlanırken, Joe ve Josh da cipten okyanusa kadar uzanan ve sarı polis şeridiyle kordon altına alınmış bir yol düzenledi. Kalabalığın etkin bir şekilde ayrılmasıyla Max, Crush'ın kabuğunu bir eliyle başının hemen arkasından, diğer eliyle de arka yüzgecinin yanından tutarak kavradı. Nate de onun pozisyonunu Crush'ın karşı tarafına yansıttı.

"Hazır mısınız?" Max bakışlarını deniz kaplumbağasının tepesindeki Nate'in bakışlarıyla sabitledi. "Üç deyince kalkıyoruz ve doğruca dalgalara doğru gidiyoruz."

"Anladım." Nate başını salladı. "Hazır."

Crush'ı cipin arkasından kaldırmadan önceki o son anlarda adrenalın Max'i çok etkiledi. Kalbi hızla çarpıyordu ve kaplumbağanın adını haykıran kalabalığın uğultusu olmasa nabzının çılgınca atışını kulaklarında duyabileceğinden emindi.

Crush, Crush, Crush.

Gittiği kısa süre içinde insan sayısı üçe katlanmıştı. Baktığı her yerde akvaryum tişörtleri giymiş insanlar ve yanaklarına kaplumbağa resmi çizilmiş, ellerinde deniz kaplumbağası peluşları tutan çocuklar vardı. *Turtle Daily*'nin fotoğrafçısı, büyük telefoto objektifini doğrudan cipe doğrultmuş, kıyı şeridine çömelmişti.

Max daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, özellikle de Baltimore'da. Molly haklıydı. Gözlerinin önünde canlanan sahne inanılmazdı. Max'in Turtle Beach'e yeniden aşık olmasına neden olmuştu.

Bunu Molly yaptı. Bu onun fikriydi. Bunu o gerçekleştirdi. Max artık beş kuruş kazanıp kazanmadıklarını umursamıyordu. Topluluğun bir deniz kaplumbağası için bir araya geldiğini görmek, kâr etseler de etmeseler de özeldi. Molly'yi aramak için kalabalığı taradı - hatta zümrüt rengi pullarının hızlı bir parıltısını bile - ama onu bu çılgınlığın içinde bulamadı.

Yine de zamanları tükeniyordu. Max, Crush'ı mümkün olduğunca çabuk suya sokmak istiyordu.

Deniz kaplumbağasının kabuğunu sıkıca kavradı ve Nate'in tüm gürültüye rağmen onu duyabilmesi için yüksek ve net bir sesle saymaya başladı. "Bir, iki, üç."

Kaplumbağayı aralarına alıp okyanusa doğru taşırlarken kalabalık alkışa boğuldu. Max göz ucuyla Ethel, Opal ve Mavis'in başlarının üzerinde mavi ve yeşil ponponları salladıklarını gördü. Köpekler havladı, insanlar tezahürat yaptı ve Max tam ayak bileklerinin etrafında dönen köpüklü bir su dalgası hissettiğinde, amcasının ona sırttığını ve tekerlekli sandalye balon voleybolunda galibiyet sayısını atmış gibi çift başparmakla onayladığını gördü. Max'in boğazı sıkıca kapandı.

Bu. Turtle Beach'e gelme nedeni işte tam da buydu. Crush'ın havada ağır çekim melek kanatları gibi sallanıyordu ve o an Max'in üzerine kazınmış gibiydi, tıpkı Henry'yle birlikte yumurtalarını kuma gömen anne deniz kaplumbağasına rastladıkları gece olduğu gibi.

Max, Nate'le birlikte denize girerken gazetedeki fotoğrafçının fotoğraf çektiğini belli belirsiz fark ediyordu. Su dizlerine kadar gelene kadar ilk kum yığınının yavaşça geçtiler ve sonra Crush'ı dikkatlice okyanusa indirdiler.

Kaplumbağanın yüzgeçleri, gerçek yuvasına döndüğünü fark ettiği anda aşırı hızlandı. Max ve Nate bakıştılar. Stajyerin gülümsemesi o kadar büyüktü ki neredeyse yüzünü ikiye ayıracaktı.

"Onu zamanı geldi," dedi Max.

Karşılıklı bir baş sallamasıyla kaplumbağanın kabuğundaki tutuşlarını kaldırdılar. Hemen ardından gelen bir dalga Max'i ayaklarının üzerinde hafifçe geriye savurdu. Ama Crush, sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi dalgayı kesip geçti. Bir saniye içinde gitmişti. Evine, denizin mavi derinliklerine doğru yol aldı.

Kıyıya döndüklerinde kalabalık bağırp çağırdı. Max elini nemli saçlarının arasından geçirdi ve bir nefes verdi.

"Evet!" Nate iki yumruğunu havaya kaldırdı ve sonra iki avuç su alıp Max'in gömleğine sıçrattı.

Birkaç dakika içinde köpek plajının sığılığı bir partiye dönüştü. İnsanlar ayak bileği derinliğindeki suya girerek birbirlerine su sıçratıyor ve yakındaki bir TBFD itfaiye aracından yükselen müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Postanenin üstündeki buz pateni pistinde çalınan ellili yıllardan kalma şarkılara benziyordu. Sonra "Happy Together "ın tanıdık notaları başladı ve itfaiyenin *The Turtles'ın Greatest Hits'ini* çaldığını fark etti.

Max kıyıya geri dönerken kendi kendine güldü. *Güzel dokunuş,* diye düşündü. Üzerinde Molly'nin adı yazıyordu.

Muhtemelen daha önce ona çok sert davranmıştı. Bugünü başarılı kılmak için çok çaba sarf etmişti ve en çılgın hayallerinin ötesinde başarılı olmuştu.

Ama tam ayakları kuru kumsala bastığında, sonunda onu tekrar buldu; Ursula çılgınca kumu kazarken, ponponlu Charlie'nin Melekleri ile birlikte kum tepelerinin yanında duruyordu.

Hakkını vermek gerekirse, Molly araya girmeye çalışır gibi göründü. Yalvarıp yakardı ve zaman zaman Ursula'yı deliğinden uzaklaştırdı. Ama küçük Cavalier durdurulamıyordu.

Max kendine boş vermesini söyledi. Ve bunu yapmaya çalıştı. Gerçekten denedi. Ama kum tepesine ulaştığında, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Yanağında bir kas kasıldı. Dilini ısırmaaya devam etmek için harcadığı çaba onu neredeyse öldürüyordu.

"Oh, Max. İşte buradasın." Molly, sanki bu basit manevra onun deliği görmesini engelleyecekmiş gibi Ursula'nın ve deliğin önüne atladı.

Aslında, denizkızı kostümünü giydiği düşünülduğünde, kabul etmek istediğinden daha etkiliydi. Max dikkatini ondan zar zor ayırabiliyordu.

Ta ki arkasından kum fırlayıp adamın bacaklarına çarpana kadar. Ursula'nın imza hareketi.

Molly fark etmemiş gibi davrandı ama gülümsemesi yerinde sertleşti. "Bu katılıma inanabiliyor musun? Harika, değil mi?"

Max onun etrafına bakmak için yana doğru eğildi. Ursula'nın görünen tek şeyi narin arka kısmı ve tüylü kuyruğuydu. Neredeyse dik bir şekilde, doğrudan deliğine doğru eğilmişti.

" Tanrım," dedi Mavis nefesinin altından. "Molly." Max kollarını kavuşturdu.

Bir iç çekti ve saçının pembe bir tutamı denizkızı tacına dolandı; deniz kabuklarından, incilerden ve cilalı plaj camı parçalarından yapılmış, özenle işlenmiş, mücevherlerle süslü bir eserdi bu. "Elinde değil. O bir köpek yavrusu ve burası da *onun* sahili."

Dilini tuttu, kızın telaşlanmasından oldukça keyif alıyordu.

"Etrafta dolaşıp çukur kazan bütün çocukları polis mi yapacaksın?" Molly ellerini kalçalarının üzerine koyarak adamın dikkatini kıvrımlarına çekti.

İyi denemeydi ama hâlâ Ursula'nın deliği için endişeleniyordu. Eğer yakında durmazsa, kendini gömebilirdi. Max başını köpeğe doğru salladı ve onu uyarmaya çalıştı ama Molly konuşmaya devam etti.

"Ben öyle düşünmemiştim. İtiraf et, köpeklerden gerçekten nefret ediyorsun." Yanağındaki tik bir kademe daha yükseldi. "Ama etmiyorum."

Mavis, Opal ve Ethel kolları iki yanda, ponponları sarkık, sanki kime tezahürat yapacaklarına karar verememişler gibi değişimi izliyorlardı.

Molly, simlerle süslü kalın denizkızı kirpiklerinin arasından ona baktı. "Yani seni sinirlendiren sadece Ursula mı?"

Ursula onu kızdırmadı. *Molly* etti. Tamam, belki köpeği de öyleydi ama tamamen farklı bir şekilde. Yine de Max'in uykusuz geceleri için köpek yavrusu suçlanamazdı. Max gözlerini kapattığında ve açık pencerelerinden okyanusun uğultusunu dinlediğinde gördüğü Molly'nin yüzüydü. Rüyasında dalgaların onu altına çektiğini gördüğünde ona seslenen onun sesiydi.

Wilson!

Molly ona bakıp bir cevap beklerken Max yutkundu.

"Çocuklar? Gerçekten görmeniz gereken bir şey var," dedi Opal, aralarındaki yüklü sessizliği bozarak.

Molly'nin bakışları tereddüt etmedi. Gözleri ona yapışıp kalmıştı ve safir derinliklerinde bir yerlerde bir parça kırılganlık görüyordu. Onun kendisi ve Ursula hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. İstemeyebilirdi ama önemsiyordu.

"Alo?" Opal ponponlarını Max'in çevresinde salladı. "Siz ikiniz beni duyabiliyor musunuz?"

Mavis homurdandı. "Belki de işitme cihazına ihtiyaçları vardır." Ethel omuz silkti. "Eğer öyleyse, iyi bir doktor tanıyorum."

"Doktora ihtiyaçları yok. Bir odaya ihtiyaçları var, eğer ne demek istediğimi anladıysan," dedi Mavis nefesinin altından.

"*Hepiniz*," diye bağırdı Opal. Ponponlarını güçlü bir şekilde sallayarak Max'in ayaklarını işaret etti. "Bakın!"

Molly yere baktı ve nefesi kesildi. Eli boğazına doğru gitti. "Oh, hayır. Yine mi?"

Max neredeyse bakmaya korkuyordu. Bakışlarını, hayatında bir kez olsun Ursula'nın huzur içinde ayaklarının dibinde oturduğu kuma doğru sürüklerken çenesi önceden sıkılmıştı...

Minik enesinde bir kaplumbağa yumurtasıyla.

Bölüm 15

Molly'yi dehşete düşüren şey, yumurtanın bu kez gerçek olmasıydı; hakiki, nadir, çatlamamış bir deniz kaplumbağası yumurtası. Ping-Pong topu, maket yumurta ya da köpek oyuncağı değil, gerçek bir şeydi.

Molly daha önce sadece bir avuç dolusu gerçek deniz kaplumbağası yumurtası görmüştü ama bunun gerçekliği konusunda aklında herhangi bir şüphe varsa, Max'in yüzündeki ifade bunu hemen giderirdi. SandFest'te kumdan heykeli ilk gördüğünde olduğundan daha da şok olmuş görünüyordu. Günün birinde Molly'nin onu gerçekten hayata döndürmesi gerekecekti.

"Kimse kımıldamasın," dedi Max.

Molly ve Charlie'nin Melekleri taş gibi hareketsiz kaldılar. Ursula gözlerini kırıştırdı ama onun dışında son derece sakindi.

Max çömelip elini onun ağzının önüne koydu ve yavru köpek yumurtayı yavaşça avucunun içine bıraktı. Yuvarlak ve beyazdı, tıpkı akvaryumdaki sergiden çaldığı maket yumurta gibi. Ama Molly ona dokunmadan bile bu yumurtanın çok daha narin olduğunu söyleyebilirdi. Kabuğu neredeyse yarı saydam görünüyordu.

Max gözleri merakla parlayarak yumurtayı incelerken Ursula kendisiyle gurur duyarak kuyruğunu salladı.

"Anlamıyorum." Molly başını iki yana salladı. Ursula yumurtayı ısırıp kırmış olsaydı neler olabileceğini düşünmek istemiyordu. Tanrı'ya şükür ki kırmamıştı. "Nereden geldi bu?"

"Kazıp çıkarmış olmalı," dedi Max.

Bakışları Molly'ninkilere kaydı ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti. Küçük grup Ursula'nın birkaç dakika önce kazdığı yeri incelemek için döndüğünde her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Ve işte oradaydı...

tıpkı Max'in elindeki gibi yumurtalarla dolu bir yuva. Yetmiş, seksen, hatta belki yüz tane! Kesinlikle ilk bakışta sayılamayacak kadar çoklar.

Yumurtalar Ursula'nın kazdığı çukurun dibinde üst üste yığılmıştı, kumun nemli ve yüzeydeki ince tozlu kumdan daha koyu bej olduğu kadar derindi. Molly küçük köpeğinin bu kadar büyük bir çukur kazdığına inanamıyordu. O noktada bir yumurta kümesinin gömülü olduğunu bir şekilde biliyor muydu?

Hayır, bu imkansızdı. Ursula sadece bir köpek yavrusuydu.

İlgi odağı olmaktan mutluluk duyan küçük Cavalier, yuvanın çevresinde hoplayıp zıplarken tüm vücudunu kıpırdattı. Minik siyah burnu kumla buz tutmuştu.

"Doğru ya, kaplumbağa yumurtalarını bulmuşsun." Molly Ursula'yı kollarının arasına aldı. Köpek başka bir yumurta daha çıkaracak gibi görünmüyordu ama Molly işi şansa bırakmak istemedi. "Sen bir köpek *dahisisin*."

Max yuvayı incelemek için eğildi. Gördüklerine inanamıyormuş gibi başını sallayıp duruyordu.

Max büyük bir dikkatle elindeki yumurtayı deliğin içine geri yerleştirdi. Sonra ayağa kalktı ve Ursula'nın başındaki tüyleri karıştırdı. "Aferin Ursula. Artık burada bir yuva olduğunu biliyoruz ve ona göz kulak olabiliriz. Sen iyi bir köpeksin."

Molly'nin boğazı duygularla tıkanı. Nedeninden bile emin değildi. Bunca zamandır Max'e Ursula'nın iyi biri olduğunu söylemeye çalışmıyor muydu?

Yine de, onun köpeğine böyle gülümsediğini görmek içinde garip bir şeyler hissetmesine neden oldu. Kendini biraz sersemlemiş hissetti, sanki güneşte çok kalmış gibiydi.

Max bir elini saçlarının arasından geçirerek dağınık bıraktı. Dalgın profesör havası bugün çok güçlüydü. Molly kesinlikle ondan nefret etmiyordu.

o. "Yumurtaları yeniden gömmemiz gerekecek. Sonra yuvayı işaretleyip etrafını kazıklarla ve koruma bandıyla çevirebiliriz. Nate ve ben akvaryuma gidip malzemeleri alabiliriz."

Molly, "Siz biz burada kalıp yuvaya bakarız," dedi.

Ethel, Opal ve Mavis başlarıyla onayladılar. Max kumda diz çöküp açığındaki yumurtaların üzerini nazikçe örterken, onlar da yayılmaya, yürüteçleri ve ponponlarıyla yuvanın etrafında bir bariyer oluşturmaya başladılar.

Ursula, Max ayağa kalkıp ellerindeki kumları temizleyene ve ona göz kırpana kadar Molly'nin kollarında çırpındı. Köpek açıkça aşık olmuştu. Molly onu tamamen suçlayamazdı.

"Yuvanın aşağıda olduğunu gerçekten bildiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Opal Ursula'nın tatlı yüzünü inceledi. Yavru köpek hapsirdi ve her yere kum püskürttü. "Kazmayı seviyor," dedi Ethel, mor kumu silerken. Kaplumbağa Takımı tişörtünün kenarıyla gözlük. "Bir noktada bir deniz kaplumbağası yuvasına rastlaması kaçınılmazdı."

"Tabii," dedi Max sessizce, Ursula'dan yuvaya ve tekrar yuvaya bakarken.

"Neye kadar?" Molly'nin nefesi hızlandı. Toplananlar arasında dahi teorisine katılmasını bekleyeceği son kişi Max'ti. Ama onun Ursula'ya birdenbire yepyeni bir gözle bakmaya başladığını da inkâr edemezdi.

Max uzun bir nefes aldı ve sonra söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi başını salladı. "Tabii deniz kaplumbağası yumurtalarının izini sürmüyorsa."

Opal'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, bilerek mi?"

"Evet." Max omuz silkti. "Bu bir olasılık. Köpekler her türlü şeyin izini sürer; uyuşturucu, bomba, kayıp insanlar."

"Bir süre önce internette, düşük kan şekeri ve kanser gibi tıbbi sorunların kokusunu alabilen köpeklerle ilgili bir hikaye okudum. Hatta bazı köpekler

nöbetleri tahmin edebiliyor." Molly, Ursula'nın bu yetenekli köpek Einstein'lar arasında yer alabileceği fikri karşısında nefessiz kalmıştı.

Charlie'nin Melekleri dönüp Max'e baktılar, belli ki onun bu deli saçması teoriyi çürütmesini bekliyorlardı.

Ama Molly'nin tam ve mutlak zevkine göre, yapmadı.

"Bunu bir düşün." Tekrar omuz silkti. "Deniz kaplumbağası hastanesindeyken her zaman havayı koklar. Molly Ursula'yı aldığından beri onu işe getirdiğine göre, yavru bu kokuya iyice aşına. Dünyada doğal olarak izini sürüyor olabilir."

Molly'nin başı döndü. Eğer Max haklıysa, bu çok büyük bir şey olabilirdi. Bu aynı zamanda Ursula'nın akvaryumdaki yerini *hak ettiği* anlamına da gelebilirdi. Hatta orada Molly'den daha önemli bir rolü bile olabilirdi.

Mavis ve Ethel, Ursula'ya kaşlarını çatı. Molly dışında inanan tek kişi Opal gibi görünüyordu. Ve o bile biraz şüpheli görünüyordu.

Molly incinmiş hissetmemeye çalıştı ama gerçekten mi? Ursula'nın en büyük amigoları onlar olmalıydı. Zaten ponponları ve her şeyleri vardı.

"Ama Ursula'nın yaptığıının bu olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" Mavis sordu.

"Çünkü o haklı. Max bir bilim adamı ve Ursula da bir ekoloji kahramanı." Ekolojik bir tehdit *değil*. Büyük fark var. Çok büyük. " değil mi, Max?"

Onun söylediğini duymak istiyordu. Hatta Etsy'de satabilmek için bunu yastıkların üzerine işlemesini bile isteyebilirdi.

"Olabilir, ama Mavis ve Ethel'in dediği gibi, bunu kesin olarak bilmiyoruz." Max, Molly'ye son zamanlarda çok özlediği orantısız gülümsemelerinden birini verdi. Kalbi göğsünde küçük bir takla attı. "Ama bunu öğrenmenin kesin bir yolu var."

Max ve Nate akvaryuma çılgınca bir koşu daha yapıp kazıklarla, neon naylon bant makaralarıyla ve Deniz Kaplumbağası Yuvası, Rahatsız Etmeyin yazılı üçgen bir tabelayla döndüklerinde köpek plajındaki parti sona ermişti.

Max huzur ve sessizlik için minnettardı. Düşünceleri, müziğın, kalabalığın ve sayısız köpekli plaj serserisinin havlamalarının dikkatini dağıtmasına gerek kalmadan yeterince yüksek sesle bağıyordu.

Küçük Ursula deniz kaplumbağası yumurtalarının kokusunu alabiliyordu.

Kimin aklına gelirdi ki? Kesinlikle Max'in değil. Şimdi bile kendine fazla umutlanmamasını söylüyordu.

Sağduyu -Max'in baskın mantık anlayışından bahsetmiyorum bile- ona Cavalier'in yuvayı keşfetmesinin sadece mutlu bir kaza olduğunu söylüyordu. Akvaryumun deniz kaplumbağası yuvalarını belirleme programının şımarık bir spaniel yavrusunun minik omuzlarına yüklendiğini hayal etmek pek akıllıca değildi. Geri dönüp Ursula'yı kazarken gördüğü tüm noktaları inceleme fırsatı bulana kadar koku takibinden hiç bahsetmemeliydi. Molly şimdiden köpeğı Lassie'nin yeniden doğmuş hali gibi davranmaya başlamıştı. Yanılmışsa onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu.

Kimi kandırıyordu? Sadece hayal kırıklığına uğramayacaktı. Molly yıkılırdı. Max kesinlikle düşüncelerini kendine saklamalıydı. Bilimsel yöntemin temellerinden biri de bu değil miydi? Bir hipotezin gerçek olarak kabul edilebilmesi için titiz testlerden geçmesi gerekirdi. Bilim adamları önsezilere ya da sezgilere güvenilmemesi gerektiğini iyi bilirlerdi.

Ama Ursula'nın geçmişteki davranışlarını düşününce tüyleri diken diken oldu, özellikle de deniz kaplumbağası hastanesindeyken küçük burnunun nasıl titrediğini. Bugün o çukuru kazma konusunda acımasız davranmıştı. Max onun yumurtaların kokusundan etkilendiğini biliyordu. Bu doğru olmalıydı.

Charlie'nin Melekleri günün yıldızı Ursula'yı eğlendirirken Molly ve Nate, Max'in yuvanın etrafına kazıklar çakmasına ve sahile gelenlerin bölgeyi rahat bırakmaları için neon bantla işaretlemesine yardım etti.

"Keşke yumurtaların ne zaman çatlayacağını bilmenin bir yolu olsaydı," dedi Molly son bant parçasını bağlarken.

"Kuluçka dönemi kırk beş ila yetmiş gün arasında sürer." Max yeni düzeltilmiş kumu inceledi ve başını salladı. "Ne yazık ki, yuva yapıldıktan sonra kaplumbağa izlerini gören kimse olmadığı için yumurtaların ne kadar süredir orada olduğunu bilmenin bir yolu yok."

"Köpek plajı oldukça popüler. Genellikle sabahın erken saatlerinde çok fazla hareketlilik olur. Kimsenin bir şey fark etmemesine şaşırdım." Molly iç çekti.

"Yumurtaların bir süredir orada olma ihtimali var. Kaplumbağalar bu bölgelerde genellikle Mayıs'tan Ağustos'a kadar yuva yapar. Biz de o dönemin sonuna yaklaşıyoruz," dedi Nate kalan malzemeleri toplarken.

"Muhtemelen gönüllüleri toplayıp adadaki bilinen yuvaları gece boyunca izlemek için bir program başlatmalıyız. Yavrular kumdan yukarı çıktıklarında bir ekibimiz hazır olursa, suya sağ salim ulaşmalarına yardımcı olabiliriz." Max Molly'ye baktı.

"Gönüllülerin isimlerinin yer aldığı bir elektronik tablom var zaten" dedi. *Tabii ki vardı.* "Yarın arama yapmaya başlayacağım."

"Harika." Max başını salladı ve kendini ay ışığının aydınlattığı bir kumsalda, başı omzunda hayal etmemeye çalıştı. Ekolojik bir görevin planlarından bahsediyorlardı, bir randevudan değil.

Yine de geceyi onun yanında, ayak parmakları kuma gömülü bir şekilde oturarak ve yavru kaplumbağaları beklerken okyanusun yumuşak ninnisini dinleyerek geçirmeyi düşünmek bile damarlarında sıcaklık dolaşmasına neden oluyordu.

Molly'nin gözleri onunkileri buldu, buluştu ve sarıldı. Onun da aynı şeyi, aynı hayali yakınlığı düşünüp düşünmediğini merak etti ama umut etmeye cesaret edemedi. SandFest'i kazanması ve Ursula'nın yuvayı bulmasıyla birlikte, son zamanlarda Max'in hayatında pek çok mucize gerçekleşmişti. Turtle Beach'te kaldığı süre uzadıkça, hayatının grenli siyah ve beyaz tonlarından

beyazdan tam gelişmiş renge. Daha fazlasını istemek açgözlülük gibi geliyordu... hatta tehlikeli bile sayılabilirdi. Özellikle de Molly söz konusu olduğunda.

Ama Max yine de diledi. Oh, nasıl da diledi.

"Peki şimdi ne olacak?" Molly gözlerini kırptırdı, parıltılı kirpiklerini gür bir şekilde taradı. "Ursula'nın gerçekten deniz kaplumbağası yuvalarının kokusunu alıp alamadığını öğrenmek için bir planın olduğunu söylemiştin."

Gerçekten de öyle. "Şimdi Ursula'yı tabiri caizse önceki suçlarının işlendiği yerlere geri götürüyoruz."

"Son zamanlarda onu kazarken gördüğümüz yerleri kastediyorsun. Ursula bir kaplumbağa kurtarıcısıdır. 'Suç' kelimesinin kullanılmasına kesinlikle itiraz ediyorum," dedi Molly.

"Not edildi." Max, Ursula'nın statüsünün *dehadan kurtarıcıya* yükseltilmiş olmasına gülmek için dudaklarını birbirine kenetledi.

"Sakıncası yoksa ben gelemeyeceğim." Nate saati kontrol etmek için cebinden telefonunu çıkardı. Max onun nereye gidebileceğini merak ediyordu. Alacakaranlık sörfüne mi? Bir kaykay kongresine mi? "Bu akşam büyükannem ve büyükbabamla yemeğim var. Büyükannem tavuklu börek yapacak."

"Çok tatlısın." Molly ellerini kalbine bastırdı, tehlikeli bir şekilde istiridye kabuğu bölgesine yaklaşmıştı. "Ailenle iyi vakit geçir. Merak etme, bundan sonrasını beşimiz halledebiliriz."

"Aslında..." Opal başını salladı.

"Ah, doğru ya. Ne düşünüyordum ki? Ursula'yı da sayarsak altımız." Molly'nin bakışları Max'e kaydı. "O da sayılır."

"Bu özel durumda, fikirdeyim," dedi Max. Opal bir *ppft* sesi çıkardı. "Tabii ki sayılır." Mavis başını salladı.

"Çocukların dediği gibi, 'Duh'."

Ethel homurdanarak, "Sanırım çocuklar 1999'da 'duh' demeyi bıraktılar," dedi. Mavis ona ters ters baktı.

"Haklı, canım." Opal Ursula'yı Molly'ye geri verdi. "Ama bu küçük tatlının bir insan sayılıp sayılmayacağı benim bahsettiğim şey değildi."

için."

Molly yavru köpeği göğsüne bastırdı. "Oh, ne demek istedin o zaman?"

"Planları olan tek kişi Nate değil. Bizim de gitmemiz gerekiyor." Opal Ethel ve Mavis'e baktı. "Öyle değil mi?"

Ethel'in alnı kırıştı. "Öyle mi?"

Mavis dirseğiyle Ethel'e sert bir yumruk attı. "Evet. Öyle. Bu gece için planlarımız var, unuttun mu?"

"Ah." Ethel yüzünü buruşturdu. "Sen ne-" "O şey bizde var," dedi Opal.

O ve Mavis, Ethel sonunda durumu anlayana kadar anlamlı anlamlı ona baktılar.

"Ah, doğru. Şu şey." Ethel başıyla onayladıktan sonra Max ve Molly'ye döndü. "Evet. Gitmemiz gerek. Görünüşe göre potansiyel kaplumbağa yuvalarını kendi başınıza kontrol etmeniz gerekecek."

"Birlikte," dedi Opal.

"Yalnız," diye ekledi Mavis. "Sadece ikiniz."

Kurnazlığın onların güçlü yanı olmadığını söylemek büyük bir eksiklik olurdu. O ve Molly kesinlikle oyuna getiriliyorlardı.

Max'in bakışları Molly'ye kaydı. Günlerdir baş başa -*gerçek* anlamda baş başa- kalmamışlardı. Ve şimdi mükemmel bir yaz sonu günbatımını sahilde birlikte yürüyerek geçireceklerdi.

Tamamen bilimsel amaçlar için. Açıkçası.

Molly gözlerini üç yaşlı kadına dikti. "Ciddi misiniz? Umarım bu maskaralığın arkasını görebileceğimizi biliyorsunuzdur."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok canım," dedi Opal. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Hoyt Hooper yaşlılar merkezinin minibüsüyle bizi almak üzere yola çıktı bile."

Ponponlarını topladılar, yürüteçlerini plaj girişine doğru yönelttiler ve Max ya da Molly daha tek kelime edemeden el sallayarak vedalaştılar.

Edgewise. Nate kadınlara kumdan çıkarken eşlik etti.

Max derin bir nefes aldı ve Molly'ye baktı. Güneş çoktan yavaşça alçalmaya başlamış, saçlarının etrafına puslu, şeffaf bir ılık halesi düşürmüştü. "Ne diyorsun?"

Ursula sessiz bir havlama sesi çıkardı ve Molly'nin yüz ifadesi yumuşayarak Max'e baktı. Yüzündeki parıltı Max'e yıldız tozlarını ve süpernovaları düşündürdü. Tüm bunların altında bir yerde, derinlerde bir yerde, onlar aynıydı - sadece alevlerden yapılmış iki ruh.

"Hadi gidelim."

Bölüm 16

Köpek plajından, evlerinin yan yana durduğu kıyıya geri döndüler ve Ursula'nın kumu koklamasına ve pençelemesine izin verdiler. Ursula belirli bir alanı bulup bir çukur kazmaya başladığında, Molly onu kucağına alıp tasmaından tutarken, Max bir çubukla yuvalama alanını inceleyerek bir yumurta odası bulup bulamayacağını kontrol etti.

Molly bu hassas görevi ilk kez yerine getirdiğinde zar zor nefes alabiliyordu. Max sondanın ucunu ayaklarının arasına yerleştirdi ve kumun yol verdiği ve sondanın kolaylıkla aşağıya inerek bir yuva boşluğunun varlığını göstereceği bir nokta bulmayı umarak üzerine bastırdı. Yavaş ve tehlikeli bir işti. Max çok hızlı giderse kazara bir yumurtaya zarar verebileceğini açıkladı. Sondayı o kadar dikkatli kullanıyordu ki neredeyse hiç hareket etmiyormuş gibi görünüyordu.

Sonra birdenbire başını kaldırdı, yüzü inanılmaz derecede geniş bir sırıtışa dönüştü ve Molly köpek kumsalındaki yuvanın tesadüf olmadığını anladı. Ursula gerçekten de deniz kaplumbağası yuvalarının kokusunu alabiliyordu.

Max sondayı bıraktı, yuvalama alanından geri çekildi ve yumruklarını havaya kaldırdı. Molly kollarını boynuna dolayarak ona doğru atıldı ve ikisi de zafer çığlıkları atarken Max onu ayaklarının dibinden yakaladı. Ursula havladı da havladı, tasmaı Max'in bacaklarına ve Molly'nin denizkızı kuyruğuna sıkıca sarılana kadar etraflarında daireler çizerek koştu, onları birbirine sabitledi ve ikisini de devirmekle tehdit etti. O zaman bile Molly onu nefret etti. Onunla birlikte orada kalmak istiyordu.

Yüzü Max'in güçlü boynuna gömülmüştü ve okyanus kıyıya vururken kalpleri çılgınca birbirine çarpıyordu.

Ama Ursula daha yeni başlamıştı. Molly ve Max'in yaşadığı bölgede üç yuva daha tespit etti. Yuva alanlarını araştırmak, kazık çakmak ve düzgün bir şekilde işaretlemek saatlerini aldı. Projenin yarısında, Molly sahildeki kulübesinin merdivenlerini tırmadı ve denizkızı kuyruğu yerine en sevdiği tüllü beyaz gömleği ve kot şortunu giyerek ve karpuz dilimleri, parçalanmış tavuk parçaları ve krakerli yenibahar peyniriyle dolu bir sepet taşıyarak geri döndü - Molly'nin en sevdiği plaj pikniği için tüm malzemeler.

Yuvalar bulunup işaretlendikten sonra kumun üzerine bir battaniye ve aç bir şekilde yemeğe daldılar. Ursula Molly'nin kucağında uyuyakalırken, soğuk karpuz suyu Molly'nin çenesinden, ellerinden ve kollarından aşağı damladı. Kumlu bir dağınıklık içindeydi ama çok uzun zamandır bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

"Bu gece için toparlanalım mı?" Piknik sepeti aralarında boş durduğunda Max ona bir bakış attı.

Daha değil. Lütfen, henüz değil. "Şimdiden mi? Hala Salty Dog iskelesinin altındaki bölgeyi kontrol etmemiz gerekmiyor mu?"

İkisi de en son öpüşmelerine ramak kalan o noktadan bahsetmemişti. Molly, bu noktanın etrafında dans edip etmediklerini ya da Max'in unutup unutmadığını merak etti. Max'in gözleri onunkilerle buluştuğunda unutmadığını anladı. Unutma beni mavisii gözbebeklerinden ona anılar parlıyordu.

Sonra bakışlarını okyanusa çevirdi ve boğazını temizledi. "Geç oluyor. Bu gece oraya gitmek istediğine emin misin?"

"Kesinlikle. Ursula'nın muhtemelen uyardığı ve kontrol etmediğimiz tek yer orası." Kendini ona atıp bir midye gibi yapışmasından sadece saatler sonra, mehtaplı bir gecede onunla o özel yeri tekrar ziyaret etmekten kasıtlı olarak kaçınıyor olma ihtimaline karşı tedbirli davrandı. Orada yalnız başlarına oturmalarının tek nedeni Nate'in

canı tavuklu börek çekiyordu ve Charlie'nin Melekleri eski çöpçatanlık numaralarını yapıyordu. "Eğer sen de istersen, tabii."

"Kesinlikle buna hazırım," dedi Max. Max'in sesindeki çakıl taşları onu biraz daha az midye gibi hissettirmişti. Daha çok yapışkan bir deniz yosunu gibi.

Molly kesik kesik bir nefes aldı. Okyanus benzetmeleriyle düşünmeyi gerçekten bırakması gerekiyordu. Hashtag #mermaidproblems.

Max'in bakışları kucağındaki yavru köpeğe kaydı. "Ursula'nın çok yorgun olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Adını duyunca Cavalier'in kulakları kıpırdadı. Gözlerini açtı ve Max'in ona sırtıttığını görünce ayağa fırladı, kuyruğu okyanus esintisinde dalgalanıyordu.

"Canavarı uyandırdın." Molly güldü. "Ursula'nın uykusu çok hafiftir."

"Sanırım bu başka seçeneğimiz olmadığı anlamına geliyor." Max kaplumbağa gibi güçlü bir omzunu silkti. "İskeleye gitmek *zorundayız*."

"Mecburum." Molly başını salladı ve kesinlikle düşünmemesi gereken şeyler yerine koku takibi ve deniz kaplumbağası yumurta odaları hakkında düşünüyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı, ay gelgiti sihirli bir şekilde çekerken iskelenin altında tam zamanlı patronunu / yarı zamanlı düşmanını öpmek gibi.

Sadece o anın heyecanına kapılmıştı, hepsi bu. Max'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başlamamıştı *bile*. Aklı ona oyunlar oynuyor, Ursula'nın zaferiyle mutlu oluyordu.

En azından öyle düşünüyordu.

Max cipini park yerine sürdüğünde Salty Dog neredeyse terk edilmişti. Sadece sıkı balıkçılar, gece geç saatlerde bir hareket olmasını umarak iskelenin uzak ucunda kümelenmişlerdi. Kavisli antika lamba ışıklarının yumuşak parıltısı altında ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor, sessiz bir sohbet yapıyorlardı.

Molly Ursula'yı genellikle akvaryumda kullandığı tasmaıyla gezdirdi. Üzerinde küçük deniz kaplumbağaları basılı olan plaj camı mavisiydi ve deyim yerindeyse özel yeteneği *açığa çıktığı* için oldukça dokunaklı görünüyordu. Cavalier onun önünde zıpladı ve Max de başka bir deniz kaplumbağası yuvası bulmaları halinde ihtiyaç duyacakları malzemeleri taşıyarak yanında yürüdü.

İskelenin yıpranmış ahşap basamaklarından inip iskelenin altına doğru yol aldıklarında Ursula tasmaının ucunda gerinmeye başladı. Burnu seğirdi ve kulakları başının tepesine doğru döndü.

Yavru köpeği onu Max'le birlikte gözleme kahvaltısının yapıldığı sabah durdukları yere götürürken Molly'nin kalbi hızla çarpıyordu. Ursula burnunu yere bastırdı, tam aradığı yeri bulana kadar daireler çizerek koştu ve çılgınca kumu eşeledi.

"Aferin kızıma, Ursula!" Molly yavru köpeği övgü yağmuruna tuttu ve ona piknikten ayırdığı tavuktan bir parça verdi.

"Yine yaptı," dedi Max başını sallayarak. "Bugün *beş* yuva oldu."

"Bence Ursula'ya büyük bir özür borçlusun." Molly, Cavalier'i kucağına alırken Max yumurta odasını bulmak için işe koyuldu.

Gözlüklerini burnunun üzerinde biraz daha yukarı itti ve çubuğu hafifçe kuma bastırdı. "Özür mü?"

Molly, "Onu kovarken söylediğin tüm o kötü şeyler için," diye sordu.

"Sanırım bunu unutmuş olabileceğini umuyordum." Max ona çarpık bir gülümseme attı.

"Asla." Molly, Max'in çalışmasını izlemek için yakındaki ahşap direklerden birine yaslandı. Pürüzlü çam ağacının teninde yarattığı his onu Max'in yaklaşp dudaklarını onunkilere ana geri götürdü. *Tam burada olmuştun.* "Her şeyi hatırlıyorum."

Her küçük şey... onun tuzlu tadı, ondan kaçan nefesli iç çekiş, dizlerinin güçsüzleşmesi, sanki gerçek bir insan yerine bir denizkızı hikayesindeki bir karaktermiş gibi.

Yine de gerçektir, bir hikaye değil. Kendine kaç kez aksini söylemeye çalışmış olursa olsun, rol yapmamıştı.

Her şeyi hatırlıyorum.

Max durdu ve sanki o anı hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi Molly'yi inceledi. Ya da belki de sadece Molly'nin kafasının içini görmeye çalışıyordu; Molly'nin orada neredeyse neler olduğuna dair hatırladıklarıyla kendisinininkilerin uyuşup uyuşmadığını görmek istiyordu.

Dudaklarını yaladı. Max'le arasında duran tek şey, Molly'nin kollarında sarılmış olan Ursula'ydı. Molly kendi kendine yavru köpeği bırakmasını söyledi ama bir türlü kıpırdıyamıyordu.

Max'in gözleri ay ışığında parlıyordu. "Bana böyle bakmanı ne kadar çok sevdiğimi sana hiç söylemiş miydim?"

derinliklerinde bir sıcaklık birikti. "Ne gibi?"

"Bana Wilson demek istediğin gibi."

Tanrı yardımcısı olsun, o yaptı. Bu kelime dilinin ucuna kadar gelmişti.

"Bir voleybol topuna benzetilmekten bu kadar hoşlanman çok şirin," diye şaka yaptı ama gülmedi.

İkisi de gülmedi. Gülünecek bir an değildi. Kalp atışlarının hızlandığı ve özürlerin dilendiği bir andı. Dürüstlük için.

Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ona kızgın olduğu zamanlarda şey çok daha kolaydı. Artık her fırsatta Ursula'yı azarlamayacağı için ne yapacağını bilmiyordu.

"Max, ben..." diye söze başladı ama sonra bir düşünce bilincine hücum etti; görmezden gelinemeyecek kadar önemli, acil bir düşünce.

Her şey yerli yerine oturduğunda nefesi kesildi. Ursula, deniz kaplumbağaları, akvaryum.

"Molly?" Max'in yüzündeki rahat gülümseme . "Ne oldu?" "*Hibe*," dedi Molly.

Günlerdir bu konuda tartışıyorlardı, başvuruyla ilgili fikirler arasında gidip geliyorlar ama hiçbir konuda anlaşıyorlardı. Her zamanki gibi. Molly ne zaman tekliflerine yaratıcılık katmaya çalışsa, Max ona Ursula'nın kumsalda çukur kazması gibi bakıyordu.

"Ne olmuş ona?" Max yavaşça söyledi.

"Görmüyor musun? İşte burası!" Molly elini Ursula'nın az önce bulduğu yuvaya doğru salladı ve yavru köpeğinin tüylü başının tepesine şapırtılı bir öpücük kondurdu. "Turtle Beach'te deniz kaplumbağası yuvalarının kokusunu alabilen bir köpeğimiz olduğunu yazacağız. Hibe komitesi buna bayılacak."

Max ensesini ovuşturdu. Kızın umduğu gibi otomatik olarak kabul etmedi ama itiraz da etmedi. Ve kesinlikle ona değerli plajında bir çukur kazmış gibi bakmıyordu.

"O ödeneği alacağız, özellikle de bundan sonra ne yapacağımızı öğrendiklerinde." Molly ona en büyük ve en parlak gülümsemesini gösterdi.

Kıpırdamadan durdu, birden Wilson'dan çok Dr. Max Miller'a benzemeye başladı. "Neredeyse sormaya korkuyorum ama bundan sonra ne yapacağız?"

Max, ertesi sabah Turtle Beach Yaşlılar Merkezi'nde amcasına "Molly, sahildeki deniz kaplumbağası yuvalarını koklamak için bir köpek ekibi eğitmeyi denemek istiyor" dedi.

Henry aralarındaki masanın üzerinde duran Scrabble tahtasından başını zorlukla kaldırdı. "Söylemiyorsun."

Max iç çekti. Amcası onu dinliyor muydu ki?

En azından bu konuşmayı çılgınca yoga pozisyonları alırken yapmıyorlardı. Max bugün ders sırasında bağış konusunu açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Henry Amca'yı, akvaryum ve özellikle de hibe hakkında içten bir konuşma yapabilecekleri bir zamana sıkıştırmaya çalışmıştı. Amcası ona saat on birde gelmesini söylemiş, saat on birin yaşlılar merkezinin yıllık Scrabble yarışmasının başlama saati olduğunu söylemeyi ihmal etmişti.

Komik olan Max'in hiç şaşırmamış olmasıydı. Lobiye girmiş, iki kişilik, kafa kafaya Scrabble oyunlarıyla kurulmuş bir düzine masayı görmüş ve üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir koltuk olacağını anlamıştı. Artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu.

Belki amcasının şu anda onu ne kadar iyi dövdüğü hariç. Bu gerçekten aşağılayıcı bir . Ama ilk üç tur boyunca Max tek bir sesli harf bile çizememişti. Bir avuç M'den ve diğer sessiz harflerden oluşan dağınık bir koleksiyondan nasıl düzgün bir kelime yapabilirdi ki?

Oyunun bir önemi yok. Burada olmanın asıl sebebi bu değil, hatırladın mı?

On puandan daha az değere sahip üç harfli üzücü bir kelimeyi tokatladı ve sonunda iki sesli harf çizdi - bir E ve bir A.

"Sıra sende Henry Amca," dedi Max. Dönen oyun tahtasını amcasına bakacak şekilde çevirdi.

Henry hemen, Max'in az önce yazdığı C harfinin üzerine, rafındaki her bir harfi kullanan bir kelime yazdı.

"Onları oku ve ağla, Maxie oğlum. Schmooze." Henry'nin gür kaşları küçük bir dans yaptı. "S-C-H-M-O-O-Z-E, çift kelimelik bir boşlukta. Bu yetmiş dört puan eder. Ayrıca tüm harflerimi kullandım, yani elli puan bonus kazandım."

Süper. Max şu anda yüz elli puandan fazla bir açıkla çalışıyordu ve amcasının hibe başvurusu hakkındaki fikrini henüz öğrenememişti.

Max diğerk köpekleri deniz kaplumbağası yumurtalarının izini sürmeleri için eğitmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Tam tersine, harikaydı. Ancak hibe başvurusunun on gün içinde yapılması gerekiyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde gerçekten uygun bir eğitim programı geliştirebilir ve bunu nasıl uygulayabileceklerine dair bir teklif yazabilirler miydi?

Muhtemelen.

Turtle Beach'ten başka bir yerde yaşıyor olsalardı.

Hibe başvuruları zordu, özellikle de Molly'nin başvurmak istediğı gibi devlet tarafından finanse edilen koruma hibeleri için. Belirttikleri program amaçlarını ve hedeflerini listeleyen bir özet ve özet yazmaları gerekiyordu. Ayrıca akvaryum ve deniz kaplumbağası hastanesinin ayrıntılı bir geçmişini ve hibe başvurusunda bulunanların niteliklerini de eklemeleri gerekiyordu. En önemlisi, başvuru metotları ve uygulama ile ilgili ayrıntılar gerektiriyordu; bu da teklifi yazmadan önce prosedürlerini test etmek için en az birkaç gerçek hayat eğitim seansı yapmaları gerektiğı anlamına geliyordu.

Hibe komitesi, toplum üzerinde önemli bir etki yaratacak ekolojik bir programa dair somut kanıtlar görmeyi beklemektedir. Molly'nin eğitmek istediğı bu köpekler neredeydi ve onlara kim eğitim verecekti?

Max dün gece ayrıntılar için ona baskı yapmaya cesaret edememişti. Hiç şüphesiz Turtle Beach'in hızla artan köpek nüfusunu hatırlatacaktı. Ama Max adadaki köpeklerin büyük bir kısmıyla tanışmıştı. En önemlisi de Molly'nin arkadaşlarına ait olan köpeklerle tanışmıştı. Gerçekten de Chihuahua Nibbles ve Violet'in zıp zıp Dalmaçyalısını kaplumbağa yuvalarının izini sürmek için eğitebileceklerini mi düşünüyordu?

Max bunu göremiyordu. Molly'nin köpek eğitme becerilerine gelince... Bu konuda fikir beyan etmekten daha iyisini biliyordu. İkisi de biliyordu ki Ursula'nın üzerine titriyordu ama yavru köpek çok az köpeğın öğrendiğı bir beceriyi öğrenmişti.

dünyanın dört bir yanında ustalaşmıştı. Molly kasıtlı olsun ya da olmasın, açıkça bir şeyleri doğru yapıyordu.

Max ona bu fikre kendini adamadan önce biraz yavaşlamaları ve uyumaları gerektiğini söylemişti. Olabildiğince nazik davranmıştı ama Max'in bu plana tam olarak inanmadığını fark ettiğinde yüzü düşmüştü. Gözlerindeki hayal kırıklığı ona SandFest sırasında babasının öğle yemeğindeki yorumlarına verdiği tepkiyi o kadar hatırlatmıştı ki göğsünün bir sızı oluşmuştu.

İskelenin yanındaki yuvayı işaretlemeyi bitirmişler ve garip bir sessizlik içinde yan yana duran sahil kulübelerine doğru yürümüşlerdi. Tepelerindeki ay bir şeritten biraz daha fazlasıydı.

Max bu sabah uyandığında, göğsündeki ağrı hâlâ oradaydı. Tıpkı şüpheleri gibi.

Max, Henry'nin yetmiş dört puanlık skorunu not etti - artı tüm harflerini kullandığı için elli puanlık bonus - ve oyun tahtasını tekrar . Henry Amca parmaklarını masaya vurarak Max'in taşlarının yerlerinde zıplamasını sağlarken o da rafındaki harfleri inceledi.

Birkaç masa aşağıda, Opal Lewinsky ve Ethel Banks *vajayjay*'in gerçek bir kelime olup olmadığı konusunda hararetli bir tartışmaya girmişlerdi.

"Bunu bir cümle içinde kullan," Ethel. Max gözlerini kapattı. *Lütfen yapma*. "Sorun nedir?" Henry sordu. "Hiçbir şey. İyiyim," diye yalan söyledi Max.

Henry homurdandı. "Gözlerin kapalıyken Scrabble oynayamazsın."

Max sadede gelmeye karar verdi. Eğer bir şey olursa, bu vajina tartışmasını görmezden gelmeyi . "Daha önce ne dediğimi duydun mu? Molly, deniz kaplumbağası yuvalarının izini sürmek üzere köpekleri eğitmek için bir program geliştirmeye odaklanmak üzere bir devlet koruma hibesine başvurmak istiyor."

"Seni gayet iyi duydum." Henry omuz silkti. "Bu konuda neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum. Ursula'nın yuvaları koklamayı kendi kendine öğrendiğini söylemiştin. Bu

Diğer köpekler de aynı şeyi yapmayı öğrenebilir." "Doğru, ama-"

Henry Amca onun sözünü kesti. "Ama sen hibe başvurusunu en başta Molly'nin öğrenmiş olmasına rağmen, hibe başvurusuyla ilgilenmek istiyorsun."

Yaptığı şey bu muydu?

Bir anda kendini Baltimore'daki eski işine geri dönmüş, yönetim kurulunun kendisine terfi ettirilmemesinin nedeninin iş-yaşam dengesindeki eksiklik olduğunu söylemesini dinliyormuş gibi hissetti. Eski alışkanlıklar zor ölür.

Max oturduğu yerde kıpırdandı. "Henry Amca, hibe neredeyse bir milyon dolar değerinde. Eğer bunu alırsak, akvaryum ve deniz kaplumbağası hastanesi öngörülebilir bir gelecek için finanse edilmiş olacak."

"Ve Molly'nin fikrini kabul etmek istemiyorsun, onu kovduğun için pişman olmana rağmen. Ve onu mümkün olan en kısa sürede geri getirmiş olsan bile. Dün o harika kaplumbağa salınımını organize etmesine ve küçük köpeğinin bu yılki deniz kaplumbağası yumurtadan çıkma sezonunda akvaryumun tüm personelinin toplamından daha büyük bir etki yaratacak olmasına rağmen." Henry ellerini kaldırdı. "Her şeyin toplamı bu kadar, haksız mıyım?"

Max, sanki göğsünün tam ağrıyan yerine fiziksel bir yumruk yemiş gibi sandalyesinde geriye doğru oturdu.

"Aslında." Max yutkundu. "Öyle sayılırsın." "O halde ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Henry.

Belki de öyleydi. Ama işler gerçekten bu kadar basit olabilir miydi?

"Sıra sende. Bir kelime yapacak mısın, yapmayacak mısın?" Henry Amca Scrabble tahtasına doğru başını salladı. Görünüşe göre dava kapanmış ve tartışma bitmişti.

En azından bu sefer Max'i gerçekten dinlemiş ve bazı tavsiyelerde bulunmuştu.

Tavsiyeyi duymak zor olsa bile.

Max rafındaki harflere baktı, ta ki harfler bir kelimeye dönüşene kadar; Max'in nefesini kesen bir kelimeye

Göğsünü.

Fayansları aldı ve dikkatlice . M-E-R-M-A-I-D.

Denizkızı.

Eğer Max işaretlere inansaydı, evrenin ona bir şey söylemeye çalıştığını düşünebilirdi.

Bölüm 17

On gün. Hepsi bu kadar. Sahip oldukları tüm zaman buydu.

Molly ne zaman takvimine baksa, göğsünde küçük bir panik ateşi alevleniyordu. Teknik olarak, köpek eğitim seanslarını başlatmak ve yürütmek için on günden *az* zamanı vardı, çünkü hibe komitesine evrakları göndermeden önce her şeyi düzgün bir şekilde yazmak için zamana ihtiyacı olacaktı.

Mucizevi bir şekilde Max, Molly'nin her şeyi kendi başına yazmasını önermişti. Max öğle yemeğinden hemen sonra akvaryuma girdiğinde ve denizkızı tahtından inip onunla ofisinde özel olarak konuşmak istediğinde beklediği en son şey buydu. Açıkçası, Max'in ona köpek eğitim programını hiç yapmayacaklarını söylemesine tamamen hazırdı. Dün gece onun fikrine biraz şüpheyile yaklaşmıştı ve bu tepkisi harika bir günün ardından yelkenlerini suya indirmişti. Birdenbire onu iskelenin altında tekrar öpmeye hiç niyeti kalmamıştı. Tek yapmak istediği eve gitmek, denizyıldızlı pijamalarını giymek ve Ursula'yla birlikte *Great British Baking Show*'u izlemektir. Pastane haftasıydı, en sevdiği.

Ancak bu öğleden sonra tamamen farklı bir hikâye olmuştu. Max günün erken saatlerinde kaçtığı yerden dönmüş ve hibe başvurusunun tüm kontrolünü Molly'ye vermişti. Bu onun bebeğiydi. Molly, adının önünde PhD harfleri olmasa bile teklifin sahibi olacaktı. Şimdi, sadece birkaç saat sonra, Turtle Beach Fire'in önündeki kaldırımda duruyordu.

Departmanı'nın Seashell Drive'daki istasyonunda, ilk idari kararını vermeye hazır.

Molly papatya desenli büzgölü sundress'inin eteğini düzeltti. İtfaiye binasına denizkızı kostümüyle gidemezdi, yüzden Max ona iyi haberi verdikten hemen sonra planladığı randevudan önce üstünü değiştirmek için eve koştu. İtfaiye binasının kapısından içeri girerlerken Ursula tasmaşının ucunda kuyruğunu sallayarak tırıs gidiyordu.

"Molly, merhaba." Griff Martin -Caroline'in kardeşi ve TBFD'de itfaiyeci-sevk alanındaki istasyonundan ona sırtarak baktı. Ursula'yı selamlamak için eğildi. "Sana da, seni tatlı küçük şey."

Griff karnını ovarken Ursula coşku içinde kıvrandı.

"Merhaba Griff. Seni gördüğüme sevindim," dedi Molly, tertemiz itfaiye binasına göz gezdirerek. "Sam ile bir randevumuz var. O buralarda mı?"

"Şanslısınız. Az önce bir telefon görüşmesinden döndü. Köprü'nün karşısında küçük bir yangın var. Araç on dakika önce aparat bölümüne çekildi." Griff bir düğmeye bastı ve interkom sisteminden Sam'in adını seslendi.

Sam yanında Dalmaçyalı köpeği Cinder'la görünmeden önce Molly ona teşekkür edecek zamanı ancak bulabilmişti. Selamlamak için elini kaldırdı. "Hey!"

Ursula siyah-beyaz benekli köpeğe doğru atılırken Molly, "Merhaba," dedi.

Molly, Cinder'ı gördüğünde hep bir kez daha bakardı. Dalmaçyalı'nın Violet'in köpeği Sprinkles'a olan benzerliği tekinsizdi. Noktasına virgülüne kadar aynıydılar. Hatta ikisinin de burnu aynı kalp şeklindeydi. Bir Dalmaçyalıyı diğerinden ayırt etmenin tek yolu kişiliklerine çok dikkat etmektir. Köpekler eskiden oldukları kadar zıt kutuplar değillerdi ama Cinder hala Sprinkles'ın olabileceğinden çok daha sakindi. Örnek olarak: Cinder *asla* Max'in elinden bir kek kapmazdı...

Sam yapmasını söylemediği sürece, ki Molly'nin Sam'in yardımına ihtiyaç duymasının nedeni de tam olarak buydu.

"Neden köpeklerin oynayabilmesi için dışarıda sohbet etmiyoruz?" Sam söyledi. "Kulağa harika geliyor."

İtfaiye binasının arka tarafında çitlerle çevrili bir bahçe, bir barbekü çukuru ve parlak yeşil St. Augustine çimlerinden oluşan gerçek bir çimenlik vardı; çoğu bahçenin kum ve deniz yulafından oluştuğu bir sahil kasabasında bu nadir görülen bir durumdu. Molly Ursula'nın tasmaını çıkardı ve Ursula hemen Cinder'ın üzerine tırmanmaya ve Dalmaçyalı'nın kulaklarını hafifçe çekiştirmeye başladı. Benekli köpek bir azizin sabrına sahipti.

İtfaiyenin arka avlusundaki uzun piknik masasında Sam'in karşısına otururken Molly, "Seninle bir an önce buluşmamı gerektirecek kadar acil olan şeyin ne olduğunu merak ediyorsundur," dedi.

Sam'in kaşları kalktı. "Oldukça merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Size önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca akşamları yarı zamanlı bir iş teklif etmek için buradayım." Ona özür dileyen bir gülümseme sundu. "Bunun için sana tam olarak sıfır dolar ödeyebilirim. Ayrıca, söz konusu görev imkansızın sınırında olabilir."

"Sen böyle söyleyince nasıl reddedebilirim ki?" Güldü ve sonra onun sözlerini kafasında evirip çevirir gibi oldu. "Tam olarak nasıl imkânsız?"

Molly sadece dürüst davranıyordu ama Violet sayesinde Sam'in meydan okumalardan hoşlandığını da biliyordu. Yine de önermek üzere olduğu şey bu teoriyi test edebilirdi. "Muhtemelen bu soruyu cevaplamak için benden daha donanımlısın. Yapmayı umduğum şey, adadaki köpeklerden bazılarını deniz kaplumbağası yuvalarının izini sürebilecek şekilde eğitmek."

Sam bakışlarını barbekü çukurunun etrafında birbirlerini kovalamaya başlayan Ursula ve Cinder'dan ayırdı. Ona sanki *gerçek* bir denizkızı kuyruğu filizlenmiş gibi baktı. "Ve bunu bir buçuk hafta içinde mi başarmak istiyorsun?"

"Gerçekten mi? Daha çok bir hafta kadar." Molly yüzünü buruşturdu. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Violet, Cinder'ı bir yangın güvenlik köpeği olarak tek başına eğittiğini söyledi. Bana Cinder'ın sabahları yatağını topladığını ve kahve makineni çalıştırdığını bile söyledi."

Yüzünü buruşturdu. "Ev işlerini bırakmasını sağlamaya çalıştım ama işe yaramıyor. Sanırım bundan hoşlanıyor."

Garip. Ursula aniden evi temizlemeye başlasa, Molly'nin hiç şikayeti olmazdı.

Sam, "Onu bunları yapması için hiç eğitmedim, sadece yangın güvenliği eğittim," dedi.

Molly başını salladı. "Anladım. Ursula'yı deniz kaplumbağası yumurtalarını takip etmesi için hiç eğitmedim ama dün beş yuva buldu."

Sam önce Ursula'ya sonra da Molly'ye baktı. "Bu gerçekten etkileyici."

"Eğer diğer köpeklere de aynısını yapmayı öğretebilirsek, akvaryumun çok cömert bir bağış kazanma şansı olabilir. Açıkçası paraya gerçekten ihtiyacımız var. Köpeklerin bir hafta içinde tamamen eğitilmesi gerekmiyor ama en azından doğru yolda olduğumuzu kanıtlayabilmeliyiz." Şimdi tüm bunları yüksek sesle söylediğine göre, plan tamamen zorlama görünüyordu. Max'in ilk tepkisinin umduğu kadar olumlu olmamasına şaşmamalı.

Sam'in şu anda ona bakma şekli de yardımcı olmuyordu.

"Böyle şeyler zaman alır." İçini çekti. "Ve evet, bir köpeğe temel itaat ve bir dizi özel yangın güvenliği davranışını nasıl yaptıracağımı biliyorum ama daha önce hiç bir köpeği kokuları tanıması ve tanımlaması için eğitmedim."

Molly'nin kalbi balerin ayakkabılarına kadar battı. Sam tanıdığı tek köpek eğitmeniydi. O olmadan bu teklif umutsuz görünüyordu.

Sam omuz silkerek, "Duman hariç," diye ekledi.

Ve böylece Molly'nin içinden bir kez daha umut fişkırdı. "Duman tamamen bir koku. Bu da sayılır."

Sam'in ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Yani bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Ursula deniz kaplumbağası yumurtalarını bulabiliyorsa, diğer köpeklere de bunu öğretebileceğimizi biliyorum." Molly el çantasına uzandı ve küçük bir not defteri çıkardı

ve turkuaz bir kalem. Kalemin üzerinde plastik bir deniz kaplumbağası ve TURTLE BEACH AQUARIUM AND SEA TURTLE kelimeleri yer alıyordu.

Üzerinde HOSPITAL yazıyor. "Bana tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Her şeyi bir araya getireceğim ve yarın akşam başlayabiliriz."

Sam, "En önemli şey numunenin kokusu," dedi.

"Ah." Molly dudağını ısırıldı. "Deniz kaplumbağası yumurtalarını kazamam. Ursula'nın kaplumbağa hastanesinde sık sık bulunduğu için kokuya alıştığını düşünüyoruz."

Başını iki yana salladı. "değil. Gerçek yumurtalara ihtiyacımız yok. Aslında, deniz kaplumbağası yumurtalarının bulunduğu kumu tanımayı öğrenmeleri daha iyi olabilir."

"Belki Ursula'nın bulduğu yuvalardan birinden biraz kum çıkarabilirim. Önce Max'e sormam gerek ama işe yarar mı?" Yumurta odasını çevreleyen kum, kaplumbağa yumurtalarının kuluçkaya yatmasına yardımcı oluyordu ama belki de küçük bir miktar işe yarayacaksa, güvenli bir şekilde bir örnek alabilirdi.

"Fazla bir şeye ihtiyacımız yok; eğitmeye çalıştığımız köpek sayısına bağlı olarak birkaç küçük koku kabını dolduracak kadar." Sam koku kaplarının boyutunu göstermek için parmağıyla başparmağını birkaç santim aralıklı tuttu.

Yapılabilir. *Kesinlikle* yapılabilir. Molly şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Sen kumu getirirsen ben de koku kaplarını getirebilirim," dedi.

Molly *kaplumbağa kumunu* not etti. "Başka neye ihtiyacımız var?"

"Köpek ödülleri. Küçük parçalar halinde hindi sosisli sandviçler çok işe yarıyor, özellikle de onları kesip mikrodalgada kurutursanız."

Başını salladı. "Hindili . . ."

Sam, "Köpek eğitimi için tıklama aletlerine ihtiyacımız olacak ama bende onlardan bolca var," dedi. "Süper." Molly elindeki kısa listeye baktı. "Bu şeyleri kesinlikle alabilirim yarına kadar hazır olur."

Sam başını öne eğdi. "Bir şey unutmuyor musun?"

"Neyi?"

Güldü. "Köpekler."

Doğru ya. Köpekler.

Ertesi sabah Molly, Max'e hibe teklifi için deniz kaplumbağası yuvalarının izini sürmek üzere altı köpekten oluşan bir grubu eğitmeye yönelik ayrıntılı planını sundu. Dün öğleden bu yana yaptığı iş miktarı hayret vericiydi.

Şimdiden uygun bir köpek eğitmeni, önümüzdeki yedi gün boyunca her gece eğitim seanslarına katılmaya istekli köpekleri olan gönüllülerden oluşan bir ekip ve hibe teklifi üzerine yazılmış yirmi sayfadan fazla yazısı vardı. Görünüşe göre ondan tek istediği biraz kumdu.

"Kum mu?" Gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak ona baktı. O gün için denizkızı kostümünü giymişti bile. Max daha önce içinde hibe belgeleri olan bir dosya klasörü taşıyan bir denizkızı gördüğünden emin değildi. Aslında görmediğinden de emindi ama bu alışabileceği bir manzaraydı. "Takip etmiyorum."

"Kaplumbağa yuvalarından birinden, yumurta odasına mümkün olduğunca yakın bir yerden kuma ihtiyacımız var. Sadece birazcık, söz veriyorum. Köpeklerin kokuya alışmasına yardımcı olmak için kullanacağız."

Max yuvalardan rahatsız etmekten hiç hoşlanmasa da bu mantıklıydı.

"Düşünüyordum belki köpek plajındaki yuvadan bir örnek alabilirsin ve sonra kalıp dersi izleyebilirsin." Başını öne eğdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Şu anda Max'in masasının karşı tarafındaki ofis koltuklarından birinde oturan Ursula'nın nefesi kesildi ve ağzı, Max'in derse katılma ihtimaline sevinmiş gibi geniş bir köpek gülümsemesine dönüştü. Yine antropomorfizm yapıyordu ve üzgün bile değildi.

"Hayır dersin, köpeklerden nefret eden biri olarak ününü kalıcı olarak mühürleyeceğinin farkındasın değil mi?" Gözleri abartılı bir bakışa dönüştü.

Max kravatını düzeltti. Baltimore'daki gardırobunu yenilemek için hâlâ vakit bulamamıştı ama adanın nemi sayesinde gömlekleri şehre geldiği zamankinden daha az gevrekti.

Sırıttı. "Bunu yapamayız, değil mi?"

Köpekler akvaryumu kurtarabilecekken olmaz diye düşündü. "Yani gelecek misin?" Molly'nin tüm yüzü aydınlandı.

Max'in dahil olması beklenmiyordu. Ona tüm projeyi Molly'ye devredeceğini söylediğinde ciddiydi. Plan uzak durmak ve Molly'nin kendi işini yapmasına izin vermektir, yoksa Molly Max'in işleri yönetmeye çalıştığını düşünecekti.

Yine de onu orada istemesi hoşuna gitmişti. Kendisine bile itiraf etmek istemediği kadar hoşuna gitmişti.

"Ben olsam kaçırmazdım," dedi sessizce.

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Sahil içi su yolundaki bir sürat teknesi yanlışlıkla üç yüz kiloluk bir caretta caretta çarptı ve yardım için hastaneyi aradı. Hayvanın acil ameliyata alınması gerekiyordu ve Max'in adaya hemen gelebilecek bir veteriner bulana kadar gönüllü veterinerler listesini gözden geçirmesi gerekiyordu. Üzücü bir öğleden sonranın ardından kaplumbağa nihayet depodaki açık hava tankında rahatça dinleniyordu. Max, Molly'nin eğitim dersi başlamadan önce kum örneğini almak üzere köpek plajına gitmek için acele etmek zorundaydı.

Kravatını çıkarıp Jeep'in torpido gözüne soktu ve sahile doğru ilerlemeye başladı. Çoğunun yaşlılar merkezi sakinleri olduğu belli olan bir grup köpek ve bakıcıları suya yakın bir yerde toplanmaya başlamıştı bile. Molly ve Ursula, Turtle Beach itfaiyecisinin ve sırtları denize dönük, metanetli bir Dalmaçyalının yanında duruyordu.

Siyah beyaz köpek *tıpkı* Sprinkles'a benziyordu ama Molly'nin bu sabah ona söylediğine göre Cinder adında özel eğitilmiş bir yangın güvenlik köpeğiydi. Max hâlâ Dalmaçyalı'nın bir yangın söndürme

ona doğru koşacak ve kurban pozu bitmeden yogadan kaçmaya çalıştığında Sprinkles'ın hâlâ yaptığı gibi pantolonunun paçasına tutunacaktı.

Max dün işaretledikleri deniz kaplumbağası yuvasının kenarında diz çökerken Cinder olduğu yerde kaldı. Bu yuva Molly'nin yavrusunun ağzında yumurtayla ayaklarının dibine oturduğu yuva olduğu için Max burayı "Ursula'nın yuvası" olarak düşünmekten hoşlanıyordu.

Kürekle yumurtalara zarar vermemek için ellerini kullanarak kumu nazikçe elledi. Paketlenmiş kumun gevşemeye başladığını hissettiğinde, Max odaya yaklaştığını anladı ve bir avuç kumu sandviç poşetine doldurup ağzını kapattı. Şansı yaver giderse, kaplumbağa yumurtası kokacaktı.

Ayağa Molly ona gülümseyerek, "Harika, buradasın," dedi. "Gel de Sam ve diğerleriyle tanış."

Sam ve Cinder etkileyici bir çift oldular. Dalmaçyalı'nın Sam'e olan odağı, Ursula Cinder'ın arkasına gizlice yaklaşıp kuyruğuna atladığında bile hiç değişmedi.

Diğer köpek öğrencilere gelince.

Max moralinin bozulmaması için elinden geleni yaptı. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve Molly'nin kendisini her bir potansiyel arama ekibiyle tanıştırdırkenki neşeli halini taklit etmek için elinden geleni yaptı. Ama el sıkışırken ve gülümserken, kafasında sürekli bir soru dönüp duruyordu.

Akvaryumu kurtarması gereken köpekler bunlar mı?

Dürüst olmak gerekirse ayak takımı bir gruptu. Mavis de Nibbles ile oradaydı elbette. Chihuahua ilk kez Mavis'in yürüteç sepetine tünememişti ve zavallı köpek sanki daha önce hiç yere ayak basmamış gibi davranıyordu. Dört patisini de aynı anda kumun üzerinde tutamıyor gibi görünüyordu, ama sanki kıyı lavdan yapılmış gibi havaya zıplıyor ve patilerini yukarı doğru sallıyordu.

Sırada Hoyt Hooper ile çekik gözlü pug'ı vardı ve bunlar en azından eşleşen Hawaî tişörtleri içinde uyumlu bir birlik gibi görünüyordular. Ancak

Bingo adındaki pug, Bingo her nefes aldığında buğulanan havacı tarzı gözlükler takıyordu.

Hoyt, "Gözüne kum kaçmasından endişe ediyorum," dedi. Max ne yapacağını şaşırmıştı.

"Burada kesinlikle çok fazla var." Sağına ve soluna baktı. Kıyı her iki yönde de kilometrelerce uzanıyordu. "Ama görünüşe göre Bingo iyi korunuyor."

"Max, bu Hoyt'un oğlu Hoyt Jr. ve onun Golden Retriever cinsi köpeği, adı da Hoyt." Molly elini Hoyt Hooper'ın geniş başının üzerine koydu - belli ki Hoyt adındaki insanlardan biri değil, köpek.

Köpeğin yüzü yaşlılıktan bembeyaz olmuştu ama yine de Golden Retriever'ların son derece eğitilebilir olması gerekmiyor muydu? Belki Hoyt onların yıldız öğrencisi olabilirdi.

Molly onu Ethel Banks'in corgi cinsi köpeği Clover ve Betty White adında dev bir beyaz kaniş ile tanıştırtarak sıraya sokarken Max bu küçük umut kırıntısına tutunmuştu. Sonra son bakıcı/evcil hayvan ekibine ulaştılar ve Max gözlerini kırıştırdı. Sert.

"Merhaba." Max'in SandFest gözleme kahvaltısından hatırladığı Larry Sims elini uzattı. "Skippy ve ben deniz kaplumbağalarını kurtarmaya yönelik bu çabanın bir parçası olmaktan heyecan duyuyoruz."

Max, Larry'nin elini sıkarken uyuşmuştu. Kaşlarını çatarak Skippy'ye baktı. "Ama bu bir-"

"Bir kedi." Molly başıyla onayladı. Gülümsemesinin kenarları biraz gerginleşti. "Tasmalı bir kedi. Evet, öyle. Evet, öyle."

Larry göğsünü kabarttı. "Skippy bir İranlı ve bir köpeğin yapabileceği her şeyi yapabilir."

Max cevap vermek için ağzını açtı ama konuşma yetisini kaybetmiş gibiydi. Molly'ye baktı.

Kedi mi? Gerçekten mi?

Bu sabah ona düzgünce daktilo edilmiş teklifini gösterdiğinde bu önemli ayrıntıyı kesinlikle gözden kaçırmıştı.

"Skippy bir son dakika değişikliği. Violet gelip Sprinkles'ı eğitmek için gönüllü oldu ama yarın sabaha kadar yüz kek pişirmesi için son dakika siparişi aldı. Beş köpeğin yeterli olacağını düşünmedim ve Larry nezaket göstererek Skippy ile devreye girmeyi kabul etti," dedi Molly.

Max, deniz mavisini gözleriyle ürkütücü bir gri tüy yumağına benzeyen kediye bir kez daha baktı. Yüksek sesle miyavladı ve stajyer arkadaşlarından bir havlama patlamasına yol açtı.

Max hibe parasının parmaklarının arasından bir elekten geçen kum gibi kaydığını hissedebiliyordu.

"Pekâlâ millet." Sam ellerini çırpı ve köpekler sustu. "Hadi başlayalım."

Sonraki bir saat boyunca Sam, eğitmenlere evcil hayvanlarını örnek kokuyla nasıl tanıştıracaklarını gösterdi. Bir köpek burnunu Max'in kaplumbağa yuvasından çıkardığı kumu depoladığı küçük metal kaplardan birine her değdirdiğinde, bakıcı "kaplumbağa" dedi, eğitim tıklayıcısına bastı ve köpeğe bir ödül verdi. Başlangıçta kaos hüküm sürdü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Skippy'nin varlığı büyük bir dikkat dağıtıcı oldu. Ancak Max, İranlı'nın hakkını vermeliydi; örnek kokuyu aldığı için ödül kazanan ilk hayvan o oldu.

Max, Sam'i anlamaya çalıştı ama köpek eğitmeni durumdan rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Dalmaçyalısı kadar soğukkanlı ve soğukkanlıydı. Max bunun için minnettardı çünkü eğitim seansı sona erdiğinde Molly'nin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Herkese veda ederken ve yarın akşam aynı saatte köpek plajında buluşmalarını hatırlatırken kendini tuttu. Ancak Betty White, Bingo, Clover, Nibbles, Skippy ve üç Hoyt Hooper kum tepesini geçip gözden kaybolduğunda Molly'nin yanağından tek bir damla yaş süzüldü.

Çenesi titreyerek Max'e doğru döndü. "Bu işe yaramayacak, değil mi?"

Max o anda dürüst olabilirdi. Ona hayır, bu işe yaramayacak diyebilirdi - küçük gönüllü grubunu eğitmek için ayları olsa bile. Sözünden dönebilir ve hibe teklifi için vites değiştirmeleri ve daha geleneksel bir şey yapmaları gerektiğini söyleyebilirdi. Profesyonelce davranıp akvaryumu ilk sıraya koyabilirdi.

Ama bunu yapmak Molly'nin kalbini kıracaktı.

Bunun yerine yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona ağlamamasını söyledi. Yanağındaki gözyaşını sildi ve gözlerinin içine gülümsedi. Ve sonra Max dişlerinin arasından yalan söyledi.

"Sen . Her şey yoluna girecek."

Bölüm 18

Ertesi Cuma sabahı Molly Turtle Books'un kapısından içeri girdiğinde Caroline, "Tanrıya şükür," dedi. Ursula, Sebastian'a ulaşmak için tasmaını zorluyordu ama kedi seyahat bölümündeki en yüksek kitaplığa sıçradı ve kuyruğunu salladı. "Bir arama ekibi göndermeye hazırdım. Bütün hafta neredeydin?"

Nereden başlamalı?

Molly tezgâha oturdu ve Ursula'yı kucağına aldı. "Bütün hafta uğrayamadığım için üzgünüm ama akvaryumda işler çok yoğun. Ayrıca yıllardır yazmak istediğim hibe teklifini nihayet bir araya getiriyorum ve beklediğimden çok daha fazla enerji gerektiriyor."

Yüzyılın küçümsemesi. Molly beş gündür midesini kemiren bir dehşet duygusuyla dolaşıyordu. Onu kurtaran tek şey Max'in hibe başvurusunu elinden almamış olmasıydı. Şaşırtıcı derecede destekleyici olmuş, her eğitim seansına katılmış ve arama ekiplerinin amigosu gibi davranmıştı. Molly'nin kendine güveninin sarsılmaya başladığı ve endişesini belli ettiği anlarda, ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermişti.

Barajın yıkılmasını bekliyordu... eğitim döneminin yarısını geçtiklerini ve şu ana kadar - zaten eğitilmiş bir iş köpeği olan Cinder ve sınıfın Ursula'sı dışında

Sadece bir köpek, komut üzerine bir kaplumbağa örneğini başarılı bir şekilde tanımlamış ve uyarmıştır.

Bir keresinde bir köpek.

Betty White burnunu doğru numune kabına bastırıp hemen oturma pozisyonuna geçtiğinde - Sam'in köpeklere bakıcılarını uyarmak istediklerinde kullanmaları gerektiğini öğrettiği işaret - tüm sınıf çığlık çığlığa bağırıyordu. Molly de onlarla birlikte bağırıp çağırıyordu ama içten içe bunun sadece şanslı bir tahmin olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

"Deniz kaplumbağası izleme projeniz hakkında her şeyi biliyorum." Caroline donmuş bir Milky Way latte'yi tezgahın üzerinden Molly'ye doğru kaydırды. "Violet kek bırakmaya geldiğinde bana gelişmeleri aktarıyor. Bilgin olsun diye söylüyorum, Sebastian ve benden katılmamızı istemediğin için çok kıyıldım. O, İranlı Skippy'den çok daha iyi bir arama kedisi olurdu."

Molly kahve içeceğinden ilk yudumunu alırken Caroline'e baktı. Çikolata, karamel ve espresso tatları damağına çarptığında bir iniltiyi tutmak zorunda kaldı. Bunlardan birini içmeyi çok uzun zaman olmuştu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Sebastian'ı gerçekten eğitmeye çalışmak istemiyorsun," dedi Molly.

Sebastian bir pençe darbesiyle raftan bir kitabı kasıtlı olarak yere düşürürken Caroline gülümsemekten kendini alamadı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Tamam, güzel. Bir an için beni korkuttun." Fincanını yere bıraktı. Ursula Molly'nin kucağında mızızlanıyor, kimsenin ona ilgi göstermemesinden açıkça hoşnutsuz görünüyordu.

Caroline köpek müşterileri için hazır bulundurduğu köpek ödülleriyle dolu cam kavanozu açtı ve bir tanesini Ursula'ya uzattı. "Endişelenmeyin. Sebastian ve ben kaplumbağa yumurtası tasarrufunu Skippy ve Larry'ye bırakmaktan mutluluk duyuyoruz."

"de bu." Molly boğazını temizledi. "Yumurta tasarrufu emin değilim."

"Ne demek istiyorsun? Köpeğiniz gerçek bir kaplumbağa kahramanı. Adadaki herkes ondan bahsediyor." Caroline Ursula'ya bir ödöl maması daha uzattı. Ursula yüksek sesle çıtırdayınca Sebastian tısladı.

"Bu kesinlikle doğru." Molly yavru köpeğinin başının tepesine bir öpücük kondurdu. Son birkaç gündür o kadar çok şey olmuştu ki bazen eğitim dersinin nasıl başladığını unutuyordu. "Sadece tek başına kalırsa ne olacağı konusunda endişeliyim."

Bir adam sade bir kahve sipariş etmek ve kurgu masasından en son çıkan ciltli hukuki gerilim romanının bir kopyasını almak için tezgâha yaklaştı. Molly, Caroline'ın adamı çağırmasını beklerken lattesini bitirdi.

Müşteri gittikten sonra Caroline Molly'nin bardağını yeniden doldurdu. "Al bakalım. Biraz daha çikolataya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Teşekkürler." Pipetinden uzun bir nefes çekti.

"Ursula'nın yaptıklarını diğer köpeklerle yaptırıp yaptıramayacağını konusunda neden kendini bu kadar strese sokuyorsun? Bu oldukça şaşırtıcı bir başarı. Belki de köpeğiniz sadece özeldir ve hepsi bu." Caroline Ursula'nın zarif çenesini kaşımak için tezgâhın karşısına uzandı.

"*Tabii ki* o özel." Molly onu evlat edindiği günden beri bunu söylemiyor muydu? "Ama burs neredeyse bir milyon dolar değerinde. Ya her şeyi berbat edersem?"

Caroline'ın bakışları daraldı. "Ailenle konuşuyordun, değil mi?"

"Belki." Molly inledi. "Tamam, evet. . Tüm hibe çabalarını benim yönettiğimi söylediğimde babamın nasıl gururlandığına inanamazsın. Uzun zamandır yaptığımız en iyi konuşmaydı."

Caroline iç çekti. "Ama şimdi sadece akvaryumu kurtarmak için değil, aileni memnun etmek için de bursu kazanma baskısı hissediyorsun, haksız mıyım?"

Molly başıyla onayladı. "Aynen öyle, ama başarısız olursam Max'i hayal kırıklığına uğratmış gibi hissedeceğim kısmı atlamışsın."

"*Kimseyi* hayal kırıklığına uğratmayacaksın, Molls. Ursula tek başına adanın koruma çabaları üzerinde büyük bir etki yaratacak. Diğer her şey pastanın üzerindeki krema gibi olacak." Caroline söylediklerini kanıtlamak istercesine fırından bir kek aldı ve Molly'nin önüne koydu. Violet'in özel Sidekick Snickerdoodle keklerinden biriydi ve Ursula'ya benzeyecek şekilde süslenmişti.

"İki donmuş latte içtikten sonra bunu yiyebileceğimden emin değilim," dedi Molly. "Ama Violet'in bunları hâlâ yapıyor olmasına bayılıyorum. Ben hâlâ kovulduğum zamanlarda bunların sadece bingo geceleri için yapıldığını sanıyordum."

"Öyleydiler. Violet yoğun talep üzerine onları geri getirdi çünkü Turtle Beach'teki herkes akıllı küçük köpeğinizle gurur duyuyor."

Molly omuzlarındaki gerginliğin biraz olsun azaldığını hissetti. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Biz de *seninle* gurur duyuyoruz Molly. Hepimiz." Caroline'ın ağzı bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. "Max'le bile."

"O kadar emin olmayın, yerel itfaiyecilerden birine sahildeki deniz kaplumbağası yuvalarını bulmaları için beş köpek ve bir kediye eğitmeme yardım etmesi için yalvardım. Durup düşündüğümde, kulağa gerçekten çılgınca geliyor."

"Aynen öyle." Caroline snickerdoodle kekini üzerinde Violet's Sweetness on Wheels logosu olan pembe bir torbaya koyup Molly'ye uzattı. "Koca adada hiç kimse böyle bir şeyi kabul etmez. Sadece sen, Molls. Bu bile başlı başına çok özel bir şey ve bunu sakın unutmayın."

Ursula'nın burnu fırın poşetine doğru seğirdi. Molly bazen en sevdiği İngiliz yemek programının kötü bir etkisi olup olmadığını merak ediyordu.

Caroline'a gülümsedi. "Teşekkür ederim, sadece kahve ve kekten bahsetmiyorum."

"Ne zaman istersen. Şimdi git denizkızı ol. Öğleden sonra Deniz Altı Balosu planlama toplantısında görüşürüz."

Git denizkızı ol. En azından bu Molly'nin iyi bildiği bir şeydi. Ayrıca Deniz Altı Balosu çoktan bir araya gelmeye başlamıştı. Kaplumbağa Takımı'nın sadece birkaç son detayın üzerinden geçmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra Molly denizkızı vardiyası için akvaryuma geldiğinde mucizevi bir şey oldu - *neredeyse* Betty White'ın deniz kaplumbağası yumurtalarının kokusunu doğru tanımlaması kadar mucizevi bir şey. Denizatı Silver sonunda binden fazla minik denizatı yavrusu doğurdu.

Kutsanmış olay Molly'nin ışıltılı balık kuyruğunu giymeyi bitirmesinden hemen sonra gerçekleşti. Lobinin köşesini döndüğünde Ursula ıstakoz kostümüyle ona eşlik ediyordu ve Max ile Nate'in Silver'ın tankına dikkatle baktıklarını gördü, yüzleri camdan sadece birkaç santim uzaktaydı.

" oluyor?" Molly sordu.

Max'in bakışları ona doğru döndü. Yüzündeki sırıtma o kadar çocuksu ve şapşalcaydı ki, kalbi bir mengine de sıkılıyormuş gibi hissetti. "Denizatı bebekleri. Gelin de görün!"

Denizkızı adımlarıyla tanka doğru ilerledi ve Max ile Nate'in arasına girdi. Minicik denizatları bir konfeti patlaması gibi her yerde yüzüyordu. Her biri bir pirinç tanesinden daha küçüktü, minicik burunları ve kıvrımlı kuyrukları vardı.

Eli boğazına gitti. "Aman Tanrım, çok kıymetliler. Sence kaç tane vardır?"

"Şimdiye kadar dört yüz yirmi üç tane saydım," dedi Nate.

Molly ve Max güldüler ama Molly Nate'e baktığında yüz ifadesi son derece ciddiye.

Max ona sırtıttı ve dikkatlerini tekrar tanka yönelttiklerinde Max'in elinin onunkine uzandığını hissetti. Orada sessizce durup yeni doğanların suda süzülüşünü, minik mucizeleri izlediler. O an tam bir neşe içindeydi ve Max'in parmak uçlarındaki sıcaklık Molly'ye her şeyin gerçekten yoluna gireceğini hissettirdi. Bu kadar çok umudun ve yeniliğin binlerce minik pakete sarılabilmesi çığıncaydı.

Nate, "Ben gidip yeni doğanları yetiştirme tanklarına taşıyacağım," dedi.

Akvaryumun sahne arkası bölümüne açılan kapıyı itti. Molly, Max'in de onu takip etmesini bekledi ama Max olduğu yerde kaldı. Denizatı tankının cam duvarları arasından Nate'i diğer tarafta görebiliyorlardı. Elinde cam bir kapla akvaryumun içine uzandı ve yüzen yavruların bazılarını çıkarıp daha küçük tanklara taşımaya başladı.

"Kelimenin tam anlamıyla bebekten ve banyo suyundan kurtuluyor." Molly Max'e baktı. "Neden ağ kullanmıyor?"

"Çünkü yeni doğan denizatları havaya maruz kalamaz. Yutarlar ve bu da ölümcül kaldırma kuvveti sorunlarına yol açar." Max duvardaki dört küçük tankı göstererek Nate'in yeni doğanları dikkatlice yerleştirdiğini, kabı tankın temiz suyuna daldırdığını ve yavruların dışarı çıkmasını beklediğini söyledi. "Yeni doğanlar, yiyecekleri daha kolay bulabilmeleri için daha parlak aydınlatmalı daha küçük tanklara taşınıyor. Ayrıca Silver'la birlikte tanktan çıkarılmazlarsa, Silver bazılarını yiyebilir. Bu küçük adamlar gerçekten kırılgan ve mümkün olduğunca çoğunun gelişmesini istiyoruz."

Ursula herkesin dikkatini çeken şeyi daha iyi görebilmek için arka ayakları üzerinde durdu. Max yavru köpeği kollarına almak için Molly'nin elini bıraktı. Onu kaldırdı ve görebilmesi için tankların önünde tuttu. Ursula'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Molly gözlerini ikisinden alamıyordu. Eğer Max tam bir köpek baba olup Ursula'yı göğsünde bir bebek askısıyla taşısaydı, birlikte daha sevimli görünemezlerdi. Max'in onları kovduğu zaman yavru köpeğine böylesine şefkatle davrandığını hayal bile edemezdi. O korkunç sabahtan bu yana çok şey değişmişti.

Molly sertçe yutkundu ve denizatı çiftliğindeki tank koleksiyonuna doğru geri döndü.

"Yeni doğan denizatları için kullanılan uygun terimin 'yavru' olduğunu biliyor muydun?" Max sessizce söyledi.

Molly başını salladı.

Omuz silkti ve o şapşal, çocuksu sırtışı geri döndü. "Ben 'bebekleri' tercih etmeye başladım."

Molly'nin kalbi tam bir takla attı ve az önce yanıldığını fark etti. Evet, Max'in onu ve Ursula'yı kovduğu sabahtan beri çok şey değişmişti. Ama bundan daha fazlası, *o değişmişti*. Turtle Beach'ten mi, akvaryumdan mı, yoksa amcasıyla tekrar bu kadar yakın olmasından mı emin değildi ama Max farklı bir adam olmaya başlamıştı... iyi bir adam. Ona randevulaşmama kuralını unutturabilecek bir adam.

Hayır. Şimdi sırası değil. Şu anda odağınızı kaybedemeyecek kadar çok şey yaşıyorsunuz.

Bu yüzden o yasak duyguları bir kutuya koymak ve batık bir hazine sandığı gibi sıkıca kilitlemek için elinden geleni yaptı. Parlak bir denizkızı gülümsemesi takındı, akvaryum misafirlerini selamladı ve çocukların yüzlerine denizatları çizdi.

Ama o Deniz Altı Balosu'nun planlama toplantısına başkanlık ederken, Max elinde avuç dolusu pembe ve mavi ciklet purolarıyla konferans salonuna girdi. Onları gururlu bir baba gibi dağıttı ve Molly, duygu hazinesini okyanusun mümkün olan en derin yerinde gömülü tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, yüzeye çıktığını hissetti.

Sonra paslı eski asma kilidi düştü ve kapak gıcırdayarak açıldı... sadece içinde saklı zenginliklere bir göz atmasına yetecek kadar.

Max, mesleki geleceğine dair tüm umutlarının Betty White adında bir fino köpeğinin omuzlarında olacağı bir pozisyonda olacağını hiç düşünmemişti ama ne yazık ki buradaydı.

Köpekler ve Skippy, koku eğitimi dersinin son gecesi için birkaç dakika içinde köpek plajına varacaklardı. Bu onların umut vaat ettiklerini göstermeleri ve Molly'nin hibe teklifine son rötuşları yapıp teslim etmeden önce üzerinde çalışabileceği bazı iyi veriler elde etmesi için son şansları olacaktı.

Max yerinde duramıyordu. Eğer volta atmayı bırakmazsa, kumda bir siper giyecekti.

"Sana yardım edebilir miyim?" diye sordu Molly'ye. Elbette yapabileceği yapıcı bir şeyler vardı.

Parktaki banktan başını kaldırdı ve hazırladığı, bazıları deniz kaplumbağası yuvalarından, bazıları da sahildeki nötr yerlerden toplanmış küçük miktarlarda kum içeren metal kutuları açtı. "Koku örneklerini yaymama yardım etmek ister misin?"

"Elbette." Şu ana kadar Betty White ve Ursula'nın takımın kurtarıcıları olduğu gerçeğini aklından çıkarmak için her şeyi yapardı. Ve bir saat içinde zamanları dolacaktı.

Max, adada sadece iki köpeğin gerçekten umut vaat etmesi durumunda hibe ekibinin tekliflerini tamamen reddedip reddetmeyeceğini kesin olarak bilmiyordu, ancak olasılıklar hakkında iyi hissetmiyordu. Eğer bu gece bir köpeğin daha gizli kaplumbağa örneğini fark etmesi için yeterince şanslı olabilirlerse, tekliflerinin gerçek bir şansı olabilirdi.

Molly çok çalışmıştı. Teklifin tamamı yazılmıştı ve yarın sabah, öğlen son teslim tarihine kadar gönderilmeye hazırды. Tek yapması gereken son rakamları girmekti. Max, Molly ona numune kutularını nereye koyması gerektiğini söylerken destekleyici ve kendinden emin bir hava takınmak için elinden geleni yaptı.

Toplamda sekiz örnek vardı ve sadece ikisi deniz kaplumbağası yuvasından alınan kumu içeriyordu. Max, kokunun mümkün olduğuunca taze ve güçlü olması için sadece yarım saat önce yumurta odasının yakınından taze kum kazmıştı. Sam ve Cinder kum tepesinin yanında ekiplerin gelmesini beklerken, o ve Molly kutuları köpek plajının etrafındaki rastgele noktalara yerleştirdi.

Bu akşamki ders bir tür test olacaktı. Her takım teker teker sahili arayacaktı. Eğitmen köpeğin liderliğini takip ederek yavru köpeğin yeri ve rastladığı koku kutularını koklamasına izin verecekti. Amaç, köpeklerin doğru örnek kokuya maruz kaldıklarında hemen oturmalarıydı. Havlarsa daha da iyi olur.

Max sessiz bir şekilde otururdu. Bu noktada bir miyavlamayı bile kabul ederdi - sadece Skippy'den değil, herhangi bir stajyerden.

"Sanırım hazırız." Molly kollarını kendine doladı. Üzerinde Kaplumbağa Takımı tişörtü vardı, saçları başının üstünde dağınık pembe ve sarı bir topuz şeklinde toplanmıştı ve tırnakları ışıltılı, yanardöner bir denizkızı mavisine boyanmıştı.

Her zamanki gibi sevimli ve tuhaf görünüyordu ama biraz kaybolmuş gibiydi. Max onun bu gece için gergin olması gerektiğini biliyordu ama kendini tutmaya çalışıyormuş gibi kollarını kavuşturup kavuşturup durmasına da bayılmıyordu.

Sonra neyin eksik olduğunu fark etti. "Ursula nerede?" diye sordu.

"Sam ve ben onun bu gece burada olmaması gerektiğine karar verdik. Yanlışlıkla diğer köpeklerle ipucu vermesini istemedik."

"Tabiri caizse onlara bir kemik mi atıyorsun?" Max söyledi.

"Max Miller. Az önce baba şakası mı yaptın?" Molly onu kaburgalarından hafifçe dürttü. "O denizati bebeklerine gerçekten yatırım yapmış olmalısın."

Parmağını ve başparmağını birbirinden bir santim kadar uzak tuttu. "Birazcık, evet."

Güldü. Max uzakta, takımların plaj girişinde sıralandığını ve Sam'in test için talimatlar verdiğini görebiliyordu. Aklından bir süredir düşündüğü ve harekete geçmemeye çalıştığı bir düşünce geçti.

"Bebek deniz yaşamından bahsetmişken," dediğini duydu, "bu akşam saat on civarı meşgul müsünüz?"

Pürüzsüz. Gerçekten pürüzsüz. Ona bir tür çıkma teklif etmeye çalışıyordu ve deniz biyolojisinden bahsetmekten kaçınmayı başaramadı.

Molly bir an için onu inceledi ve dudakları umut verici bir gülümsemeye dönüştü. "Gecenin o saatinde normalde gündemimde olan tek şey uyumaktır ama senin aklında ne var? Merak ettim."

"Evlerimizin yanındaki sahilde bulunan kaplumbağa yuvasına benimle birlikte bakıcılık yapmak ister misin? Yavrular yakında yuvaya varacak." Max boğazını temizledi. Neden hoşlandığı bir kızı baloya davet etmeye çalışan bir ergen gibi hissediyordu? Yarı işle ilgili bir etkinlik için ona katılmasını öneriyordu.

*Sahilde... Ay
ışığında.*

Onun yanıt vermesini beklerken göğsü sıkışmıştı. Derken kumsalın diğer tarafında yüksek sesli bir tezahürat patlak verdi ve dikkatleri, Max'in kaplumbağa yuvasından alınan kumun bulunduğu örnek kutulardan birini koyduğu yerde, gözlükleriyle kıpırdamadan oturan pug Bingo'ya yöneldi.

"Bak!" Molly Max'in koluna yapıştı. ". Bingo uyardı!"

Molly kendini Max'in kollarına atana kadar birbirlerine baktılar, gözleri kocaman ve bir anlığına donmuştu.

Neredeyse çok fazlaydı - yumuşaklığı, kokusu, neşeli enerjisi - güneş ışığını ellerinde tutmaya çalışmak gibiydi. Max gözlerini kapadı ve kız sonunda bakışlarıyla buluşmak için geri çekilene kadar ona sıkıca sarıldı.

Yüzündeki baş döndürücü gülümseme daha özel bir şeye dönüştü, sanki sadece onun için sakladığı bir sır gibi. "Ve bu geceye evet. Hadi birlikte bir kaplumbağa yuvasına bakıcılık yapalım."

Max nefes verdiğini hissetti. "Bu bir randevu."

Kulübenin merdivenlerinden aşağıdaki sahile doğru yürürlerken Molly Ursula'ya, "Sakin ol," dedi. Okyanus gece gökyüzünün altında mürekkep siyahı gibi görünüyordu. Ay tepede asılı duruyor, bir inci gibi parlıyordu. "Bunun bir randevu olup olmadığından emin değilim."

Ursula pençelerini o kadar hızlı çırpı ki neredeyse altından kaçacaklardı. Kumların üzerinde Max elini kaldırdı ve sırttı. Molly'nin midesi binlerce yaz kelebeğinin heyecanlı kanatlarıyla çırpındı.

Tamam, belki de bir randevuydu. Ne de olsa Max kendisi öyle söylemişti. Molly hiçbir konuda fazla umutlanmak istemiyordu. Randevular konusundaki sicili pek parlak sayılmazdı ve Ursula'nın özel yeteneğinin keşfedilmesi, denizati bebeklerinin doğumu ve bugünkü eğitim testinin muazzam başarısıyla birlikte, son zamanlarda o kadar çok mucizevi şey olmuştu ki, bir düşüşe doğru gitmesi gerektiğini biliyordu. İyi şans serisi sonsuza dek süremezdi.

Profesyonel bir denizkızı olan Molly, muhtemelen çoğu insandan daha fazla şans hakkında düşünüyordu. Konuklarla, özellikle de çocuklarla konuşurken anlatısını oluşturmaya yardımcı olması için deniz kızları hakkındaki eğlenceli gerçekleri ve efsaneleri ezberlemeyi severdi. Deniz kızlarının iyi şansın habercisi olduğuna dair her efsaneye karşılık, deniz kızlarının lanetli olduğunu söyleyen daha karanlık bir efsane daha olduğunu biliyordu. Onlar denizcilerin kalpleriyle oynamayı ve onları yoldan çıkarmayı seven baştan çıkarıcı kadınlardı.

Molly kendini hiçbir zaman baştan çıkarıcı biri gibi hissetmemişti ama bazen şans ve talihin gelgitler gibi işleyip işlemediğini merak ediyordu. Doğa desenlerle doluydu. Bu, bilimin en güzel ve gizemli yanlarından biriydi - bir denizyıldızının beş katlı simetrisi, bir deniz kabuğundaki mükemmel girdaplar, ıslak kumda birbirini mükemmel şekilde yansıtan dalgacıklar. Okyanusun alçalıp yükselmesi gibi, kötü zamanların ardından iyi zamanların gelmesi ve bunun böyle devam etmesi mantıklıydı.

Güzel günlerin tekrar gelmesini o kadar uzun zamandır bekliyordu ki neredeyse pes edecekti. Ve şimdi onlar buradayken, parmaklarının arasından kayıp gitmesinler diye neredeyse nefes almaktan korkuyordu.

Her bir köpek bugün erken saatlerde sınıfta alarm vermişti. Her biri. Tek tek. Bir tanesi. Skippy, o kadar değil. Ama Molly arama kedisine izin verdiği için mutluydu. Hibe teklifine ekleyeceği gerçek sonuçlar vardı ve rakamları yerleştirmek için o kadar heyecanlıydı ki, evrak işlerini bitirip sadece bir saat önce erkenden göndermişti. Ve şimdi kalbi boğazında Max'e doğru yürürken ayak parmakları kuma batıyordu - bir *randevuda*.

"Merhaba," dedi, Molly'nin onu daha önce hiç görmediği kadar kumdan heykeline benziyordu. Kenarları biraz yıpranmış haki bir şort ve her zamanki beyaz düğmeli önlüklerinden birini giymişti ama kolları kıvrılmış ve düğmeleri birkaç santim açılmıştı, böylece boğazının çukurunu görebiliyordu.

Molly, Max'in bu gevşek ve rahat halini sevdi. Oldukça çok. Bu ona bir şeyler hissettirdi... *voleybol türü* duygular.

"Merhaba." Adam Ursula'nın karnını ovmak için eğildiğinde kadın zorlukla yutkundu. "Bu harika bir fikirdi. Daha önce hiç deniz kaplumbağası yuvası görmemiştım."

Max ayağa kalktı ve kum tepelerinin daha yukarısında, doğrudan evlerinin arasında bulunan, işaretledikleri yuvayı gösterdi. "Bunun diğerlerinden daha önce yapılmış olabileceğini düşünüyordum. Oradaki kum gerçekten doğal ve bozulmamış görünüyor. Ama tabii ki garantisi yok. Büyük ihtimalle bütün gece burada oturacağız ve hiçbir şey olmayacak."

Açıkçası kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. "Sanırım bununla yaşayabilirim."

Gözleri onunkilerle buluştu ve Molly şansı, bağışları ve onu daha yakından tanınmasına engel olmasına izin verdiği tüm aptalca şeyleri unuttu. Turist'i bile unutmuştu. Max adaya gelmeden önceki hayat ona milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyordu.

"Ben de." Elini uzattı.

Molly onu aldı ve parmak uçları birbirine dolanarak yuvaya doğru ilerlediler. Ursula tasmaının ucunu çekiştiriyor, burnu seğiriyordu ama Molly onun çok yaklaşmadığından emin oluyordu.

"İşte başlıyoruz." Max kumun üzerindeki battaniyeyi işaret etti, bir köşesine bir şişe roze ve iki bardak içeren bir buz kovası . Su dolu bir köpek kasesi ve iki ucunda ham deri düğümler olan büyük bir kemik battaniyenin diğer tarafını tutuyordu. Diğer köşeler küçük deniz kabuğu yığınlarıyla ağırlıklandırılmıştı.

Kesinlikle bir randevu. Molly'nin gülümsemesi sanki içten dışa doğru çiçek açmış gibiydi.

Okyanusa bakacak şekilde battaniyenin üzerine yerleştiler. Deniz bomboştu, görünürde ne bir tekne ne de bir gemi vardı. Gece geç saatlerde sahile gelen birkaç kişi yanlarından geçip gitti ama yaklaşık yarım saat sonra denizin yumuşak ninnisi dışında kıyı sessizleşti. Ursula kendini kemiğinin etrafında bir topun içine soktu ve minik formu uykuu bir ritimle yükselip alaldı. Molly'nin başı Max'in omzuna doğru uzandı.

"Biliyor musunuz? Bence Opal, Ethel ve Mavis haklı olabilirler," diye mırıldandı. "Her şeye rağmen o kadar da kötü değilsin."

Kıkırdadı ve Molly'nin içinde bir elektrik akımı gibi dolaştı. "Emin misin, yoksa bu sadece kumdan heykelin kafana girmesi mi?"

Molly yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve deniz mavisi gözlerinin içine baktı. "Sorun kumdan heykel değil. Sorun sensin Wilson."

Bakışları Molly'nin ağzına kaydı ve bu kez Molly onun kendisini  pmesini beklemedi. Her şeyin kontrolünü kendi eline aldı. Hiçbir şey bu anın önüne geemeyecekti. Bir daha asla. Dizlerinin üzerinde doğruldu, ellerini adamın yontulmuş yüzünün iki yanına koydu ve ağzını onunkinin üzerine indirdi.

Max'in elleri doğrudan saçlarına gitti ve dudakları sıcak ve hazırıldı... sanki köpek plajındaki girdapta birbirlerine tutunmaya çalıştıkları ilk andan beri bunun olmasını bekliyordu. Belki de bekliyorlardı. Belki de bütün yaz boyunca birbirlerine ulaşmaya çalışmışlar, temas kurmak için ırpınmışlar ama her seferinde ayrı düşmüşlerdi.

Sonunda bir araya gelmek, sonunda onun ağzının sıcaklığını hissetmek ve kalplerinin birbirine çarpması bir rahatlama olmalıydı. Ama bundan daha fazlasıydı. Boğulmak gibiydi... Suyun altında derin bir uykuya daldıktan sonra hâlâ nefes alabildiğini, hâlâ yaşayabildiğini fark etmek ve aynı zamanda kontrolü tamamen kaybetmek gibiydi.

"Molly," diye fısıldadı. Onun adı dudaklarında bir duaydı. Bir yalvarış. Kız cevap olarak sadece inleyebildi.

"Gözlerini a," dedi nazikçe. "Bana bak."

Dediğini yaptı. Gözleri daha önce hiç görmediği kadar karanlıktı, fırtına gibiydi.

"Birlikte olmamızı istiyorum. Bunu denememizi istiyorum - bu sefer gerçekten." Başparmağı şefkatli bir dairesel hareketle kızın yanağını okşadı. "Deniz Altı Balosu'nda benimle çıkar mısın?"

"Bunu çok isterim." Sırıttı.

Bakışları kızın ağızına kaydı ve tam tekrar öpüşecekleri sırada Ursula sarsılarak uyandı, ayağa fırladı ve üç keskin havlama sesi çıkardı.

"Şşşt, küçük köpekçik." Molly köpeği susturmak için döndü ve sonra onu gördü; kumların arasından çıkan minik bir kaplumbağa yavrusu.

Gözlerini kırıştırdı. Yuvaya daha dikkatli baktı. İki yavru daha ortaya çıkmış, minik yüzgeçleri havaya doğru sallanıyordu.

"Max." Gömleğini ellerinin arasına aldı. "Bu oluyor!"

Ama o çoktan harekete geçmiş, ayağa kalkmaya başlamıştı bile. Molly Ursula'yı yakaladı, yakınında tuttu ve onu takip etti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

İlk üç yavru artık tamamen ortaya çıkmış, suya doğru sürünüyordu.

"Biz sadece izliyor ve kimsenin geri dönmediğinden emin oluyoruz. Deniz kaplumbağaları en aydınlık yöne doğru hareket etme içgüdüleriyle doğarlar. Okyanus üzerindeki ay ışığına doğru çekilirler."

Molly başını salladı. "Doğru. Bu yüzden Kaplumbağa Timi her yıl tabelalar asarak insanlardan sahilde yaşıyorlarsa geceleri verandalarının ışıklarını kapatmalarını istiyor."

Max, "Esas olarak buradayız çünkü etrafta insanlar olursa yırtıcı hayvanların gelip onları alma ihtimali azalıyor," dedi.

"Yani biz kaplumbağa korumalar gibiyiz."

Güldü, sesi karanlıkta kadife gibi yumuşaktı. "Evet."

Yuva eve doğru emekleyen yüzlerce yavru deniz kaplumbağasıyla dolup taşarken Max onun elini tekrar tuttu ve sıkıca sıktı. İhtiyaçları yoktu

Onlara nereye gideceklerini ya da ne yapacaklarını gösterecek kimse yoktu. Sadece biliyorlardı.

En parlak yöne doğru ilerleyin.

İçgüdüleri doğru çıktı. Belki de Molly'nin bundan sonra yapması gereken buydu. Ya da en azından hareket etmeye devam etmeliydi. Hareketsiz kalmak için elinden gelenin en iyisini yaparak çok uzun zaman geçirmişti.

Bölüm 19

Molly, Deniz Altı Balosunun tüm gününü Kaplumbağa Ekibi ile birlikte yaşlılar merkezinde geçirerek spor salonunu büyüü bir su altı vahasına dönüştürdü.

Hoyt Hooper Jr. ve Sr. helyum tankının başına geçerek balon üstüne balon şişirdiler ve bunları yerden tavana kadar uzanan dikey kümeler halinde birbirine dizerek bir akvaryumun tepesine yükselen baloncuklar gibi görünmelerini sağladılar. Charlie'nin Melekleri yaşlılar merkezinin mutfağını yağmaladılar ve masanın ortasındaki süslerin tuhaf balık tanklarına benzemesi için mavi jöle ve sakızlı balık şekerleriyle doldurdukları bir düzine büyük cam kaseyle çıktılar. Opal'in Turtle Beach Lisesi'nde resim öğretmenliği yaparken sınıfında kullandığı eski projektörü hâlâ duruyordu. Dolabının arkasından çıkarıp duvarlara ve tavana ışıklı sualtı görüntüleri yansıtmak için kullandı; ruhani denizaneleri, dalgalı deniz yosunları ve kocaman kanat benzeri yüzgeçleri olan melek balıkları. Ursula onları tavanda yavaşça dans ederken ileri geri kovaladı.

Caroline, Violet ve Molly öğleden sonranın büyük bir kısmını merdivenlerde, endüstriyel floresan aydınlatmayı söküp yerine açık mavi ve lavanta renkli ampuller takarak geçirdiler. Violet okyanus temalı özel tatlarda kutu kutu kekler getirdi. Day at the Beach, buzlanmış, graham kraker kırıntılarıyla yuvarlanmış ve kumlu bir sahilde gölgeli bir nokta gibi görünmesi için üzerine küçük bir şemsiye konmuştu. Üzeri krema ve vanilyalı sandviç kurabiyelerle süslenmiş, bir tarafı minik beyaz yenilebilir incileri tutması için açık bırakılmış Kapaklı Kekler. Ve -Molly'nin kişisel favorisi- Köpekbalığı

Dalgaları andırması için minik tepeler halinde mavi krema ile kaplanmış, gri fondan köpekbalığı yüzgeçleri ile süslenmiş ve taze çilek reçeli ile doldurulmuştur. Biraz kanlı ama kesinlikle temaya uygun.

Dönüşüm saatler sürmüştü ama tüm bu çabaya kesinlikle değmişti. Spor salonu tanınmaz hale gelmişti.

"Burası rüya gibi görünüyor." Violet iç çekti. "Herkesin görmesi için sabırsızlanıyorum."

Caroline elini kalbine bastırdı. "Kendimi kayıp şehir Atlantis'te gibi hissediyorum."

"Orası gerçek bir yer mi yoksa bir efsane mi?" Violet'in alnı buruştu.

"Unuttum."

Bu kesinlikle bir efsaneydi. Aslında, o korkunç kelimeler -bilimsel olarak önemsiz- Molly'nin dilinin ucunda dans etti. Ama onları yuttu. Böyle bir gecede hayal kurmanın ne zararı olabilirdi ki?

Bir dakika bekleyin. Molly'nin bakışları, lavanta rengi gün batımı gökyüzünün zengin kadifemsi bir maviye dönüştüğü pencerelere doğru kaydı. *Neden hava şimdiden kararmaya başladı?*

Dar kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkardı ve saati kontrol etti. Saat altı mıydı? Max'in onu bir saat içinde alması gerekiyordu ve hâlâ eve gitmesi, Ursula'yı beslemesi ve temizlenmesi gerekiyordu. Wilmington'daki en sevdiği butikten aldığı pırıltılı tül elbise dolabının kapısının dışında asılı, hazır ve nazır bekliyordu.

"Saatin kaç olduğunu tamamen unutmuşum. Gitmemiz gerek." Molly çantasından Ursula'nın tasmaını çıkardı ve yavru köpeğin taktı. "Birazdan hepinizle görüşürüz."

Vespa'sıyla sahildeki kulübesine dönerken, okyanusun bu gece ne kadar sakin olduğunu, yıldızlarla kaplı gökyüzünü cam bir ayna gibi yansıttığını ve böylece her şeyin -kara, deniz, gökyüzü- elmas gibi parladığını fark etmekten kendini alamadı. Romantizmden, *aşktan* saklanarak o kadar çok zaman geçirmişti ki

bazen hayatın gerçekten bir peri masalı gibi göründüğünü ve hissettirdiğini unutmuştu. Hatta belki de denizin altında uzun süredir kayıp olan ütöpik bir şehir gibi.

Bu yüzden Max bir saat sonra kapısını çaldığında, deniz tanrısı ile beyaz atlı prensin rüya gibi bir karışımı gibi görünüyordu. Düz siyah saten yakalı koyu mavi bir smokin giymiş ve gözlerini safir gibi parlatan bir papyon takmıştı.

"Molly." Göğsünü tuttu. "Sen..."

Adam onu gördüğünde sesi kesildi. Yere kadar uzanan yeni elbisesini giydiğinde, bunun çok fazla olabileceğinden endişelenmişti. Yıllarca bir denizkızı gibi giyindikten sonra, tam tersi bir yöne gitmiş ve balo için kilometrelerce uzunluktaki saydam pudra mavisi tülünden hazırlanmış, havadar ve hafif bir elbise seçmişti. Elbisenin bedeni parıldayan boncuklu süslemelerle kaplıydı ve derin bir v yakası vardı.

"Çok prensesvari olduğunu , değil mi?" diye sordu.

"Hiç de değil. Sana yakışıyor," dedi, Molly'nin kalbinin göğsünde sertçe çarpmasına neden olacak şekilde kalın bir sesle. "Bir prenses gibi görünmüyorsun. Deniz kızlarının kraliçesi gibi görünüyorsun."

Bakışları yavaşça saçlarını gevşek, kabarık bir şekilde arkada tutan inci saç bandının üzerinde gezindi. Molly'nin omurgasında bir ürperti belirdi. Daha hiçbir yere gitmemişlerdi bile ama bu, Molly'nin o güne kadar çıktığı en iyi randevu gibi gelmeye başlamıştı bile.

Max kızın eline uzandı, ağzına götürdü ve dudaklarını kızın tenine değdirdi. Nazikçe... *saygıyla*. Bu adama karşı bir şeyler hissetmek için neden bu kadar beklemişti?

Gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Şaperonumuz nerede?"

Molly gözlerini kırıştırdı ve sonra onun Ursula'dan bahsettiğini anladı. "Aslında bu gece evde kalacak. Onu peluş bir köpek yatağı ve fıstık ezmesiyle doldurulmuş bir Kong oyuncağı ile yatak odamdaki yavru köpek kafesine yerleştirdim. I

Netflix'i onun için açık bıraktım, böylece biz dönene kadar doğru dürüst bir Bakewell tartı pişirmeyi öğrenmiş olacak."

Molly gevezelik ediyordu. Elinde değildi. Max'i her gün görüyordu ama bu şekilde değil. Ona bakışında çok çığ ve açık bir şeyler vardı. Bu gecedен sonra aralarındaki şeyler farklı olacaktı. Farklı olmalarını *istiyordu* ve belki de onu en çok tedirgin eden de buydu.

"Bundan emin misin?" Max'in gülümsemesi yumuşak ve şefkatli bir hal aldı. "Kendisini tek başına endişeli ya da savunmasız hissetmesini istemem."

Molly ağzının kenarlarının yukarı kalktığını hissetti. Artık Ursula hakkında konuşmuyorlardı, değil mi? "O iyi olacak. O buna hazır."

Hazırdan da öte.

"Tamam o zaman." Güverteye ve serin gece havasına doğru el salladı. "Gitmemiz gereken bir balo var. Gidelim mi?"

Molly'nin zevkine göre, Max derme çatma balo salonunu ilk gördüğünde nutku tutulmuştu. Tam bir dakika boyunca etrafına baktı, baloncukları, jöle balık tanklarını ve soğuk mavi ve mor duvarlardaki hareketli resimleri inceledi ve sonra Molly'ye dönüp başını salladı. "Şu anda yaşlılar merkezinin spor salonunda olduğumuza kesinlikle emin misin? Çünkü burası Perşembe geceleri voleybol oynadığım yere hiç benzemiyor."

"Yaşlılar merkezinin tekerlekli sandalye balon voleybolu liginde mi oynuyorsun?" Bunu nasıl bilmez?

"Var, evet." Hafifçe utanmış görünüyordu.

Onu şakacı bir şekilde itti. "Bu çok sevimli, Max. Eminim Henry Amcan senin takımda olmana bayılıyordur."

Başını iki yana salladı. "Bundan şüpheliyim. Bu konuda oldukça kötüyüm ve bir şekilde varsayılan olarak takıma girdim."

"Oh, gerçekten mi?" Molly sırttı. "Kendine bunu söylemeye devam et." Sol kaşını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Amcan seninle oynuyor demek. Kıdemli yoga mı? SandFest'te krep çevirmek? Scrabble turnuvaları? Tekerlekli sandalye balon voleybolu ligi? Gerçekten de tüm bu aktivitelere tesadüfen katıldığını düşünmüyorsun, değil mi?" Molly için durum çok açıktı. Henry sadece Max'le vakit geçirmek istiyordu. Bunu göremiyor muydu?

Max bir dakika düşündü ve sonra başını salladı. "Tanrım, haklısın. Bunca zamandır sadece akvaryum hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalıştığını sanıyordum. Ama sanırım bu, onunla bir şeyler yapmamı sağlamak için kullandığı sinsi bir yol olabilir."

"Dolandırıcı..." Molly başını eğdi. "Yoksa tatlı mı?"

"İkisi de. Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil," dedi ama sesinde şefkatten çok daha fazlası vardı.

"İşe yaradı. Tamamen kandın."

"Ne diyebilirim ki? Bazen cazibemin sağduyumun önüne geçmesine izin veriyorum." Ona göz kırptı. "Ben de böyle bir insanım."

Molly o anda ona karşı bir sevgi patlaması hissetti, tıpkı bir okyanus dalgasının ayaklarını yerden kesmesi gibi. Dans pistinde onun kollarında dönmek ve Opal'ın büyüülü yüzen denizanasının altında onu öpmek istedi.

O bunları söyleyemeden Kaplumbağa Ekibi üzerlerine çullandı. Mavis, Ethel ve Opal, Molly'nin elbisesine ve Max'in smokinin içinde ne kadar yakışıklı görüldüğüne bakıp bakıp durdular. Charlie'nin Melekleri, tam firfırlı etekleri ve opera boyu beyaz eldivenleri olan 1940'lar tarzı gece elbiseleri giymişlerdi. Doksanına merdiven dayamış olabilirlerdi ama nasıl giyineceklerini biliyorlardı. Molly ancak onların yaşında bu kadar şık olmayı umabilirdi. Larry Sims, Mavis'in yanında sessizce duruyor, firfırlı gömleği ve ultra geniş kuşağıyla smokin içinde şık görünüyordu. Sam ve Violet siyah-beyaz giyinmişlerdi ve Dalmaçyalı meraklılarıydılar. Violet yetmişten fazla kişinin geldiğini bildirmekten heyecan duyuyordu ve girişte görevli Caroline'a göre bilet satışları tavan yapmıştı.

Birlikte selfie ve grup fotoğrafları çektirdiler ve Max tam Violet'in Shark Attack keklerinden birine dalmak üzereyken spor salonunun ses sisteminde Molly'nin en sevdiği şarkı çalmaya başladı: Bobby Darin'in "Beyond the Sea" şarkısı.

Nefesi kesildi. "Bununla dans etmeliyiz!"

Opal yürütecini dans pistine doğru tutarak, "Hadi hepimiz gidelim," dedi.

Mavis, Larry ve Ethel yürüteleriyle birlikte onun arkasına düştüler.

"Gel hadi." Violet Sam'in elini tuttu. "Bizi ortaya çıkarmalarına izin veremeyiz." "Kesinlikle hayır." Max elindeki keki yakındaki bir masaya bıraktı ve

Molly dans pistinin tam ortasına geldi, eli Molly'nin sırtında sıcacıktı.

Max, başını geriye atıp her şeyi -dekorasyonları, kalabalığı, halkın akvaryuma duyduğu sevgiyi- içine çekerken onu etrafında döndürdü. Yumuşak mor gölgeler Max'in yüzünde hareket ediyordu, su altı dünyasından şekiller. Şarkı sona erdiğinde, Kaplumbağa Takımı tezahürat yaparken Max onu akıl almaz derecede alçalttı. Her şey o kadar gülünçtü ki. Molly gecenin sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Sonra müzik yavaş bir şarkıya dönüştü ve Max ona sarıldı. Dudakları Max'in boynuna değdiğinde, Max onun elini sıkıca kavradı. Gözlerini kapadı ve Max saçlarına doğru mırıldanırken onun içinde eridi.

"Molly, ben..."

Molly'nin cep telefonuna gelen bir e-postanın zil sesi, söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. Molly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ses, narin bir zincirle bileğinden sarkan küçük boncuklu gece çantasından gelmişti.

Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Çok özür dilerim. Onu kapattığımı sanıyordum. Hemen sessize alayım."

E-postalar başka bir şeydi. Telefonun almasını ve gecenin hayali havasını tamamen bozmasını kesinlikle istemiyordu.

"Sorun değil." Max ona sırtarak baktı ve gece çantasını açabilmesi için onu dans tutuşundan kurtardı.

İçinde sadece bir akıllı telefon ve bir ruj alabilecek kadar buyukt. Molly çantadan telefonunu çıkardı ama sessiz moda almak istediğinde ekranda gelen bir e-postanın onizlemesi belirdi.

Olduğu yerde dondu kaldı. "Aman Tanrım."

Max'in yüzündeki rahat gülümseme kayboldu. "Bir sorun mu var?"

Molly, çevresinde müzik eşliğinde dans edip sallanan Kaplumbağa Ekibi'nin belli belirsiz farkındaydı. Her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissetti, tıpkı Ursula'nın köpek kumsalında deniz kaplumbağası yumurtasını çıkardığı zamanki gibi.

"Hayır, bir sorun yok. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum." Molly başını salladı. Telefon avucunun içinde şiddetle titriyordu. O kadar sert sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Az önce hibe komitesinden bir mesaj aldım."

Bakışlarını Max'inkilerle sabitleyerek başını kaldırdı.

"şimdiden mi?" Sanki nefes alamıyormuş gibi bir parmağını smokin gömleğinin yakasının iç kısmında hafifçe gezdirdi. Bu belli belirsiz hareket dışında tamamen sakın görünüyordu. Kendinden emin. Kendinden emin.

Molly'nin hissettiğinden daha sakın olduğu kesindi.

"Devam et ve e-postayı a. İyi haberleri oku ki kutlayabilelim." Başıyla telefonu işaret etti; telefon birdenbire bir iletişim cihazından çok, kadının elinde bir dinamit lokumuna dönüşmüştü.

Bakmak istedi ama aynı zamanda da. "Molly, hadi.

Bu iş sende." Max göz kırttı.

O haklıydı. Neden böyle panikliyordu? Başardılar. Beş köpek de deniz kaplumbağası yumurtalarının kokusunu tespit etme ve uyarma potansiyeline sahip olduklarını göstermişti. Daha fazla zaman ve kaynakla gerçek bir ekip oluşturabilirdi. verileri akvaryumun başarmak istediği her şeyi destekliyordu.

Üstelik projesi, Max'in ofisinin etrafında sürekli duran sıkıcı bilimsel dergilerde gördüklerinden çok daha yenilikçiydi.

Ben hallederim.

Elini sabitledi ve zarf simgesine dokunarak hibe komitesinden gelen e-postanın ekrana akmasını sağladı. Okumaya başladığında Molly'nin kalbi boğazına kadar yükseldi.

Sevgili Bayan Prince,

Kuzey Carolina Eyaleti Ekolojik Koruma Hibesine başvurduğunuz için teşekkür ederiz. Teklifinizi yenilikçi bulmakla birlikte, komite ne yazık ki finansman talebinizi reddetmeyi tercih etmiştir. Çabalarınızda size bol şans diliyor ve Carolina kıyılarının ekolojisini koruma konusundaki kararlılığınız için teşekkür ediyoruz.

Molly emin olmak için tekrar okudu, kalbi ciddi bir düşüş yaşıyordu. Ama sözcüklerin üzerinden kaç kez geçerse geçsin, hiç değişmiyorlardı.

Başarısız olmuştu. Hibe parasını alamayacaklardı. Max'i "yenilikçi" fikrine inanması için ikna etmişti ve şimdi normal ve sıkıcı bir şey yapma şansını kaçırmışlardı - hibe komitelerinin milyonlar ödediği türden bir şey.

Dizleri bükülmenin eşiğine gelmişti. Duvarlarda dalgalanan melek balıkları ve deniz yosunları birdenbire rüya gibi ve sevimli olmaktan çıkıp cafcacılı ve yanlış olmaya başladı. Molly elini midesine bastırdı. Boğazının arkasında bir safra birikti ve hasta olacakmış gibi hissetti.

Max ona anlatmaya çalışmıştı ama o dinlememişti. Ve şimdi onun yüzüne bakıp akvaryumun sorunlarının henüz bitmediğini söylemek zorundaydı. Sahildeki deniz kaplumbağası salma partileri ve yaşlılar merkezindeki danslar onları sonsuza kadar ayakta tutamazdı.

Ama bakışlarını Max'e çevirdiğinde, yüzündeki ifade her şeyi anlatmış olmalıydı. Tek kelime etmeye fırsat bulamadan yüz ifadesi bir kitap gibi kapandı.

Max şoka girmişti.

Bu resmi bir tıbbi terim miydi? Değilse bile olmalıydı. Yine de bilincinin gerilerinde bir yerlerde, *gerçek* mermi şokunun bir savaş alanı durumu olduğunun, kesinlikle yaşadıklarından daha ciddi olduğunun farkındaydı. Ama bu kelimeyi bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Deniz kabuğu şoku. Yüzlerce deniz kabuğunu hayal etti, güneşten ağarmış ve gelgit, tuz ve deniz tarafından yıpranmış. İşte böyle hissediyordu. Hırpalanmış, yara bere içinde ve dünyada en çok sevdiği şey olan bu yer, bu insanlar, bu *hayat* karşısında tamamen önemsiz.

Molly odun gibi bir sesle, "Anlamadık," dedi.

Başını salladı. Belli ki bunun olacağını biliyordu. E-postayı okurken yüzündeki rengin kayboluşunu izlemişti. Onun güzel zümrüt gözlerinden bir dizi duygunun geçtiğini görmüştü, hepsi de yürek parçalayıcıydı.

Neden kendisine bir şey söyletemiyordu? Bu onun suçu değildi. O akvaryumun müdürüydü, karar vericiydi, amcasının işleri yoluna koyması için seçtiği *kurtarıcıydı*. Yanlış giden her şeyin ve her şeyin suçu, bu da dahil olmak üzere, doğrudan onun ayaklarının altındaydı.

Özellikle de bu.

Max zorlukla yutkundu. Molly'ye zar zor bakabiliyordu. Yüz ifadesindeki acı çok fazlaydı, bu yüzden burnunun kenarını sıktı, gözlerini kapattı ve bazen yogada yaptıkları gibi ona kadar saymayı denedi... ta ki yoganın kendisini bu karmaşaya sokan nedenlerden biri olduğunu fark edene kadar. Yoga, Scrabble, puro dağıtmak. Hepsi. Profesyonel hayatında ilk kez topu taca atmıştı. İşten başka bir şeyin önce gelmesine izin vermişti ve bakın ne olmuştu.

Bir şey değil, biri. Arada bir fark var.

Yine de, onu bu şekilde yüzüstü bıraktıktan sonra anlamsal olarak ne fark ederdi ki? Ve Henry Amca'yı da.

"Max, özür dilerim," dedi Molly. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve kaybolmuş görünüyordu ve Max, Ursula'yı gittiği her yere götürmek istemesinde yanlış bir şey varmış gibi hissetmesine neden olduğu için yeni bir suçluluk dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti. Eğer onun yavru köpeğini yoktan var edebilseydi ve tatlı küçük köpeği o anda kucağına verebilseydi, bunu hemen yapardı.

"Yapma." Başını salladı. Bir elini kaldırdı. "Özür dileme. Bu benim hatam. Benim hatam. Yapmalıydım-"

"Teklif için farklı bir şey yapmamız konusunda ısrar mı etti?" dedi. Yüzü bir kum tanesi kadar beyazdı.

Max başını salladı. "Evet, aynen öyle."

Charlie'nin Melekleri endişeli bakışlar attılar ve dans adımları yavaşlayarak durdu.

"Her şey mı?" Opal, Molly'nin koluna şefkatli bir el koyarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Tatlım, hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"değil." Molly elini salladı. "Benim için endişelenmeyin. Bu çok güzel bir akşam ve-"

"Keser misin şunu?" Mavis gözlerini devirdi. "Seni ne zaman ezilmiş göründüğünü fark edecek kadar iyi tanıyoruz."

Ethel başıyla onayladı. "Biz yaşlı ve bilgeyiz, unuttun mu?"

Max çenesinin sıkıştığını hissetti. Düşüncelerini toparlama ve akvaryumun geleceği için bir yedek plan yapma şansı bulana kadar bu konuya burada girmek istemiyordu, ki zaten başından beri üzerinde çalışması gereken bir şeydi bu.

"Ödeneği alamadık," dedi Molly kesin bir ifadeyle. "Ben hatalıydım. Max'in önerdiği gibi daha geleneksel bir şey yapmalıydık."

"Oh, tatlım. Kendini suçlama. O teklif için çok çalıştın. Ne olursa olsun akvaryum gayet iyi olacak." Opal Molly'nin kolunu sıktı ve Max'e baktı, belli ki onun araya girip bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Ama yapamadı. Artık Bay İyi Adamı oynamak yoktu. Baltimore'da işlerin kontrolünden bu kadar çıkmasına asla izin vermezdi. Ve kesinlikle akvaryumun geleceği hakkında boş vaatlerde bulunamazdı.

"Max?" Mavis sordu. "Molly'ye söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Bütün gözler ona çevrildi. Molly'nin yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı. Yanaklarında iki parlak pembe nokta vardı.

Boğazını temizledi. "Suçlu sen değilsin Molly. O bendim. İzin verdim."

Ne söylediğini bile bilmiyordu. Müzik, ışıklar, her yerde yüzen deniz canlıları - hepsi içini kemiren endişeyle öyle keskin bir tezat oluşturuyordu ki doğru kelimeleri bulamıyordu.

Molly'nin gözleri kısıldı, ateşte dövülmüş zümrüt gibi parlıyordu. "Cazibenin sağduyunun önüne geçmesine izin verdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Neden bu kadar tanıdık geldi? "Evet, sanırım bunu söylüyorum."

Sesi hiç de eğleniyormuş gibi çıkmayan bir kahkaha attı. "Vay canına."

Opal başını salladı. "Molly, Max'in teklifi kendisi yazsaydı akvaryumun bursu kazanacağını kastetmediğine eminim."

"Aksine, bence tam olarak bunu kastediyor." Molly'nin ses tonu keskindi ama aynı zamanda gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu. "Öyle değil mi?"

"Bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok," dedi Max, ama sözleri kendi kulaklarına bile yapmacık geliyordu. Ağzını her açtığında nasıl oluyor da bu durumu daha da kötüleştiriyordu?

"Max." Opal ona öldürebilecek bir bakış gönderdi.

"Hayır, sorun değil. Ben anladım. Mesaj alındı, açık ve net." Molly burnunu çekti. "O haklı. Sadece benimle aynı fikirde olduğunu ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmene izin verdiğime inanamıyorum. Başından beri böyle hissediyordun, değil mi?"

Sözler Molly'nin ağzından çıktığı anda müzikte bir durgunluk oldu. Etraflarındaki çiftler dönüp bakmaya başladı ve birkaç metre ötede özellikle bir yüz keskin bir şekilde ortaya çıktı.

Max'in midesi sertleşti. Henry Amca az önce tüm konuşmalarına tanık olmuştu.

Opal titrek bir eliyle kendini yelpazeledi. "Sanırım herkesin derin bir nefes alması gerekiyor ve-"

"Birkaç hafta önce haklıydın," diye araya girdi Molly, gözyaşları dökülürken bakışlarını Max'e dikmişti. "Birlikte çalışmak gerçekten bir hataydı. Ama birlikte bir geleceğimize olabileceğini düşünmek kadar büyük bir hata değildi."

Ona karşı çıkmak için ağzını açtı ama gözyaşlarının porselen yanaklarından yavaşça, dayanılmaz bir şekilde süzüldüğünü görünce sersemledi. Ne yapmıştı ki? Molly'yi ağlatmıştı.

Eski bir efsaneye göre denizkızları o kadar güçlüydü ki gözyaşları bir kez döküldüğünde inciye dönüşüyordu. Max, Molly'nin gerçek bir denizkızı olmadığını bilse de, onun ağladığını görmek onu bir inanan haline getirdi. Onun gücünü gğşne inen bir darbe gibi derinliklerinde hissetti ve bu ona garip bir şekilde gerçek olduğunu bildiği bir şey gibi geldi - aşk gibi.

Ama gözyaşları bir ipten kayan inciler gibi dökülmeye devam etti. "İstifa ediyorum," dedi ve sonra gitmek için döndü.

"Bekle, Molly." Panik Max'i ileri itti. Onu kaybedemezdi. İşlerinden çok hayatlarının geri kalanı için endişeleniyordu. *İkimiz de yaşadığımız sürece.* "Gitmeyin. Lütfen gitme."

Ama Molly onu duymadı. Kimse duymamıştı, çünkü Opal Lewinsky az önce gğşn tutmuş ve cansız bir şekilde balo salonunun zeminine kmştı.

Bölüm 20

Bir buçuk saat sonra Molly, Wilmington'daki hastanenin acil servis bekleme odasında, sert vinil bir koltukta Max'in yanında oturuyordu.

Elleriyle ne yapacağını bir türlü bulamıyordu. Ursula'nın sıcak, yumuşak formunun yokluğunda kendilerini saçma bir şekilde işe yaramaz ve boş hissediyorlardı. Dün... önceki gün... bir hafta önce Max'e uzanır ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirirdi. Ama şimdi bunu yapamazdı, baloda olanlardan sonra olmazdı. Birbirlerine söyledikleri her korkunç şeyden sonra.

Opal yere yığıldıktan sonra balo salonundaki büyümlü ortamın bu kadar çabuk yok olması gerçeküstü bir şeydi. Müzik durmuş, yerini acil durum alarımının tiz sesi almıştı. Molly daha ne olduğunu anlayamadan, Griff en kasvetli itfaiyeci sesiyle herkese geri çekilmelerini söylerken, Sam Opal'ın üzerine eğilmiş, parmak uçlarını bileğinin iç kısmına bastırarak nabzını kontrol ediyordu.

Molly hayatında hiç bu kadar çaresiz ya da hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Max'le aralarındaki on santimlik mesafe bir uçurum bile olabilirdi. Daha kötü olan tek şey, Wilmington'a giden ambulansı köprü boyunca takip ederken cipte sessizce onun yanında . Ve şimdi bu... burada, Max'in her kıpırdayışında bacağının onunkine süründüğü, bir düzine kat prenses tülüne rağmen içinde farkındalık sarsıntıları yaratan küçücük bir kanepeyi paylaşıyorlardı.

"Al, tatlım." Larry Sims ona doğru yaklaşmış, dumanı tüten bir fincan hastane kahvesi tutuyordu. "Turtle Books'un süslü latte'lerinden değil ama biraz canlanmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim." Molly kâğıt bardağı aldı ve ellerini ısıtmasına izin verdi. Titremesine engel olamıyor gibiydi. Neden hastaneler her zaman bu kadar dayanılmaz derecede soğuk oluyordu?

Max koltuktan kalktı, smokin ceketini silkti ve Molly'nin omuzlarına sarmak için eğildi. Molly keskin bir nefes aldı. Adamın yüzünün kendi yüzüne bu kadar yakın olması dayanılacak gibi değildi. Ona iyi olduğunu söylemeye başladı ama Molly'nin gözleri Molly'ninkilerle sabitlendiğinde yüzündeki ifade ona tartışmaması gerektiğini söyledi.

Vücudunun sıcaklığı ceketinin ipek astarına yapıştı ve kendini gözlerini kapatıp sanki bir battaniye kalesiymiş gibi içine gömülmekten alıkoymak zorunda kaldı. Bunun yerine, onun tanıdık, kumsal kokusunu -deniz tuzu esintisi ve güneşin öptüğü misk- içine çekmesine izin verdi. Bu ona sörfün üzerinde parıldayan yıldızları, suya doğru yol alan minik deniz kaplumbağalarını ve gece yarısı gökyüzünün altında öpüşmeyi düşündürdü. Aklına, kemiklerine ve kalbine sızan anılar.

Bunu yapamazdı. Ceketini silkmek için hamle yaptı ama daha çıkaramadan önlüklü ve beyaz önlüklü bir adam onlara doğru yürümeye başladı. Boynunda bir stetoskop vardı ve üzerinde DR. TROY REESE yazısı düzgün mavi harflerle ceketinin üzerine dikilmişti.

Bekleme odasının Opal'ın en yakınları ve en sevdikleri tarafından ele geçirilmiş bölümüne geldiğinde durdu. Mavis ve Ethel, Molly ve Max'in karşısındaki kanepeye oturmuş, balodan kalma beyaz eldivenlerini hâlâ giyiyorlardı. Larry yakınlarda geziniyor, mendil, kahve ya da kimin neye ihtiyacı varsa almaya hazır bekliyordu.

Doktor elindeki dosyaya baktı. "Merhaba, Opal Lewinsky'nin bazı arkadaşlarını arıyorum. Aranızda Molly Prince ve Max Miller var mı?"

Molly hareketsiz kaldı. Bu iyi bir haber miydi yoksa kötü mü? Mavis ve Ethel'in söyleyeceklerini kaldıramayacak kadar yaşlı ve kırılgan olduklarını düşündüğü için mi onunla ve Max'le konuşmak istiyordu?

Max bir parmağını kaldırdı. "Bu biziz."

Biz.

Molly'nin boğazı .

"Harika. Beni takip ederseniz, Opal ikinizle de konuşmak istiyor."

En azından bu umut vericiydi. Belli ki Opal hayatta ve bilinci yerindeydi. Molly ayağa fırladı. Max'in smokin ceketini omuzlarından düştü ve ince Armani yününden bir fısıltı halinde kanepeye indi.

Doktoru uzun, steril bir koridorda takip ederek, perde bölücülerle derme çatma odalara bölünmüş, hareketli acil servise doğru ilerlediler. Max elini balo salonunda yaptığı gibi kızın sırtının küçük kısmına koymaya başladı ama ona gerçekten dokunmadan durdu. Avuç içi ile balo elbisesinin narin file korsajı arasındaki boşlukla elektriklendi.

"İşte geldik." Dr. Reese perdelerden birini çekerek Opal'ın yatakta üç yastığa yaslanmış oturduğunu gördü.

Fırfırlı elbisesi bacaklarının üzerine düzgünce yayılmıştı ve beyaz eldivenleri kucağında mükemmel bir kare şeklinde katlanmıştı. Yakın zamanda tıbbi bir acil durumla karşılaşmış gibi görünmüyordu. Aslında Molly onun yeni bir ruj sürdüğünden oldukça emindi.

"Opal." Max gülümsedi ve gözlerinin kenarları Molly'nin çok sevdiği o şekilde kırıştı ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Seni böyle iyi görmek çok güzel."

"Kesinlikle." Molly, Opal bayıldığından beri ilk kez tam bir nefes almış gibi hissetti. "Ama anlamıyorum. Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Kalp krizi geçirdim," dedi Opal.

Aynı anda Dr. Reese dosyasından başını kaldırdı ve omuz silkti. "Bayan Lewinsky'nin hiçbir sorunu yok."

Molly doktorla hasta arasında bir ileri bir geri gidip geldi. Dr. Reese, Opal'ın bulunduğu yöne doğru sivri bir bakış fırlattı.

"Peki." Gözlerini devirdi. "Gerçekten küçük bir kalp kriziydi. *Süper* küçük."

Dr. Reese boğazını temizledi.

Opal içini çekti. "Belki de teknik olarak var olmayacak kadar önemsizdi."

Molly'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Kalp krizi *numarası* mı yaptın?"

"Ve işte bulduk." Dr. Reese bakışlarını Molly ve Max'e doğru çevirdi. "İkinizi görmek istedi ve ben de önce gerçeği duyduğunuzdan emin olmak istedim. Şu anda taburcu evraklarını hazırlıyorum, yani birkaç dakika içinde gitmeye hazır olacak."

"Teşekkür ederim." Molly başıyla onayladı. Rahatlamaktan ayaklarının titrediğini hissetti. "Çok teşekkür ederim."

"Evet, teşekkür . Adaya sağ salim dönmesini sağlayacağız," dedi Max.

Doktor bakışlarını son bir kez Opal'a dikti. "Bunun bir daha olmamasını sağlamaya çalış, olur mu?"

Hiçbir söz vermeden ona tatlı tatlı gülümsedi.

Doktor başını salladı ve yatağının etrafındaki perdeyi sert bir hareketle kapattı.

Molly, Opal'ın yatağına yaklaşarak, "Bu kesinlikle aydınlatıcı oldu," dedi. "Neden böyle bir şey yaptığını açıklamak ister misin?"

Max'in bakışları Molly'ye kaydı. "Gerçekten mi? Çok açık değil mi? Sen ve ben tartışıyorduk ve o durmamızı istedi."

Molly arkadaşına bön bön baktı, kısa süre önce binaya sedyeyle giren birine göre son derece kendini beğenmiş ve memnun görünüyordu. Ama başından beri planı buydu, değil mi?

"," dedi Opal. "Hiçbir pişmanlığım yok."

"Hepimizi ölümüne korkuttun." Molly kollarını kavuşturdu. "Bu bir Tamam."

Opal'ın gözleri parladı. "İkinizi tekrar bir araya getirdi, mi?" "Evet," dedi Max.

Aynı anda Molly ağzından "Hayır" diye kaçırıldı.

Max'in çenesi gözle görülür biçimde sıkıştı. "Birlikte değil. Ama ikimiz de buradayız, değil mi?"

"Siz ikiniz durur musunuz, yoksa başka bir tıbbi kriz geçiriyormuş gibi mi davranmam gerekecek? Devam edin ve beni deneyin. Anevrizma numarası yapabilirim." Opal güçlü bir iç geçirdi. "Siz ikiniz belli ki birbiriniz için deli oluyorsunuz. Geriyi görme avantajına sahip yaşlı bir kadın olarak söylüyorum, ikiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz. Bu kadar önemsiz bir şey için neden tartışmakta ısrar ettiğinizi anlamıyorum."

Max kaşlarını çattı. "Tüm saygımla-"

Molly onun yerine bitirdi. "-Bu bağış hayati derecede önemliydi. Bu hibe olmasaydı akvaryum birkaç ay içinde kapılarını kapatmak zorunda kalabilirdi."

Opal bakışlarını Max'e dikti. "Neden bahsediyor bu? Sana akvaryumun iyi olacağını söylemiştim. Hem de defalarca."

"Evet, yaptın." Max başını salladı. "Ben de buna inanmak istiyorum. Ama gerçekleri göz önünde bulundurmamız gerekiyor."

"Gerçekleri göz önünde *bulunduruyorum*. Akvaryumu yıllarca ayakta tutmaya yetecek kadar sıfıra sahip olan banka hesabımı düşünüyorum. Hatta belki onlarca yıl." Opal omuz silkti, kayıtsızlığın mükemmel bir resmiydi.

Molly'nin içini soğuk bir ürperti kapladı. Keşke Max'in smokin ceketine tutunabilseydim diye düşündü. "Sen neden bahsediyorsun, Opal?"

"Zenginim ama kimseye söylememeye çalışıyorum. Bunu bir sır olarak saklamayı seviyorum." Opal bir parmağını dudaklarına bastırdı.

"Görev tamamlandı," diye mırıldandı Max.

"Bütün parayı akvaryuma bağışlayamazsın," dedi Molly. Bu doğru olsa bile, Opal'ın yaşamak için o paraya ihtiyacı yok muydu? Hem bu para nereden geliyordu ki? Opal emekli bir öğretmendi.

"Anlaşma tamam. Avukatımla çoktan konuştum ve havaleyi ayarladık. Dört milyon dolar yarın ilk iş olarak akvaryumun banka hesabına yatacak." Opal omuz silkti. "Bu akşam Deniz Altı Balosu'nun sonunda ikinize de söylemeyi planlıyordum ama..."

Max Molly'ye baktı ve gözlerindeki üzüntü hissediliyordu. "Ama kötü bir haber aldık ve bunun bütün geceyi mahvetmesine izin verdik."

Olayların aşırı basitleştirilmiş bir versiyonu ama yine de doğru.

"Bingo," dedi Opal. Turtle Beach'in en sevdiği kelime.

Max yaklaştı ve hastane yatağının kenarına oturdu. "Bu konuda kesinlikle emin misin Opal? Akvaryumu finanse etmek için kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum. Bir yolunu bulacağım."

Molly onun az önce *biz* yerine *ben* dediği gerçeği üzerinde durmamaya çalıştı. Ne de olsa istifasını vermişti. Bir kez daha işsiz bir denizkızıydı. En azından bu sefer kendi seçimiydi.

O zaman neden kovulduğunuzda hissettiğinizden daha da ezilmiş hissediyorsunuz? "Kesinlikle eminim. Dört milyon banka hesabımdaki paranın yarısı bile değil. Anneme aitmiş, o da annesinden miras almış, o da annesinden miras almış. Büyük büyük büyükannem küçüktü.

Kraliyet ailesi." Opal omuz silkti. "Aynı eski hikaye."

Max, Molly'ye gizlice bakarken dudakları seğirerek sırttı. Molly bir sonraki doğum gününde Opal'a bir taç almayı aklına not etti.

"Her neyse, para nesilden nesile aktarılmaya devam ediyor. Hiç kimse harcamıyor. Kime gerekiyor? Çocuğum yok, olsaydı da yine akvaryuma vermek isterdim. Amacım beş parasız bir kadın olarak ölmek. Bunun için biraz çalışmak gerekecek." İç çekti. "Max, eğer başarısız olursam ve nalları diktiğimde hâlâ milyoner olursam, akvaryum ve deniz kaplumbağaları hastanesi ben öldükten sonra kalan her şeye sahip olabilir. Her şey son arzum ve vasiyetimde yazılı zaten."

"Not edildi." Max ayağa kalkarken ona göz kırptı. "Ama bunun için uzun, çok uzun bir süre endişelenmeyelim, tamam mı?"

"Artık kalp krizi yok," dedi Molly. "Gerçek, sahte ya da başka bir çeşit."

"Siz ikiniz gerçekten patronluk taşıyorsunuz, bunu biliyor muydunuz? Sheesh." Opal bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, söyleyeceklerini söylediğine göre adaya dönmeye hazırlanıyordu. "Akvaryum ve deniz kaplumbağası hastanesinin iyi olacağını söylediğim onca zaman ikinizden biri beni dinlemiş olsaydı tüm bu olay önlenebilirdi. Sadece kendinizi suçlayabilirsiniz."

Max'in bakışları tekrar Molly'ninkilere kilitlendi. Ve bu sefer, ona baktığında hissettiği kayıp onu bütünüyle yutacakmış gibi görünüyordu.

O ne yapmıştı? İşlerin bu kadar çabuk kontrolden çıkmasına nasıl izin vermişti?

Opal haklıydı. Molly kabul etse de etmese de, ortada bir sürü suç vardı.

Bölüm 21

Molly'nin ailesini arayıp olanları anlatacak cesareti toplaması iki gün sürdü - iki tam gün boyunca kanepede yemek pişirme programının bütün bir sezonunu izleyerek hüzünlenmek ve Ursula'nın Max'in yan evini gözetlemek için güverteye çıkmasını engellemeye çalışmak arasında gidip geldi.

Molly, Ursula'nın en sevdiği ateşli profesörü en iyi şekilde görebilmek için küçük yüzünü parmaklığın tahta çitaları arasındaki dar boşluklara soktuğu onca zaman Max' orada olup olmadığından bile emin değildi. Yine de işini şansa bırakmak istemiyordu.

Opal'la acil serviste yaptıkları tartışma Molly'nin onu son görüşü olmuştu. Max doktora Opal'ı adaya geri götüreceğine dair söz vermişti ve hastayı cipine yükledikten sonra Molly, diğer yaşlıları ve onlara eşlik eden mobilite cihazlarını kek kamyonetiyle almak için Wilmington'a doğru yola çıkan Violet ile eve gideceğini açıkladı.

Max açıkça Molly'nin cipe binmesini bekliyordu, her ne kadar oldukça sıkışık olsa da. Hatta Molly'nin istifasını yeniden gözden geçireceğini ve ertesi gün işe istiridye kabuğu büstiyeri ve balık kuyruğuyla geleceğini bile ummuş olabilirdi. Molly, Violet'i ve üzerinde pembe dönen kek olan Airstream'ini beklemek için geri döneceğini söylediğinde ona en iyi arkadaşını kaybetmiş gibi bakmıştı.

Yine de bu doğru olamazdı. Molly Max'in en iyi arkadaşı değildi ve kesinlikle kız arkadaşı da değildi ya da Deniz Altı Balosu gecesinde öyle olduğunu düşündüğü her neyse. İlişkiler -*gerçek* ilişkiler- karşılıklı saygı ve dürüstlük üzerine kurulurdu. Max, onu köpek eğitim programına başlaması ve hibe teklifini kendisinin yazması için cesaretlendirmenin bir hata olduğunu kabul etmişti. Ona hiçbir zaman gerçekten inanmamış ya da onu ciddiye almamıştı.

Tıpkı bütün bir yıl boyunca yüzüne karşı yalan söyleyen Turist gibi.

Tıpkı yüksek lisansa gitmesi için sürekli ipucu veren annesi ve babası gibi.

Tıpkı Molly'nin son zamanlarda aynaya her baktığında gördüğü gibi.

Yuvarlanıp gitmenin en kötü yanı, Deniz Altı Balosu'nda Max'le yüzleşmesinin en acı verici kısımlarını kafasında tekrar tekrar canlandırmaktan kendini alamamasıydı. Anılar onu birdenbire vuruyordu. Molly bir an genç İngiliz üniversite öğrencisinin Battenberg pastasını birleştirmesini izliyor, sonra da kafasının içinde yankılanan kendi sesini duyuyordu.

Cazibenin önüne geçmesine izin verdiğinizizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?

Soru hiç de adil değildi. Max bu ifadeyi ilk kez kullandığında amcasının onu yaşlılar merkezindeki tüm o çılgın aktivitelere yönlendirmesiyle ilgili şaka yapıyordu. Ve sonra, o anın sıcaklığıyla, aynı sözleri ona geri çevirmişti. Bir anlık incinme ve utançla, onun aptalca yorumunu çarpıtmış ve kaba bir şeye dönüştürmeye çalışmıştı.

Ama Max o topu almış ve onunla koşmuştu, değil mi?

Evet, sanırım bunu söylüyorum.

"Ah, hayır." Molly ellerini kulaklarının üzerine kapattı. Bunu düşünmeye bir dakika daha dayanamazdı. Bunu tam olarak nasıl yaptığını düşünüp durmaktansa, müzikle yüzleşmeyi ve ailesine hayatını ne hale getirdiğini anlatmayı tercih ederdi.

Ursula *hayır* kelimesini duyunca iri gözlerini kırptırdı ve Molly kendini çok daha kötü hissetti.

Yavru köpeği kollarının arasına aldı ve tüylerinin arasına fısıldadı, "Yemin ederim sana yönelik değildi."

Ursula Molly'nin burnunun ucunu yaladı, her şey affedilmişti.

Molly'nin resmen bahanesi kalmamıştı. Korkup kaçmadan önce cep telefonunu kaptı ve ailesinin sabit hattının iletişim bilgilerini tuşladı.

Babası ilk zil sesinde açtı. "Alo?" "Selam, baba. Benim."

"Selam, tatlım. Sesini duymak çok güzel. Annen seni kaçırdığı için üzülecek. Dışarıda saçını yaptırıyor."

Bu, telefona neden cevap verdiğini açıklıyordu. Molly'nin annesi genellikle ilk çaldığında cevap verirdi. "Önemli değil. Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum baba."

"Ne güzel bir sürpriz. Bu hibe teklifinizle ilgili olabilir mi?"

İşte .

"Aslında, evet." Molly yanağının iç tarafını sertçe ısırdı. Bu neden bu kadar zordu? "Her şeyi berbat ettim. Anlamadık."

"Anlamıyorum. Nasıl ?" diye sordu.

Hibeyi alamamakla ilgili kısmı kaçırmış mıydı? "Hibeyi kazanamadık. Ben başarısız oldum."

Nefesini tuttu ve Max'e ve doktorasına kulak gerektiğini söylemesini bekledi.

Onu tamamen şoke eden şey, kazanamamış olmasıydı. "Tatlım, bursu kazanamamış olman başarısız olduğun anlamına gelmez. Tam tersi."

"Nasıl yani?"

"Kendinizi ortaya koydunuz. Bir vizyonunuz vardı ve bunu gerçekleştirmek için çok çalıştınız. Hibe komitesinin sizi kazanan olarak seçmemiş olması başarısız olduğunuz anlamına gelmez."

Kimdi bu adam ve babasına ne yapmıştı? "İmgelemimde köpeklerin de olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, ama belli ki köpekler seni mutlu ediyor." Bıyık altından güldü. "Ve senin küçük Ursula'nın o kadar da kötü olmadığını kabul ediyorum."

Molly bunun onu neden bu kadar şaşırttığından emin değildi. Ursula mükemmel bir köpek elçisiydi. "Son eğitim gecemizde, beş köpeğimiz de deniz kaplumbağasının kokusunu aldı. İnanılmaz bir şeydi."

O gecenin ne kadar harika olduğunu nasıl da unutmuştu. Ya da belki de hatırlamasına izin vermemişti.

"Sana bir soru sorayım tatlım, seni neden sürekli yüksek lisans yapmayı düşünmeye teşvik ettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Molly, çoğunlukla maaş, kadro ve iş güvencesiyle ilgili birkaç cevap sıraladı, ancak o bunları teker teker geri çevirdi.

"Pes ediyorum. Neden?" dedi sonunda.

"Çünkü uzun , sanki sadece hareketleri yapıyormuşsun gibi. İncindiğini biliyorum tatlım. Ama geçen yılki ayrılığından beri kendinde değilsin." Babasının sesi yumuşadı, yıllardır duymadığı kadar yumuşaktı. "Son birkaç haftadır, seni çok uzun zamandır görmediğim kadar canlı görünüyorsun. İyi bir şey yaptın."

Molly'nin boğazı düğümlendi. Adam haklıydı ve şimdi yine sahildeki kulübesinde saklanıyordu... tek başına. Ve her zamankinden daha mutsuzdu.

"Kendini ortaya koydun evlat. Konfor alanından çıktın ve en önemli şey de bu. Keşke bursunu alabilseydin ama alamamış olman sürecin zaman kaybı olduğu anlamına gelmiyor. Ve kesinlikle başarısız olduğun anlamına da gelmiyor. Annen ve ben sadece dolu dolu bir hayat yaşamayı istiyoruz ve bu bizim şartlarımıza bağlı olmak zorunda değil." İçini çekti. "Kulağa başka türlü geldiyse özür dilerim."

Molly burnunu çekti. *Gerçekten* tekrar ağlamak istemiyordu. Son günlerde neredeyse hiçkırı hiçkırı ağlamıştı. "Özür dilemene gerek yok."

"Sanırım biliyorum," dedi ve ses tonundaki şefkat neredeyse onu kıracaktı.

Ama belki de bu iyi bir şeydi. Belki de kendini toparlayabilmesi için kalbindeki yırtığın tamamen parçalanması gerekiyordu.

"Ah, baba. Sana anlatmam gereken çok şey var." Molly bacaklarını altına sıkıştırdı ve Ursula onun yanına uzandı, küçük başını patilerinin üzerine koyarak uzun bir yolculuğa hazırlandı.

Hattın diğer ucunda, babasının en sevdiği La-Z-Boy koltuğu inleyerek yaslanma pozisyonuna geçti. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Kral benim." Henry Amca, yaşlılar merkezinin lobisindeki masanın üzerinde duran kırmızı pullardan birini oyun tahtasındaki yerine yerleştirirken Max'e muzaffer bir sırıtışla baktı.

Henry'nin yarım düzine çift dizili şahına karşılık Max'in tahtada tam olarak bir siyah şahı kalmıştı. Henry tüm oyunu altı hamle önce bitirebilirdi ama oyun taşlarını rastgele hamlelerle itmeye devam etti.

Max tek pulunu Henry'nin üç farklı yönden üzerine atlayabileceği bir noktaya doğru ilerletti. Amcasının parmak uçları o civarda oyalandıktan sonra dama tahtasının diğer ucuna yöneldi ve şahlarından birini ıssız, önemsiz bir köşeye taşıdı.

Max bakışlarını Henry'ye dikti ama amcası başını kaldırıp bakmadı. Sadece hırkasının üzerinde var olmayan bir tüy parçasını karıştırdı.

Max, Deniz Altı Balosu'ndan bu yana geçen iki gün içinde ilk kez, bilinçli olarak, her şey korkunç bir şekilde ters gitmeden önceki dans anlarını düşünmesine izin verdi - Molly'nin gözlerindeki kahkahayı, elbisesinin yıldız ışığı gibi parıldamasını, yukarı doğru savrulan saçlarının altındaki boynunun kışkırtıcı kıvrımını... söylediği şeyleri.

O felaket gecesinden sonra Max, hayatı karmakarışık olduğunda her zaman yaptığı şeyi yapmış, kendini işine vermişti. Opal'ın

Bankadaki bağış, onu meşgul etmek için fazlasıyla yeterliydi. Bu bir kazan-kazan durumuydu; akvaryum için de Max için de harikaydı.

Ya da öyle olmalıydı. Ama her nasılsa, Molly'yi düşünmemeye çalıştıkça, anıları ona daha fazla eziyet etmeye devam ediyordu. Ve bunlar hiçbir zaman iyi anılar olmamıştı; onun güneş ışığı kokusu, şeker gibi saçları ya da gülümsemesinin tek başına bir adamı boğulmaktan kurtarabileceği düşünceleri... öpücüğünün yüce sıcaklığı asla.

Bunun yerine, Max gözlerini kapattığında gördüğü tek şey kadının yüzünden akan gözyaşlarıydı. Sevdiği kadını ağlatmıştı.

Ve onu kesinlikle seviyordu. Molly'ye sırlıslıkla aşık olmuştu. Ama bunu çok geç fark etmişti.

Göğsü pişmanlığın sıcak sızısıyla yandı. Akvaryuma, her şeyin açık ve mantıklı olduğu ve eskiden kalbinin olduğu yerde ağrıyan, açık bir yara varmış gibi hissetmesine neden olma olasılığının daha düşük olduğu ofisine geri dönmesi gerekiyordu.

Max sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Henry Amca, bu oyunu bilerek mi kaybediyorsun ki ben burada kalıp seninle daha çok vakit geçireyim?"

Henry dondu kaldı.

Şuna bakın. Max günlerdir olmadığı kadar gülümsemeye yaklaştı. *Molly haklıydı.*

"Basitçe sorabilirdin, biliyorsun," dedi Max.

"Gerçekten mi?" Henry, yassı burnu kuma hapşırma mesafesine her yaklaştığında pug Bingo' yaptığından bile daha yüksek sesle homurdandı. "Seni adaya tatile gelmen için davet ettiğim onca zaman gibi mi?"

Max'ın göğsündeki delik sanki kendi üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu. "Bu tamamen farklıydı."

"Nasıl yani? O zamanlar seyahat edemeyecek kadar çalışmakla meşguldün ve Turtle Beach'e geldiğin günden beri tek konuşmak istediğin şey

akvaryum. Bana hemen hemen aynı görünüyor." Henry Amca uzandı, krallarından birini kaptı ve Max'in son pulunun üzerinden atladı.

Bum. Oyun bitti.

"Ama beni buraya onu kurtarmam için getirdin," diye karşı çıktı Max. Henry bir kahkaha attı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Tabii ki biliyordu. Henry ona ilk yoga derslerinde tam da bunu söylemişti. Söylememiş miydi?

"Evlat, akvaryum yıllardır kıt kanaat geçiniyor. İşleri tersine çevirebileceğini düşünmüş müydüm? Elbette düşündüm. Ama senden müdürlüğü devralmanı istememin nedeni bu değil," dedi Henry.

Max ne yapacağını şaşırmıştı. Ne yaptığığın farkına varmadan, başka bir oyun için dama tahtasını sıfırlamaya başlamıştı.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyorsun Max. Seni seviyorum oğlum ama tam bir işkoliğe dönüştün. Sanırım bunun annenle babanla ve onlar boşandıktan sonra işlerin senin için ne kadar zor olduğuyla bir ilgisi var, ama bunu yaşlı bir adamdan duy. Böyle yaşanmaz." Henry kırmızı bir damayı bir kareden diğerine iterek ilk hamleyi yaptı. "Baltimore'daki müdürlük pozisyonu için seçilmediğinde, hamlemi yapma zamanının geldiğini biliyordum. Turtle Beach'e gelmeni akvaryumu kurtarman için istemedim. Akvaryum *seni kurtarsın* diye buraya gelmeni istedim."

Max kıpırdamadan durdu.

Henry Amca bir kaşını kaldırdı. "yarıyordu, değil mi?"

Evet...evet, .

Max, deniz kaplumbağası hastanesindeki tanklarda iyileşmekte olan kaplumbağaları, Silver'ın yavru denizatlarını ve tüm kasaba alkış tutup tezahürat yaparken Crush'ı yavaşça okyanusa geri indirmeyi düşündü. Yeni doğmuş kaplumbağa yavrularının emekleyerek suya doğru yol alışlarını ve eğitim sınıfındaki son köpek nihayet deniz kaplumbağası yumurtalarının kokusunu aldığında Molly'nin yüzündeki ifadeyi düşündü. Max, Baltimore'da en son ne zaman böyle uygulamalı bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Ama Turtle Beach'te Max

düzenli olarak kumlu eller. Akvaryumun toplumda ve adanın ekolojisinde bir fark yaratıp yaratmadığını merak etmesine gerek yoktu. Bunu *görebiliyordu...* her gün.

Ama en önemlisi, bunu hissetmişti. Max son bir ay içinde yetişkin hayatının geri kalanında hissettiğinden daha fazlasını hissetmek için kendini açmış ve izin vermişti.

"Evet," dedi Max sessizce. "Evet, ."

"Ve elbette, belki de seni bazı yeni şeyler denemeye zorladım. Ama zorlamak zorundaydım. Yoksa tekrar eğlenmeyi nasıl öğrenecektin?" Henry Amca dama tahtasına doğru bir el salladı.

"Anlaşıldı. Ve evet, voleybol ligini ve Scrabble turnuvalarını seviyorum. Gözleme kahvaltısı harikaydı. Hatta yogaya bile başladım." Max dama taşlarına baktı. "Ama bu dama katliamından en ufak bir zevk almıyorum."

"Çünkü Molly kalbini kırdığından beri aynı eski rutinine geri dönüyorsun." Henry iç çekti. "Tam karşımda oturuyorsun ve ben seni hâlâ 400 mil ötede yaşıyormuşsun gibi özlüyorum."

Ahh. Acı verici bir değerlendirmeydi ama amcası haksız sayılmazdı... Önemli bir ayrıntı dışında.

"Molly kalbimi kırmadı." Max, *Henry* Amca'ya baktı -gerçekten baktı- yüzünde Max'in adaya son gelişinde olmayan çizgileri, saçlarının daha beyaz tonunu gördü. Henry sonsuza dek burada olmayacaktı ama Max artık buradaydı. Evindeydi. Gerçekten yaşamak için çok geç değildi... gerçekten *sevmek* için. "Molly'ninkini kırdım."

Onun bağış komitesi, akvaryum ya da kendisi için yeterince iyi olmadığını düşündüğüne inanmasına izin vermişti. Ve onu sevdiğini fark ettiğinde, en büyük hatasını yaptı - ona nasıl hissettiğini söylemek yerine çekip izin verdi.

Max'i kurtaran akvaryum değildi. Turtle Beach de değildi. Molly'ydi. Boğulmak onu okyanustan çekip çıkarmıştı,

Ve yavaş yavaş, , mükemmel bir öpücükle onu kurtarmaya devam etti. Gelgit kadar güçlü ve sabit.

Onun için savaşmalıydı. Boğuluyormuş gibi tekmelemeli, çırpınmalı ve savaşmalıydı.

Henry'nin ağzı bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. Dama taşlarını süpürdü ve oyun tahtasını ikiye katladı. "Ne bekliyorsun evlat?"

"Bu gece buraya gelmem için beni ikna etmenize izin verdiğime inanamıyorum." Molly yaşlılar merkezinin girişinde durdu ve ahşap işçiliğine uyum sağlamak için elinden geleni yaptı - Ursula kuyruğunu sallarken ve otomatik sürgülü cam kapılardan geçen her insanı selamlamak için tasmaşının ucunu zorlarken bu o kadar da kolay bir iş değildi.

"Bugün Salı." Ethel başını yanlarında duran, tombala kâğıtları ve renkli mürekkepli kalemlerle kaplı masaya doğru eğdi. "Başka nerede olabilirsin ki?"

Yuvarlanmak, belki?

Molly artık bunu yapmıyordu. Son birkaç gündür kendine acımak için yeterince zaman harcamıştı. Denizkızı kostümünü asmanın ve Max'i unutup yoluna devam etmenin zamanı gelmişti.

Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Molly'nin hâlâ yüksek lisans okuluna kaydolmak gibi bir arzusu yoktu ve en azından şimdilik babası bu konuyu kapatacağına söz vermişti. Ama bugün erken saatlerde ailesiyle telefonda bir saatten fazla konuştuktan sonra onların haklı olduğuna karar vermişti; yeniden saklanmaya başlayamazdı. Molly geçtiğimiz ay, kendini bildi bileli hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu. Tekrar tamamen kendi rahat bölgesine çekilemezdi.

Ama bingo gecesi?

Bu...çok fazlaydı. Daha yumuşak bir giriş yapmayı ya da en azından Dr. Max Miller'la karşılaşma ihtimalinin daha az olacağı bir giriş yapmayı umuyordu.

"Oh, bakın. Henry Miller biri için yer ayırmış," dedi Opal, bakışları Molly'den Max'in amcasının yanındaki boş sandalyeye gidip geliyordu. "Kim olabilir acaba?"

Molly elini kaldırdı. "Dur. *Lütfen durun*. Üçünüzün ne yaptığını biliyorum ve bu işe yaramayacak."

Charlie'nin Melekleri yürüteçlerinin arkasından ona göz kırptı.

"Ne demek istiyorsun canım?" Mavis söyledi.

"Buraya Max için gelmedim. Ya da romantizm için... herhangi biriyle. Bingo ve kekler için buradayım." Molly'nin gözü Violet'in gecenin spesiyali olan Şanslı Limonlu Lavanta'daydı. Kek kamyonundaki kuyruğun biraz azalmasını bekliyordu.

"Oh, Tanrım. Başka bir köpek sahiplenmeyeceksin, değil mi?" Ethel bir kaşını kaldırdı ve Ursula'ya anlamlı bir bakış attı. "Çünkü bu konuda bazı düşünceleri olabilecek bir Cavalier King Charles spaniel tanıyorum."

"Saçmalama. Asla yapmam. Ursula benim sevgilim," dedi Molly ve yavru köpeği kucağına almak için eğildi. Ursula onun kollarında eridi.

"İşte yine başlıyoruz." Ethel gözlerini devirdi.

"Molly, canım, Ursula'yı ne kadar çok sevdiğimizi biliyorsun. O tüm adadaki en tatlı, en yetenekli köpek," dedi Opal.

Mavis, Nibbles'ın minik kulaklarını örtmek için eğildi. " ne cüret."

"ama, bu doğru ve sen de bunu biliyorsun." Opal iç çekti. "Ama *hem* deli gibi sevdiğin değerli bir köpeğin hem de bir erkek arkadaşın olması mümkün. Sen ve Max birbiriniz için mükemmelsiniz. Bunu görmek için ne yapmam gerekecek - bir kalp krizi daha mı?"

"Lütfen yapma." Molly başını salladı. Opal'ın geçirdiği son sahte kalp krizi hayatından en az bir yıl çalmıştı. "Her şey en iyi şekilde sonuçlandı. Max'in değiştiğini sanmıştım ama belli ki yanılmışım. Bana baktığında gördüğü tek şey denizkızı kostümü giymiş aptal bir kız. Bana ve köpeğime bilimsel olarak önemsiz dediğinde ve bizi kovduğunda ipucunu almalıydım."

"O haftalar önceydi. Max kesinlikle değışti. *Her şey* değışti. Akvaryum tamamen finanse edildi. Denizkızı olmaya geri dönememen için hiçbir sebep yok. Bu sefer seni kovmadı." Opal parmağını Molly'ye doğru salladı. "Sen kendini kovdun."

Doğru, . Ve Molly bunu özlemediğini söylese yalan söylemiş olurdu. Belki bir gün balık kuyruğuna geri dönebilir, gururunu yutabilir ve işini geri isteyebilirdi ama bugün o gün değildi. Max'i tekrar görmek onu öldürebilirdi.

"Opal, sormak zorundayım, neden Max'le beni bir araya getirmek için bu kadar uğraşıyorsun?" Molly sordu. Charlie'nin Melekleri'nin geçmişte de çöpçatanlık yaptıkları biliniyordu ama Opal bu kez gerçekten de işi abartmış görünüyordu.

Opal omuz silkti. "Ne demek istediğini anlamıyorum." "Söyle ona," dedi Ethel.

Mavis başını salladı. "Kimseyi kandıramazsın, Opal. Bir şeyler döndüğünü biliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, yarı çıplak bir deniz tanrısı kum heykeli tasarlıyorsun ve sahte bir kalp krizi geçiriyorsun ve insanlar bir gündemin olduğunu düşünüyor." Opal ofladı pufladı ama Molly hiçbir şey söylemeyip sadece cevap beklemeye devam edince sonunda yumuşadı. "Peki. Turist'le olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissettim. Gazetedeki nişan ilanını sana gösteren bendim. Çok üzölmüştün ve sanırım ben de kendimi sorumlu hissettim."

"Opal, sakın bana tam bir yıldır bu konuda kendini kötü hissettiğini söyleme. Enkaza dönen ilişkimle ilgili hiçbir şey senin suçun değildi. Aslında, gerçeğı ortaya çıkardığın için sana minnettarım."

"Emin misin?" Opal söyledi.

Molly başını salladı.

"Kesinlikle."

"Buna sevindim." Opal rahatlamış bir nefes verdi. "Ama bu sadece nedenin bir parçasıydı - seni ve Max'i bir araya getirmeye çalışmamın asıl nedeni birlikte mükemmel olmanızdı. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun. *Bunu biliyorum.*"

Yapılacak en iyi şey inkâr etmek olurdu. Eğer bunu yapmazsa, Charlie'nin Melekleri saçmalıklarından asla vazgeçmeyeceklerdi. Ama ne yaparsa yapsın, Molly onlara Max'e karşı bir şeyler hissetmediğini söyleyemezdi. Kelimeler ağzından bir türlü çıkmıyordu.

Hayır, , hayır. Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki boğazında hissedebiliyordu.
Ona aşık değilim, değil mi?

O olamazdı. Olmak da *istemiyordu*. Ama eğer öyle değilse, neden onu her gün görmek zorunda kalmamak için hayatında en çok önem verdiği şeylerden vazgeçmişti?

"Aman Tanrım." Molly'nin sağ omzunun üzerinden bir şeye bakarken Mavis'in çenesi düştü.

Ethel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şuna bakar mısınız? Yarı çıplak deniz tanrılarından bahsetmişken..."

Opal'ın yüzü, kasabanın Dört Temmuz'da tahta kaldırım üzerinde her zaman patlattığı havai fişekler gibi aydınlandı. Gözleri Molly'ye kaydı. "Bence arkanı dönmelisin canım."

Molly'nin kalbi boğazına doğru fırladı. Tüm bu şamatanın ne hakkında olduğunu bilmek istiyordu ama aynı zamanda korkuyordu.

Bu Max. Bunu biliyordu. Onu tekrar, bu kadar erken görmeye hazır mıydı? Hayır... ama karnının derinliklerindeki isyankâr çırpınış umut gibi geliyordu.

Geleceğiyle yüzleşmek için arkasını döndü. Yaşlılar merkezinin kapıları hızla açıldı ve içeri Max girdi ama Molly'nin daha önce Max'i gördüğü gibi değildi. En azından kanlı canlı.

O gerçek, insan Max'ti. Yavru denizatlarını izlerken onun elini tutan, dans pistinde onu batıran, ayak parmakları kuma batarken ve kalbi aya yükselirken onu aptalca öpen Max'in ta kendisiydi. Ama Max'in o versiyonuna hiç benzemiyordu. Gözlükler ve düğmeli oxford pantolon gitmişti. Aslında bu Max'in üzerinde herhangi bir gömlek yoktu. Göğsü çıplaktı ve başında deniz kabukları ve plaj camı parçalarıyla süslenmiş parlak altın bir taç vardı. Şurada

Bir elinde üç dişli bir mızrak, diğer elinde ise peluş bir yavru deniz kaplumbağası tutuyordu. O gerçek Max'ti, kendisinin vahşi, evcilleşmemiş kum versiyonu gibi giyinmişti.

Molly gözlerini kırptırdı. Adam kapıdan içeri girdiğinde bingo gecesinin tamamen durduğu gerçeği olmasaydı, aşk acısının neden olduğu tuhaf bir halüsinasyon yaşadığını düşünebilirdi.

Turistler bakakaldı. Tombalacılar havada dondu kaldı. İnsanlar akıllı telefonlarıyla fotoğraf çekmeye başladı. Ursula, Molly'nin kollarından uçarak sıçradı ve olabildiğince hızlı bir şekilde Max'e doğru koşmaya başladı.

Molly'nin kalbi de onu takip edecekmiş gibi hissediyordu.

Soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama tüm çabalarına rağmen, adam ona doğru yürürken ağzının gülünç bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti.

"Ne yapıyorsun?" dedi adam tam önünde durduğunda. Elindeki doldurulmuş kaplumbağanın kafasına yapıştırılmış yapışkan gözler vardı. *Yapışkan gözler!*

Max göz kırptı. "Bugün salı gecesi. Başka nerede ki?"

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, dikkati adamın çıplak göğsündeyken yanakları alev alev yanıyordu. "Bingo için genellikle Neptün gibi mi giyinirsin?"

"Büyük bir jest yapmaya çalıştığımda, yaparım," dedi ve ifadesi acı tatlı bir hal aldı.

Düzensiz bir nefes aldı. Ursula coşkuyla kıpırdanarak ona baktı. Yavru köpek açıkça affetmeye ve unutmaya karar vermişti. Molly onun böylesine açık ve savunmasız bir kalple sevebilme yeteneğine imreniyordu.

O da böyle olmak istiyordu. Pişmanlık duymadan yaşamak, gülmek ve sevmek istiyordu. Dünyayı küçük köpeğinin gördüğü gibi görmek istiyordu - kusurlarıyla bile olsa her sabah güzel ve yepyeni. Hatta belki de onlar yüzünden. Bunu o kadar çok istiyordu ki Max'e bir adım daha yaklaştı, eline uzandı ve sıkıca kavradı.

"Çok özür dilerim." Alnını onunkine bastırđı, gözleri yazın ortasında deniz gibi parlıyordu. "Siz, Molly Prince, kesinlikle önemsiz değilsiniz, bilimsel olarak ya da başka türlü. Gerçek şu ki, senin kadar önemli biriyle daha önce hiç tanışmadım. Sana aşığım."

Parmak uçlarını yüzüne doğru kaldırdı. Bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırmak için olduğunu düşündü ama başparmağının ucu yanağını sıyırdığında, şefkatle bir gözyaşını sildiğini fark etti. Yine ağlıyordu ama bu sefer mutlu gözyaşlarıydı bunlar, farklı renkte incilerdi.

"Biri 911'i arasın. Gerçekten kalp krizi geçiriyor olabilirim." Opal hülyalı bir iç geçirdi. "Bu hayatımda gördüğüm en romantik şey."

"Onu boğulmaktan kurtardığı zamandan daha mı romantik?" Mavis söyledi.

Evet, diye düşündü Molly. Bundan daha romantik, çünkü bu sefer birbirimizi kurtarıyoruz.

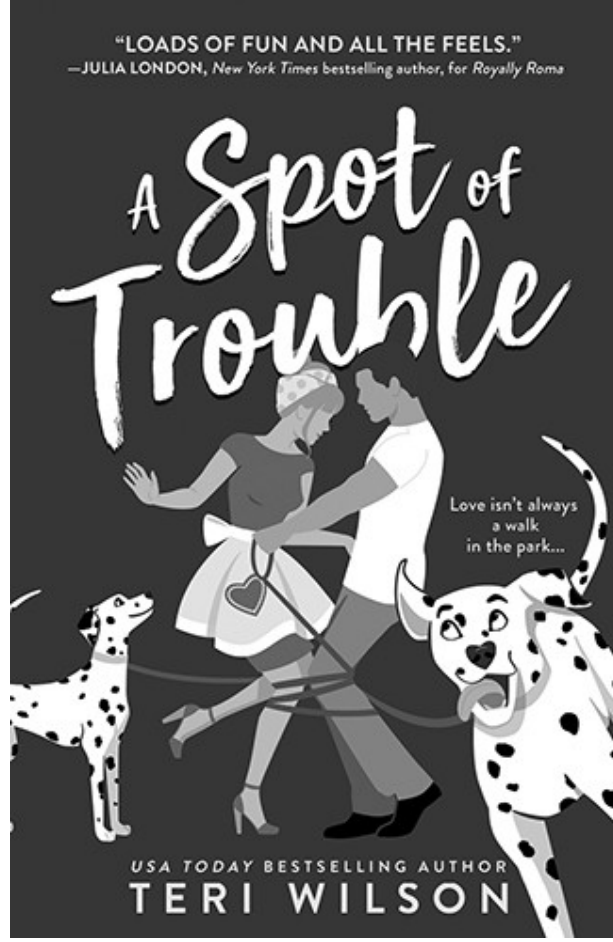
"Oh, Wilson," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

Sonra onu öptü ve sonunda, kalbi sonuna kadar açılmış bir şekilde, denizkızı Molly sonunda deniz bacaklarını buldu.

Bu komik romantik komedi ile kahkahalarla
gölmeye hazır olun!

Featuring:

- Kendi yolunun tek yol olduğunu düşünen huysuz bir itfaiyeci
- Yavrusunun yanlış yapamayacağını düşünen neşeli bir kek satıcısı
- Yer değıştiren sevimli Dalmaçyalılar ve ardından gelen kaos
 - Kalbinizi ısıtacak, zıt kutupların birbirini çektiğı bir romantizm

***Reader's Digest* tarafından TÜM ZAMANLARIN EN İYİ
ROMANLARI arasında gösterildi**

Bölüm 1

Violet March kendini bildi bileli Kuzey Carolina'nın Turtle Beach kasabası tek Dalmaçyalıların yaşadığı bir yerdi.

Tam olarak doğru değil, çünkü Violet'in Sprinkles'ı Wilmington yakınlarındaki bir evcil hayvan kurtarma fuarında bulduğu ve oracıkta evlat edindiği güne kadar - kasıtlı olarak - memleketinde hiç Dalmaçyalı yoktu. Hem de hiç. Tabiri caizse bir Dalmaçyalı kuraklığı.

Ama şimdi Violet'in Sprinkles'ı vardı, Turtle Beach'in tüm Dalmaçyalı nüfusu. Sahil kasabasındaki herkes siyah-beyaz ruhlu köpeğin ona ait olduğunu biliyordu. Violet ve Sprinkles birbirlerinden ayrılamazlardı. Sprinkles bir insan olsaydı, ruh ikizi olabilirlerdi. Ama ne yazık ki Sprinkles bir köpekti. Başını belaya sokma konusunda talihsiz bir eğilimi olan sevimli, benekli bir köpekti ve bu da birinin onu güpegündüz tanımaya çalışma cüretini göstermesini daha da şaşırtıcı hale getiriyordu.

"Hey! Hey, sen, kes şunu hemen!" Violet kollarını salladı ve çığlık attı. Sığılıktan ılık, kuru kumlara doğru koşarken deniz köpüğü ayak bileklerinin etrafında dönüyordu.

Violet'in yoga dersi sabahlar Sprinkles'ı adanın köpekler için ayrılmış küçük bir sahil şeridi olan köpek plajına götürmek bir ritüel haline gelmişti. Bir saat kadar tenis topunun peşinde koştuktan, havladıktan ve dalgalara atladıktan sonra Sprinkles son gevşeme pozuna kadar neredeyse hiç kıpırdamadan oturabiliyordu. Elbette Violet köpek plajının bir köpek suçu yuvası olabileceğini hiç düşünmemişti.

Violet tekrar seslendi ama köpek hırsızı irkilmedi bile. Uzun kırmızı bir tasma ile bileğine bağlanmış Sprinkles ile ters yönde yürümeye devam etti. Etrafına bakındı, yarı yarıya babasının ya da erkek kardeşlerinden birinin bir deniz otu kümesinin arkasından fırlayıp onu kurtarmaya gelmesini bekliyordu. Havada asılı kalmaya meyilliydiler. Hem de çok.

Ama hayatında ilk kez, kişisel koruma ekibi ortalıkta görünmüyordu. Tek başınaydı, görünürde mavi bir polis üniforması yoktu. Sıradan bir günde olsa, bu durum Violet'i çok heyecanlandırırdı. Ama şimdi o kadar da değil.

"Köpeğimi bırak!" diye bağırdı, koşarak ve yoga kıyafetleriyle kumları tekmeleyerek.

Birkaç kafa ona doğru döndü ama sabahın erken saatlerinde köpek plajındaki kalabalık daha yaşlıydı. Çoğunlukla yaşlılar. Turtle Beach'in yaşlıları Violet'i iyi tanıyorlardı ve nedenle herhangi bir günde onu çevreleyen kaosa alışkındılar. Doğal olarak, yanlarından hızla geçip gittiğinde telaşlanmaktan çok eğlenmiş görünüyorlardı.

Köpekleri ise hemen harekete geçerek kovalamaya başladı. Saniyeler içinde yarım düzine köpek Violet'in peşine takıldı. Violet köpek kumsalının en ucuna ulaştığında, birisi lululemonlarının eteğinden bir ısırık almıştı. Büyük ihtimalle Bayan Banks'in corgi cinsi köpeği.

Mükemmel. Sadece mükemmel.

"Hey," diye tekrar bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bu sefer suçlu durdu. Arkasını döndü ve eğlenen bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak kadının iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmış ve ayaklarının dibinde bir sürü köpeğin dolaştığını gördü.

Yani köpek kaçırmanın komik olduğunu düşündü, öyle mi?

Ona ters ters baktı ve işte o zaman kömür grisi tişörtünün cebine dikilmiş fark etti-TBFD. Turtle Beach İtfaiye Departmanı. Violet gözlerinin dehşet içinde açıldığını hissetti.

Köpek hırsızı bir itfaiyeciydi, çünkü tabii ki öyleydi.

Violet'in itfaiyecilere ve onların kedi kurtarma becerilerine karşı *olduğundan* değil. Karmaşık bir durumdu, hepsi bu.

İtfaiyecinin kaşları çatıldı. "Köpeğimi gezdiriyorum. Burası köpek plajı, değil mi?"

"Köpeğini mi gezdiriyorsun? Çok komik." Sprinkles kasabadaki tek Dalmaçyalı'ydı. Yine *herkes* bunu biliyordu.

Telefonuna üç numara tuşladı.

"Az önce 911'i mi aradın?" İtfaiyeci başını eğdi ve Sprinkles anında onun hareketini yansıttı. Birlikte oldukça sevimli görünüyorlardı - soyguncu ve hain.

"Tabii ki yaptım."

"Bunu yapmana gerçekten gerek yok." Gömleğinin cebine dikilmiş harflerin hemen altında duran gümüş rozeti işaret etti. "O çağrıyı yaptığınızda gelen adamlardan biriyim. Yardıma ihtiyacınız olan bir şey mi var?"

Violet onu görmezden geldi - geniş omuzları ve her şeyiyle - ve bulunduğu yerin ayrıntılarını 911 görevlisine verdi. Santral görevlisi Patty Jenkins, Violet'i ismiyle tanıyordu. Burası küçük bir kasabaydı ve Bayan Jenkins babasının ofisinden yaklaşık on adım ötedeki bir masada oturuyordu.

"Babamı gönderin... ya da Joe'yu, ya da Josh'u. Herhangi birini gönderin ama lütfen hemen buraya gelmelerini söyleyin. Birisi Sprinkles'ı kaçırmaya çalışıyor." Violet'in bakışları itfaiyecinin başının üstünden cilalı siyah botlarının ucuna kaydı. "Bir *itfaiyeci*."

"Ah, canım," dedi operatör.

"Aynen öyle." Violet, dört ayaklı en iyi arkadaşını kaçırmaya çalışan itfaiyecinin hangisi olduğunu tespit edebilirdi ama onu tanıyamadı. Bu yüzden aramayı sonlandırdı, kollarını kavuşturdu ve suç işleyen adama ters ters baktı. "Polis yolda. Kaçmayı aklından bile geçirme."

"Buna cüret edemem," dedi kayıtsızca.

Suçüstü yakalandıktan sonraki utanmazlığı gerçekten sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sprinkles'ın umursamazlığı da öyle. Tehlikede olduğunun farkında değil miydi?

Köpek gıcırtilı bir esneme sesi çıkardı ve itfaiyecinin ayaklarının dibine çöktü. Sprinkles gözlerini kapatıp çenesini itfaiyecinin çizmesinin ucuna dayarken Violet içini çekti.

Ciddi misin?

Sprinkles birkaç dakika içinde Stockholm sendromu geliştirmişti. Belki de bu bir Dalmaçyalı-itfaiyeci ilişkisiydi. Ya da belki de onu kaçıran kişinin büyüleyici siyah saçları ve şaşırtıcı yeşil gözleriyle bir ilgisi vardı. Şişe yeşili, içinde gizli bir aşk notuyla okyanusta yüzen mantarlanmış cam gibi.

Violet fark etmemişti. Hem de çok.

Kıyıdaki kovalamacada ona katılan köpekler kesinlikle fark etmiş görünüyordu. İtfaiyecinin ayaklarını kokladılar, kuyruklarını salladılar ve genel olarak ona yaltaklandılar. Corgi'yi sevmek için çömeldiğinde, toplu kuyruk sallama aşırı hızlandı.

Doğrusu, tüm tablo şu seksi itfaiyeci takvimlerinden bir sayfa gibi görünmeye . Violet agresif bir şekilde sinirlenmişti.

"Bana köpeğimi ver, tamam mı?" İçini çekti, sesindeki küçük çaresizlik imasından nefret ediyordu. Belli ki bu adamın onun yavrusunu ne kadar sevdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Eğer şimdi doğru şeyi yaparsan, belki tutuklanmazsın."

"*Tutuklandı mı?*" Köpek hayran kulübünü hayal kırıklığına uğratacak şekilde ayağa kalktı. Kuyruklar sarktı. Kulaklarında pembe fiyonklar olan bir kaniş melezi kederli bir mırıltı çıkardı. "Evet, böyle bir şey olmayacak."

Tanrım, kendini beğenmişin tekiydi. Babasının ya da kardeşlerinden birinin gelip ona bir çift kelepçe takması için sabırsızlanıyordu. Suçlu yürüyüşü çok güzel olacaktı. Belki de videoya çekip YouTube'a koyacaktı.

Ya da TikTok, Instagram hikayeleri ya da çocuklar bugünlerde hangi sosyal medya sitesini kullanıyorsa.

Violet'in kendisi yaşlı değildi. Yirmi sekiz yaşında, teknik olarak bir bin yıllıktı. Ama yaşlılar merkezinde hafif yoga öğretiyordu, bu da en yakın arkadaşlarının çoğunun yürüteç kullandığı anlamına geliyordu. Doğal olarak, kendisi de yaşlı bir ruh geliştirmişti.

Yürütece ihtiyaç duymaktan ışık yılı uzak görünen itfaiyeciye baktı. Muhtemelen bütün gün boyunca bir kez bile devrilmeden aşağı doğru köpek gibi yürüyebilirdi. Bir ya da iki dakika boyunca bakışlarını birbirlerine diktiler - Violet'in yanaklarının ısınmasına yetecek kadar uzun bir süre. Birden içi kelebeklerle doldu, bunu da şu anda bir suçun kurbanı olmasına bağladı. Sonra bir polis sireninin uğultusu yüklü sessizliği deldi.

Violet itfaiyeciye muzaffer bir gülümseme attı. "Öyle bir şey olmayacak, ha? Kendine bunu söylemeye devam et, Cruella."

Sam Nash hayatında hiçbir zaman bir Disney kötü adamına benzetilmemişti.

Aksine, insanlar onu genellikle Beyaz Atlı Prens kampına dahil ediyordu. Sam de bu etiketten pek hoşlanmıyordu ama Dalmaçyalı kürküne ve talihsiz iki tonlu peruğuna düşkün uğursuz bir diva ile karşılaştırılmaktan daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Bakın," dedi kendisini hapse attırmaya niyetli görünen inatçı kadına, "bunların hepsi bir yanlış anlamadan başka bir şey değil."

Ama onu duymuş gibi görünmüyordu çünkü kum tepesini yeni aşmış ve ona doğru gelen iki üniformalı polis memuruna çılgınca el sallamakla meşguldü.

Sağduyu Sam'e onların varlığından dolayı rahatlaması gerektiğini söylüyordu. Belki şimdi kendini açıklamak için bir fırsatı olacaktı. Üçü birlikte belki de onu suçlayanın aklını başına getirebilirlerdi. Ama garip bir içgüdü ona sorununun daha yeni başladığını hissettiriyordu.

Polisler yaklaştıkça Sam kaşlarını çatarak kendisine doğru baktıklarını görebiliyordu. Görünüşe göre iki polis Dalmaçyalı savaşında bir taraf seçmişti ve bu onun tarafı değildi. Sam'in tek destekçisi, kalan köpekler gibi görünüyordu. Labrador cinsi bir köpek başını Sam'in elinin altına sokmuş, kaçınmak istiyordu.

Sam iç çekerek kabul etti.

Hayatını toparlayıp Turtle Beach'e taşınmadan önce uzun uzun düşünmüştü. Chicago'daki istasyonundaki herkes aklını kaçırdığını düşünmüştü. *Sıkıntıdan öleceksin*, demişlerdi. *Göreceğin tek gerçek ateş, 4 Temmuz'daki maytaplar olacak.*

Sam haklı olduklarını umuyordu. Hayatında daha fazla can sıkıntısına ihtiyacı vardı. Aslında bunu arzuluyordu. Tek istediği küçük, sessiz bir sahil kasabasında sakin bir yaşam sürmekti. İşler nasıl bu kadar çabuk ters gitmişti?

Odağını tekrar çırpınan kadına çevirdi. Sebep oydu. Buna hiç şüphe yoktu.

şakakları sinirden zonkluyordu ve nedense bu baş belası kadını çekici bulması onu daha da sinirlendiriyordu. Bu çekicilikle ilgili bir şey yapmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Asla. Dalgaların, sanki öfkeli bir ay tanrıçasıymış gibi ayaklarının dibine vuruşunu fark etmemek biraz zordu.

"Joe! Josh!" Tiz bir çığlık attı ve kollarını en yakındaki polise doladı. Sam aniden kendini parmaklıklar ardında gördü. "Tanrıya şükür buradasın."

şu anda ayı gibi sarılmayan memur bakışlarını Sam'e dikti. "Buradaki sorun ne gibi görünüyor?"

Sahilin diğer ucundaki emekliler şimdi bu sahneyi ilgiyle izliyorlardı.

"Sprinkles'ı var." Kadın Sam'in tasmaının ucundaki benekli köpeği işaret etti. "Ben bakmıyorken onu çaldı ve şimdi de geri vermiyor."

"Bu senin köpeğin değil," dedi Sam. Tartışma daha fazla ilerlemeden bu küçük bilgi kırıntısını açıklığa kavuşturmak önemli görünüyordu, özellikle de tüm polis PDA'larının ışığında.

İki polis, adı Sprinkles değil Cinder olan Dalmaçyalı'ya baktı. Sam onu şehir barınağından evlat edindiği günden beri adı Cinder'dı.

Polislerden biri, "Kesinlikle Sprinkles'a benziyor," dedi.

Diğer memur başıyla onayladı. "Ve Sprinkles Turtle Beach'teki tek Dalmaçyalı."

"Aynen öyle." Kadın Sam'e ters ters baktı ve elini uzattı. "Tasmayı bana ver."

"Hayır," dedi Sam.

"Hayır mı?" Memur Joe ve Josh aynı anda yankılandılar. "Hayır," diye tekrarladı Sam, bu kez daha kararlı bir şekilde.

Yakındaki corgi, köpeklerin en az sevdiği kelimelerden birinin bu kadar hızlı bir şekilde tekrarlanmasından duyduğu hoşnutsuzluğu homurdandı. Emekliler şimdi kendi yollarına gidiyordu, birkaçı alüminyum yürüteçlerinin tekerleklerinden kumda dolambaçlı izler bırakıyordu.

"Sprinkles, her neredeyse, kasabadaki tek Dalmaçyalı değil. Artık değil." Sam köpeğine doğru başını salladı, etrafındaki kaosun destansı seviyesine rağmen hala yanında mükemmel bir pozisyonda duruyordu. "Bu Cinder. Bana ait ve benim adım da Sam Nash. Turtle Beach'te yeniyiz."

"Ve sen bir..." Memur Joe ona bir aşağı bir yukarı baktı. "İtfaiyeci mi?"

Yaşlı vatandaşlardan biri - jartiyer ve gazeteci şapkası takan yaşlı bir adam - belirgin bir tiksintiyle başını salladı.

Sam'in *itfaiyeciliğin* neden birdenbire kirli bir kelime gibi görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama bu konuda sohbet etmek için etrafta dolaşmaya da niyeti yoktu. İşteki ilk gününe geç kalmak istemiyordu, ayrıca açılması gereken taşınma kutularıyla dolu bir sahil evi vardı.

Başını salladı. "Ben yeni itfaiye müdürüyüm. Cinder benim ortağım. Etiketindeki ismi kontrol edin."

Polisler önce Cinder'a, sonra da Sam'in ezeli düşmanına baktılar; bu Sam için biraz yabancı bir kavramdı çünkü daha önce hiç ezeli düşmanı olmamıştı. Ama eğer bir tane olması gerekiyorsa, en azından düşmanı dalgalı çilek sarısı denizkızı saçları ve deniz camı rengindeki gözleriyle güzel görünüyordu.

Yine de berbat durumdaydı. *Açıkça*. Arsız, güzel bir karmaşa.

"Lütfen." O güzel mavi-yeşil gözlerini öyle bir devirdi ki neredeyse kafasından dışarı fırlayacaklardı. "Kendi köpeğimi tanıyamadığımı mı söylüyorsun?"

Sam tek omzunu silkti. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"İmkânsız." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Polislerden biri boğazını temizledi. Diğerinin dudakları hafif bir yüz buruşturmayla birbirine . Emekliler aralarında bir ileri bir geri bakıştılar. Memur Joe ve Josh çelişkili görünüyordu, bu da Sam'in köpek plajından özgür bir adam olarak çıkabileceğini hissetmesine neden oldu.

"Violet," dedi Memur Joe ölçülü bir ses tonuyla, "sence belki de..."

O daha düşüncesini tamamlayamadan, siyah-beyaz beneklerden oluşan bir bulanıklık ortalarına sıçradı ve kendini sallayarak toplanan herkese -insan ve köpek- deniz suyu püskürttü.

Düzeltilme: sadece deniz suyu değil, deniz suyu ve benekli baş belası kısa süre önce hangi balıklı maddeyi yuvarladıysa onun korkunç bir karışımı.

Yaşlılar olabildiğince hızlı bir şekilde her yöne kaçışırken, köpekler de yaşanan panik karşısında havladı.

"Aman Tanrım." Memur Joe dirseğinin kıvrımıyla ağzını ve burnunu kapattı.

Memur Josh öğürür gibi bir ses çıkardı.

Violet'in yanakları bir yangın musluğu kadar kızardı. Sam'e mahcup bir bakış fırlattı ve sonra hızla gözlerini kaçırdı.

"Sprinkles, sanırım?" Sahnedeki en yeni Dalmaçyalı, ilgi odağı olmaktan son derece memnun bir şekilde kumda sırt üstü kıvranırken Sam kaşlarını kaldırdı.

"Evet." Memur Josh başını salladı ve uçan kumun menziline çıktı. "Bu kesinlikle o."

Köpek, sahibinden bile daha berbat durumdaydı. Sam neden şaşırmamıştı?

"Sprinkles, dur. kes şunu," dedi Violet.

Sam'in köpeğin itaat edeceğine dair inancı sıfırdı ama mucizevi bir şekilde yanılmıştı. Violet'in sesini duyunca Sprinkles oturur pozisyona geçti ve vahşi gözlerle ona baktı, pembe dili köpek ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

Eğer hayvan bir balina leşinden çıkmış gibi kokmasaydı sevimli olabilirdi.

Koku korkunç ötesiydi. Sam'in gözleri yaşardı. "Sanırım artık gitmekte özgürüm?"

Memurlar yine hep bir ağızdan başlarını salladılar. "Evet."

Sam artık kendini ömür boyu hapis yatmaya hazırlamadığı için uniformalarına iliştirilmiş gümüş parmaklıklara daha yakından baktı. Aynı soyadı

Her ikisinin üzerinde de -Mart- yazılıydı.

İlginç.

Violet'in soyadının da March olup olmadığını merak etti. Bu ayı sarılmalarını açıklıyordu. Ama Sam'in etrafta dolaşp soru soracak zamanı yoktu. Ayrıca, Sprinkles'tan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu.

Violet da öyle. Aslında köpeği kadar pis kokmuyordu. Karşılaşmaları sırasında bir noktada, rüzgârda savrulan saçlarından şekerli vanilya kokusu almıştı. Yine de kadın tam bir belaydı.

Ve onu rezil ettiği için özür dilemeye hiç niyeti yok gibiydi. Ya da polisi aradığı için. Ya da köpeğinin iğrenç kokusu için.

"Cinder," dedi ve köpeği ayağa fırladı, köpek itaatinin mükemmel bir resmiydi.

Sprinkles'ın başı onlara döndü. Kuyruğunu salladı ve Cinder'ın burnu seğirirken yaklaştı. Sam bir süre önce *National Geographic*'te bir köpeğin koku alma duyusunun bir insanınkinden yaklaşık yüz bin kat daha güçlü olduğunu söyleyen bir makale okuduğunu hatırladı. Zavallı Cinder.

"Gerçekten de birbirlerine çok benziyorlar." Violet'in yay şeklindeki dudakları pişmanlık dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kadın haklıydı. Burundan buruna, iki köpek birbirinin ayna görüntüsü gibiydi. Parlak siyah-beyaz kürkleriyle, kuyruklarının ucundan aynı siyah kalp şeklindeki burunlarına kadar birbirlerine nokta nokta uyuyorlardı.

Ama bu yine de bir özür değildi ve Sam'in nezaket gösterecek hali yoktu.

Cinder'ın tasmaşını nazikçe çekiştirdi ve tek kelime etmeden Violet'in yanından geçti. Violet nefesini tuttu ve Sam olay yerinden uzaklaşmadan hemen önce yaşlı seyircilerden birinin inkâr edilemez bir gerçeği mırıldandığını duydu.

"Bu kasaba iki Dalmaçyalı için yeterince büyük olmayabilir."

Bölüm 2

Ne yaptım ben?

Sam, Seashell Drive ile Pelican Street'in kesiştiği kaldırımda durmuş, Turtle Beach'in mütevazı şehir merkezini inceliyordu. Öncelikle, "kaldırım" biraz abartılıydı. Daha çok, aşırı büyümüş deniz otlarıyla çevrili çakıllı bir patikaydı. Şehir merkezi, bir uçtaki Salty Dog İskelesi'nden diğer uçtaki Turtle Beach Yaşlı Yaşam Merkezi'ne kadar uzanan dar bariyer adasının altı blok fazlasını gibi görünüyordu. Sam ayaklarını bastığı yerden bir yönde kasabanın sahilindeki köpüklü okyanus dalgalarını, diğer yönde ise kıyı içi su yolunun pürüzsüz cam gibi yüzeyini görebiliyordu. Yeni evi olan ada *bu kadar* dardı.

"Belki de bu kasaba iki Dalmaçyalı için yeterince büyük *değildir*," diye mırıldandı. Cinder'ın kulakları bir sağa bir sola döndü.

"Şaka yapıyorum," dedi Sam, güven verici bir elini onun başına koyarak.

Yine de, pastoral bir sahil kasabasını kafanızda canlandırmak ve onu bizzat görmek tamamen farklı iki şeydi. Sam hiçbir zaman bir sahil insanı olmamıştı. Ya da küçük kasaba insanı. Yine de tam bir Dalmaçyalı'ydı. Bu nokta tartışılmazdı.

Diğerlerine gelince, uyum sağlayacaktı. Turtle Beach'in Chicago'nun tam tersi olduğu açıktı ama zaten bütün mesele de buydu, değil mi? Sam, sadece on beş dakikalık bir Zoom'a dayanarak tüm hayatını değiştirmişti.

bir röportaj ve Kuzey Carolina sahil şeridinde üstünkörü bir Google araması. Şimdi buradaydı, rüyasını yaşıyordu.

Yine de şu ana kadar yeni hayatı Turtle Beach broşürünün vaat ettiği sakin ve huzurlu olmamıştı. Pastoral kısmın ne zaman devreye gireceğini merak . Şansı yaver giderse, yakında.

Hemen.

İtfaiye binasına doğru ilerlerken Cinder'a, "Hadi yapalım şunu," dedi, her şeyden çok alışkanlıktan dolayı.

Cinder her zamanki gibi mükemmel topuk pozisyonunda onun yanında yürüyordu. Sam'in onun yanından ayrılmaması için onu uyarmasına gerek yoktu. Dalmaçyalı felaketinin karbon kopyası olan unutulmaz Sprinkles'ın aksine Cinder nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Aslında, Illinois'den ayrılmadan önce, Cinder uzun ve sadık hizmetlerinden dolayı Chicago İtfaiyesi'nin saygın Onur Madalyası ile ödüllendirilmişti.

Sadık vurgusu. Sprinkles'ın Violet'i küçük düşürdüğü gibi onu da küçük düşürmeden önce Cinder'ın vücudundaki her siyah nokta dökülürdü. Böyle bir şey olamazdı. Öte yandan Sam köpeğini eğitmek ve onunla bağ kurmak için sayısız saat harcamıştı çünkü sorumluluk sahibi bir hayvan sahibiydi. Nedense Violet'in buna uygun olduğundan şüpheliydi.

Ama bu Sam'in sorunu değildi; tabii eğer düzensiz Dalmaçyalı'sının yangın yönetmeliğini ihlal etme alışkanlığı yoksa. Şimdiye kadar şahit olduklarına bakılırsa, bunu onun yapabileceğini düşünmüyordu.

İtfaiye binası görüldüğünde Sam kaşlarını çattı, kibrit kutusu büyüklüğünde olduğu için değil, kum bir şekilde ayakkabılarının içine girdiği . Tıpkı her sabah yüzüne güneş kremi unutmaması ve köpek plajında Dalmaçyalılarla karşılaşma ihtimalinden bile kaçınması gerektiği gibi, bu tuhaf sorunla başa çıkmayı da öğrenmesi gerekecekti.

Garip bir şekilde, kasabanın itfaiyecilere karşı bariz düşmanlığına da alışmak zorunda kalacaktı. İki polis memuru

İtfaiye binasına yaklaşırken, caddenin tam karşısında bulunan polis karakolunun asfalt garaj yolundan ona açıkça kaşlarını attılar. Cinder bile fark etmişti. Alçak bir sesle gürledi ve Sam siyah-beyaz vucunda titreşen hırıltıyı hissedene kadar ona yaklaştı.

"Sorun yok, Cinder," diye mırıldandı.

İyi *değildi*. Aslında, iynin tam tersiydi. Sam normal bir insanın yapacağı gibi polis memurlarına gülümseyip el salladı ama şaşkın, ama biraz daha az düşmanca bakışlardan başka bir şeyle karşılaşmadı.

"Az önce o polislere el mi salladın?"

Sam arkasını döndüğünde Turtle Beach itfaiyecilerinden birinin, cihaz bölmesinin hemen dışında duran damperli kamyonun parlak kırmızı dış yüzeyini parlattığını gördü.

"Yaptım," dedi.

"Evet, bunu yapmayız." Diğerk itfaiyeci başını salladı. "zellikle de şimdi."

Sam nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Aması gereken o kadar çok şey vardı ki, ne yapacağını şaşırmıştı. "Tam olarak ne yapmıyoruz? İlk müdahale ekipleriyle etkileşim mi?"

İtfaiyeci bir kahkaha attı. "Polis oldukları zaman değil. Kış ve sonbahar geldiğinde belki, ama şimdi değil."

Sam, katlanabilir sandalyeler, güneş şemsiyeleri ve rengrenk havlularla dolu hevesli plaj ziyaretlerinin kum tepelerinin üzerindeki dar sahil evleri sıralarından denize doğru yürümeye başladıkları şirin caddeye bir aşağı bir yukarı baktı. "Turist sezonu mu?"

"Ne? Hayır. *Softbol* sezonu." İtfaiyeci başını salladı. "Sen *gerçekten* Burada yenisin, değil mi?"

"Sam Nash." Sam elini uzattı.

"Griff Martin. TBFD'ye hoş geldiniz." Griff Sam'in elini sıktı ve ardından Sam'in ayaklarının dibinde kibarca durma pozisyonunda oturan Cinder'a baktı.

Görünüşe göre, bir çift polis memuruna el sallayan bir itfaiyecinin görüntüsü o kadar yenilikçiydi ki, Griff benekli köpeği henüz fark etmemişti. "Vay be. İşteki ilk günün ve bir şekilde Violet March'ın Dalmaçyalı'sını tanımayı başardın. Belki de softbol sezonu hakkında sandığımdan daha çok şey biliyorsundur."

Sam'in midesi sıkıştı. *Yine mi?* "Bu köpek Violet March'a ait değil. O bana ait."

Griff ona abartılı bir göz kırptı. "Elbette öyle." "Çok ciddiylim."

Griff'in yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Senden hoşlanıyorum dostum. Komiksin ama herkes Sprinkles'in şehirdeki tek Dalmaçyalı olduğunu biliyor."

Sam'in Turtle Beach'teki ilk günü *Groundhog Day* filmindeki gibi hissettirmeye başlamıştı. Ve iyi anlamda değil. Caddenin karşısındaki polis merkezine doğru baktı ve kendini köpeklerle ilgili suçlardan bir kez daha tutuklanmaktan kurtulmaya hazırladı.

Griff ellerini TBFD tarafından verilen kargo pantolonunun ceplerine soktu ve biraz daha yaklaştı - Sam'in nefesindeki kahve kokusunu yakalayabileceği kadar yakın. "Polis departmanının gayri resmi maskotunu çalmak harika bir hareket ama bil diye söylüyorum, polis şefinin kızı yasak bölge. Sprinkles'ı bulduğunuz yere geri götürmelisiniz. Şef Murray'nin emirleri: Violet'e bulaşamayız-özellikle de geçen yıl olanlardan sonra. İşler biraz fazla ileri gitti."

Yine çözülmesi gereken çok şey vardı. Ama her şeye rağmen Sam birdenbire Cinder'ın yanlış kimliğinden çok Violet March ve onun geçen yıl bir itfaiyecinin ellerinde karşılaştığı talihsizlik hakkında endişelenmeye başladı.

Kızın denizkızı saçlarını ve ayaklarının dibinde dönen köpüklü okyanus dalgalarını düşündü ve ilk kez kızın parlak mavi-yeşil gözlerindeki bakışın aslında başka bir şey -kırılganlık- olduğu halde öfkeyle karıştırıp karıştırmadığını merak etti.

Hayır, çok öfkelenmişti. Belki de daha önce düşündüğü kadar akli dengesi yerinde değildi.

Sorma. Sor. Sorma. Bu seni ilgilendirmez.

"Ona ne oldu?" dedi. Kahretsin, sormuştu.

Ama Griff ona bir ipucu veremedi, geçen ay Sam'in Zoom mülakatını yapan adam onlara doğru geldi. Bakışları Sam'in yüzünden Cinder'ın tasmaından Dalmaçyalı'nın kuyruğuna kadar inip mutlu bir şekilde kaldırımı süpürürken hoş gülümsemesi soldu.

Sam başına gelecekleri biliyordu ama yine de her gözeneğinden hayal kırıklığı fışkırıyordu.

"Violet March'ın köpeğiyle ne yapıyorsun?" Şef Murray, Cinder'e bakarken iri ve kaslı kollarını kavuşturdu.

"Bu Sprinkles değil," dedi Sam bıkkınlıkla. Bir Dalmaçyalı'nın üzerindeki lekeleri temizlemek mümkün müydü? Ya da onları dev bir noktadan noktaya bulmaca gibi birleştirmek? Cinder'ı Sprinkles'a daha az benzetecek ve Dalmaçyalı spekülasyonlarına son verecek herhangi bir şey.

"Bu Cinder." İsmi söylendiğinde köpeğin kulakları dikildi. "O bir yangın güvenliği köpeği. Denetimlerde bana eşlik etmesi ve sunumlar sırasında yangın güvenliği tekniklerini göstermesi için eğitildi."

Bunu uzun bir duraklama izledi. Sam'in duyduğu tek ses Cinder'ın yumuşak pantolonu ve uzaklarda kükreyen okyanustu. L treninin tıkırtısını, şehir otobüslerinin iniltili dur kalklarını ve sabah trafiğinin eziyetini özlemişti. Chicago'nun sokak seslerinin sürekli uğultusu kanında vardı ve onsuz kendini başıboş hissediyordu - taşınmasıyla ilgili beklemediği bir şey daha. Ne de olsa insanlar telefonlarındaki uygulamalarda ya da ses sistemlerinde kıyıya vuran dalgaları duymak için iyi para ödüyorlardı. Sam değil ama insanlar.

Normal insanlar... gecenin bir yarısı soğuk terler dökerek uyanmayan ve ardından üç saat boyunca tavana bakarak işkence çekmeyen insanlar,

denizin sakinleştirici etkilerine karşı bağışıklığı vardır.

"Huh," dedi hem Griff hem de şef Murray bir süre sonra, sanki Sam'in Cinder'in görevleriyle ilgili yaptığı açıklama bir tür yabancı dilde söylenmiş gibi.

Sam'in başı ağrıyordu. Aniden canı dünyanın en iyi migren ilacı olan Chicago usulü pizza çekti.

"Yani bu köpek senin ortağın gibi mi?" şef Murray, Cinder'e daha yakından bakmak için eğildi.

"Evet." Bunu Sam'in röportajında zaten ele almışlardı. Bundan emindi. Yeni şefine köpeğinden bahsetmeden eşyalarını toplayıp Kuzey Carolina'ya taşınmazdı. Cinder, Sam'in yangınlarla mücadele etmekten itfaiye şefi olarak iş aramaya geçiş yapabilmesinin yarı sebebiydi.

TBFD'den gelen iş teklifi bir nimetti. şef Murray'in e-postası geldikten sonra Sam şanslı yıldızlarını saymakla o kadar meşguldü ki böylesine küçük bir departmanın neden kadrosuna tam zamanlı bir itfaiye şefi eklemeye ihtiyaç duyduğunu merak ediyordu. Her şey ne kadar çılgınca görünse de, mantıklı gelmeye başlamıştı. "Açık konuşalım, softball oynamakla pek ilgilenmiyorum," dedi Sam.

dedi.

Buraya bir iş yapmak için gelmişti, topluma karışmak için değil. Ayrıca Sam'in eline sopa almayalı uzun zaman olmuştu. Neredeyse bir yıl.

şef Murray doğruldu ve kısık gözlerle Sam'e baktı.

"Dostum." Griff başını salladı. "Polis gücüne karşı yaz softball turnuvasına katılmak zorunludur."

Sam iç çekti. Burası deliliğin de ötesindeydi. Neredeyse tutuklanmak üzereyken kuyruğunu kısıtıp geri kaçmalıydı. "Zorunlu mu? Bu müfredat dışı faaliyetlerin doğasına aykırı değil mi?"

"Griff haklı," dedi şef. "Sadece zorunlu değil, aynı zamanda işe alınma sebebiniz de bu. Silahlar ve Hortumlar Cumartesi günü başlıyor."

Silahlar ve Hortumlar. Sam'in ağız kendisine rağmen yarım bir sırtışa dönüştü. Bu tuhaf sahil kasabasındaki diğer her şey gibi turnuvanın adı da çok şirindi.

Belki softbol turnuvasının tuhaf rekabetçi doğası hariç.
Ve Violet March'ın başına gelen talihsiz şey.

Bu konuda endişelenmemesi gerektiğini biliyordu. Aslında şu ana kadarki tüm işaretler, burada hayatta kalmak istiyorsa Violet ve Sprinkles'tan mümkün olduğunca uzak durması gerektiği sonucuna işaret ediyordu. Devam eden Dalmaçyalı meselesi ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

Şef Murray onun sırtına sert bir tokat attı - polis şefinin kızı ve onun baş belası benekli yardımcısıyla ilgili tüm düşünceleri kafasından silip atacak kadar sertti. "Turtle Beach'e hoş geldin, serseri."

Violet geriye dönüp baktığında, bu sabah köpek plajında biraz aceleci davrandığını fark etti. İtfaiyeci neler olup bittiğini anlatmaya çalışmış ama Violet ona izin vermemişti. Kardeşleri Josh ve Joe'nun kaos dindikten ve yoga arkadaşları yürüyüşçülerini Turtle Beach Yaşlılar Yaşam Merkezi'ne doğru yönlendirdikten sonra çok yardımcı bir şekilde belirttikleri gibi, *bir* itfaiyeciye itfaiyeciymiş gibi davranmıştı. Sonuç tam bir Dalmaçyalı aşağılanmasıyla başka bir şey olmamıştı.

Görünüşe göre zavallı adam Turtle Beach'te toplam on iki saattir ikamet ediyordu ve bu bilgiyi Josh, Turtle Beach Lisesi'nde okuduğu günlerde balo arkadaşı olan kasabanın tek emlakçısını tek bir telefonla arayarak öğrenebilmişti. Violet kasabaya yeni gelen itfaiyeciye şüpheyle yaklaşımdan ne kadar nefret etse de, onun muhtemelen Guns and Hoses'ı hiç duymadığını fark etti.

Henüz.

Belli ki bu değişecek. Bu arada, ona bir şey borçlu olabilir.
onu tutuklatmaya çalıştığım için *küçük* bir özür. Softbol sezonu bile açılmamıştı.

resmi olarak henüz başlamamıştı. Yıllık turnuvayı bir nebze de olsa onurunu koruyarak atlatmak istiyorsa, durumu yatıştırmaya çalışması gerekiyordu.

Ayrıca köpeği de çok sevimliydi. Üniformasına rağmen, bir erkekte en sevdiği özelliklerden birine sahip olduğu açıktı: Dalmaçyalıları takdir etmek. Ne kadar korkunç olabilirdi ki?

Dikkatli ol. En son yangın kaskı takmış güzel bir yüzün yanında gardınızı düşürdüğünüzde neler olduğunu hatırlayın.

Sanki unutulabilirmiş gibi.

Ama o adamla çıkmak istemiyordu. Bunu yaşadı, yaptı, tişörtünü aldı. Bir daha asla. Violet'in romantik ilişkilerle işi bitmişti. Şu andan itibaren tek umursadığı Sprinkles ve onun parlak yeni kek kamyonuydu.

Ve tabii ki ailesi. Ve arkadaşları. Ve polis departmanı bu Cumartesi açılış maçında itfaiye departmanını tamamen yok ediyor.

Tamam, pek çok şeyi önemsiyordu ama biriyle çıkmak listenin son sırasındaydı. Kesinlikle dibe vurmuştu. Şu anda elinde pembe bir fırın kutusu ve ayaklarının dibinde Sprinkles ile itfaiye istasyonunun önünde duruyor olması basit bir öz saygı meselesiydi. Şef Murray'nin kendisine baktığında gözlerinde her zaman gördüğü suçluluk ve üzüntünün garip birleşiminden nefret ediyordu ve TBFD'nin satın aldığı ve tükettiği her kekin acınası bir satın alma olduğunu çok iyi biliyordu. Kekleri iyi olmadığından değil - *harikaydılar*, çok teşekkür ederim. Sadece hayatına devam etmek ve itfaiyecileri normal, sağlıklı, *sporla ilgili* bir şekilde küçümsemeye geri dönmek istiyordu.

Violet omuzlarını dikleştirdi ve Sprinkles'a baktı. "Bunu yapabiliriz. Canavarın karnında beş dakika geçirdikten sonra buradan çıkacağız."

Ama itfaiye binasının parlak kırmızı kapısına doğru bir adım attığında, Dalmaçyalı yerinden kımıldamadı. Violet tasmayı nazikçe çekiştirdi ama hâlâ... hiçbir şey yoktu.

"Sprinkles, lütfen. Bir kez olsun dinle. Eğer beni itfaiye binasına kadar takip eder ve moral desteği için yanımdan ayrılmazsan, üzerinde adının yazılı olduğu vanilyalı pastırmalı akçağağaçlı bir kek var," diye fısıldadı Violet.

Şükürler olsun ki söz/rüşvet işe yaradı. Violet kırmızı kapıdan içeri girerken Sprinkles öne fırladı ve tasmaşının ucunda mutlu bir şekilde sallandı. Normalde köpeğini kekle beslemezdi, bilginiz olsun. Umutsuz zamanlar ve hepsi bu.

"Violet." Griff Martin onu gördüğünde sevkiyat alanındaki koltuğundan gözlerini kırptırdı. "Um... burada ne yapıyorsun?"

Kadının yanından geçerken ona Joe, Josh ya da TBPD'nin diğer üyelerinin eşlik etmesini beklediğine şüphe yoktu.

Çenesini kaldırdı. Yetişkin bir kadındı ve kendi başının çaresine bakabilir ve hayatını kendi başına yoluna koyabilirdi. "Buraya yeni itfaiyeciyi görmeye geldim. Bu sabah erken saatlerde küçük bir yanlış anlaşılma yaşadık."

"Bak." Griff ellerini kaldırdı. "Ona köpeği geri vermesini söyledim ama o senin olmadığı konusunda ısrar etti."

"Ah, biliyorum." Violet başını Sprinkles'a doğru eğdi. "Sprinkles iyi, gördün mü?"

Griff'in bakışları daraldı. "Gerçekten de birbirlerine çok benziyorlar, değil mi?"

Teşekkür ! Ona muzaffer bir sırıtış fırlattı. "Evet, öyle."

Gerçi Sprinkles daha sevimliydi. Besbelli.

"Ona burada olduğumu söyleyebilir misin?" Elindeki pembe fırın kutusuna baktı ve sonra tekrar Griff'in şaşkın yüzüne baktı. "Onun için küçük bir barış teklifim var. Neredeyse tutuklanmasından sonra en azından bunu yapabilirdim. Bunu ona vereceğim ve sonra yolumuza devam edeceğiz."

"Hoo boy. Neredeyse tutuklanıyordun?" Griff yüzünü buruşturdu. "Sormayacağım bile. Sam yeni ofisine yerleşiyor. Beni takip edin."

Gıcırdayan ofis koltuğundan kalktı ve Violet'i itfaiye binasının ortak alanına doğru götürdü.

her şey bir anda durdu. Kimse hareket etmedi. Ya da nefes almadı. Ya da tek kelime etmedi. Violet'in Hortumlar'ın birinci kalecisi olarak tanıdığı bir itfaiyeci ona bakarken üzerinde *WTF Where's the Fire* yazan seramik bir kupadan gömleğinin önüne kahve döktü. Ping-Pong masasının iki yanında oturan bir çift itfaiyeci, küçük beyaz topları odanın içinde zıplarken komik bir şekilde oldukları yerde donup kaldılar.

Sprinkles kutunun peşinden koşarken ayak tırnakları fayans zeminde şakırdadı ve bu sırada neredeyse Violet'in kolunu yuvasından çıkarıyordu. Fırın kutusu Violet'in elinden kaymaya çok yaklaştı. Sprinkles ağzında pinpon topuyla koşarak yanına gelene kadar kutuyu elinde tutmayı başardı.

"Buyurun," dedi Griff, iki sıra deri koltuğun arkasında, devasa bir düz ekran televizyona bakan kapalı bir kapının önünde durarak. "Bu yeni adam."

"Teşekkürler." Bir gülümseme yapıştırdı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Benim için zevkti." Griff, Sprinkles'ın kulaklarının arkasına bir çizik attı ve sevkıyat masasına doğru geri döndü.

Violet, ortak alandan geçerken diğer itfaiyecilere attığı uyarı bakışlarını fark etmemiş gibi , ancak ona açıkça bakmayı bıraktıklarında içinden bir rahatlama şeridi geçti.

Tamam. Derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı. *İşte bir şey yok.*

"İçeri gel," diye homurdandı biri kapının diğer tarafından. Bu huysuz sesi nerede olsa tanırdı.

Violet onun neden bir ofisi olduğunu merak etti. İtfaiyeciler hakkında bildiği kadarıyla -ki bunu kabul etmek istemiyordu- bütün gün masa başında oturmazlardı. Aslında, itfaiye binasının kapısını son kez kararttığına, Şef Murray gerçek bir ofisi olan tek departman üyesiydi. Onunki mutfak tarzı mutfagın hemen dışında yer alıyordu ve hızlı bir bakışla hâlâ orada olduğunu doğruladı.

Her neyse. Sadece kibarlık yapıp kekleri teslim etmesi gerekiyordu, böylece başı dik bir şekilde köpek plajına geri dönebilecekti.

Kapıyı açtı ve içeri girdi; yukarıda bahsi geçen huysuz itfaiyeci, Violet'in o güne kadar gördüğü en titiz şekilde düzenlenmiş masanın üzerinde eğilmiş oturuyordu. Pürüzsüz ahşap yüzeyin kenarına, üzerinde *Sam Nash, İtfaiye Şefi* yazan bir masa levhası yerleştirilmişti. Doğru ya, o bir itfaiye şefiydi, sıradan bir itfaiyeci değil. Bu ofisi açıklıyor. Dört dolmakalem, isim levhasının yanına düzgün bir şekilde dizilmiş, eşit mesafelerde aralıklarla yerleştirilmişti. Sam'in önündeki dosyada o kadar temiz bir kâğıt yığını vardı ki, sanki yazıcıdan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Görünürde tek bir kırıksıklık bile yoktu.

Sprinkles'ın tek yumurta ikizi odanın köşesindeki itfaiye arabası kırmızısı köpek yatağında dinleniyor, yumuşak kahverengi gözleriyle Violet'e bakıyordu.

"Merhaba," dedi Violet.

Sam sonunda başını kaldırdı.

"Oh. Selam." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Neden birdenbire küçücük ofisinde yeterince hava yokmuş gibi hissetmeye başlamıştı? "Sensin demek."

Sprinkles ona doğru koştu ve pinpon topunu ağzından tükürdü, top Sam'in ayaklarının dibinde sekti. Mucizevi bir şekilde, diğer Dalmaçyalı bunu tamamen görmezden geldi.

Sam'in bakışları Sprinkles'a kaydı. "Ve sen de."

Sprinkles kuyruğunu salladı ve Sam onu okşayana kadar elini dürttü. Violet'ın kalbi isyankâr bir şekilde küçük bir çekiş yaptı. Köpeğini okşarken bu kadar iyi görünmek zorunda mıydı? Parmak uçlarının Sprinkles'ın pürüzsüz, siyah-beyaz tüyleri üzerinde gezinişinde bir nezaket vardı; Violet'in boğazına hiç de uygun olmayan bir yumru oturtan şefkatli bir hürmet.

"Merak etme. Onu son gördüğünden beri banyo yaptı," dedi Violet, Sam'in delice organize edilmiş ofis malzemeleri gibi daha az tehlikeli bir şeye odaklanmak için elinden geleni yapıyordu.

"Evet, kokusunu alabiliyorum." Sam burnunu oynattı. "Hayal mi görüyorum yoksa şimdi de kek gibi mi kokuyor?"

"Oh, bu o değil. Sana kek getirdim." Pembe kutuyu ona doğru itti.

Bakışları kayıtsız kaldı. "Sen mi yaptın?"

"Barış teklifi olarak." Yüzü . "Benim işim bu, ben bir fırıncıyım."

Son kısmı ekledi çünkü ona bir şeyler pişirmek için olağanüstü bir çaba sarf etmediğini belirtmek çok önemli görünüyordu. O bir kariyer kadınıydı, Betty Draper değil.

Kabul etmek gerekir ki, zamanının çoğunu fırırlı pembe puantiyeli önlükle geçiren ve hala babası ve iki ağabeyiyle birlikte March ailesinin sahil evinde yaşayan bir kariyer kadınıydı. Ayrıca cupcake kamyonuna sahip olalı daha bir hafta bile olmamıştı ama bunlar onu daha az profesyonel yapmıyordu.

"Anlıyorum." Sam tuhaf logosuna baktı: bir yemek kamyonunun direksiyonunda bir Dalmaçyalı ve tepesinde dönen dev bir kek. "Sweetness on Wheels, bu sen misin?"

"Elbette öyle. Dediğim gibi, sadece uğrayıp özür dilemek istedim. Konu softball olunca burada işler biraz karışıyor ve bir an için Sprinkles'ı şaka olsun diye çalmaya çalıştığını düşündüm. Ama şimdi fark ettim ki şehirde yenisin. Cinder'in sana ait olduğu açık ve belli ki kan davamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sam'in bakışları onunkilerle buluştu ve sonra o sert ağzı, kadının içini erimiş sıcak çikolatalı keklerden biri gibi yapış yapış yapan orantısız bir gülümsemeye dönüştü. Ah, onun nesi vardı?

Fırın kutusunu titreyen elleriyle adamın masasına bıraktı ve tekrar adama baktığında, bakışları adamın sol omzunun üstündeki bir şeye takıldı; bu şey onu hemen gerçekliğe geri döndürdü.

Sam bir elini mükemmel saçlarında gezdirdi. "Aslında, ben-"

Violet devam edemeden onun sözünü kesti. "Bu da ne?"

Ses tonu keskinleşti ve Sam'in gülümsemesinin ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolmasına neden oldu.

Bakışları daraldı. "Neymiş o?"

Violet onun için her şeyi heceleyecek değildi. Gerek de yoktu zaten. Kanıtlar, ofisinin arka duvarında, üzerinde kocaman bir manşet olan çerçeveli bir gazete haberinde asılı duruyordu: *Yerel niversite Onur Listesi'nde yer alan Sam Nash, Chicago İtfaiyesi'ne Katılmak İçin MLB Sözleşmesini Reddetti.*

Sam neredeyse bir Beyzbol oyuncusu muydu? Bunun tek bir anlamı olabilirdi. O bir zilciydi!

İtfaiye onu Turtle Beach'e getirmiş ve sadece bu sezon Guns and Hoses şampiyonluk kupasını kapmak amacıyla süslü bir ofise yerleştirmişti. Dahası, bunu saklamaya çalışacak kadar bile nezaketi yoktu.

Bir insan ne kadar alalabilir? Atletik yapısı, Hall of Fame kasları ve aşağılık derecede yakışıklı yüzüyle kasabaya gelip TBFD'ye zafer kazandırabileceğini düşünmeye nasıl cüret edebilirdi? Bu resmen hırsızlıktı. Babasının sokağın karşısındaki tek hücreli hapishanesinde çürümeyi hak ediyordu. Belki de 911'i tekrar aramalıydı.

"Violet?" Sam'in kaşları çatıldı, sanki kızın birdenbire neye bu kadar üzüldüğüne dair en ufak bir fikri yokmuş gibiydi.

Sprinkles ve Cinder burunlarını birbirine değdirdi, kuyrukları sallandı ve köpeklerin birlikte sevimli görüntüsü Violet'in kalbini neredeyse kırıyordu. Her nasılsa Sam'in bir Dalmayalıya sahip olması ihanetini çok daha kötü hale getirmişti. Böylesine benekli, tatlı bir köpeği hak etmemişti. Violet, onu yanlışlıkla köpek hırsızlığıyla suçladığı için bir saniye bile kendini kötü hissettiğine *inanamıyordu*. Gururunu ayaklar altına almış ve ona kek yapmıştı ama adam Dalmaçyalı bir iğrenten başka bir şey değildi.

Sam ellerini kaldırdı. "Burada neler döndüğünden emin değilim ama-"

Sonunda onun bakışlarını takip etti ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. Bir küfür mırıldandı ve dişlerini o kadar sert sıktı ki çene çizgisinde ultra erkeksi bir düğüm canlandı. Violet yanlışlıkla tekrar kendinden geçmeden önce bakışlarını kaçırdı.

"Bakın, açıklayabilirim," dedi.

Neden erkekler iğrenç bir şey yaptıklarında hep bunu söylerlerdi?

"Zahmet etmeyin. Bu cümleyi daha önce de duymuştum." En son, tam da bu istasyonda çalışan başka bir itfaiyeciden - onu kullanmış olması dışında hiçbir şeyi açıklayamayan bir itfaiyeciden.

Turtle Beach'te her şey softball'a bağlıydı. Rozeti olan herkesten tamamen uzak durmayı ne zaman öğrenecekti?

Sam'in masasındaki pembe fırın kutusunu kaptı. "Haydi, Sprinkles. Biz gidiyoruz."

"Cidden, keklerimi geri mi götürüyorsun?" Sam ellerini kalçalarına koydu ve gerçekten de kuşkuyla bakma cesaretini gösterdi.

"Kesinlikle öyleyim," dedi Violet.

Artık iyi davranmak yoktu. Ona şüpheyile bırakmıştı. Sam hakkındaki ilk içgüdüleri başından beri doğruydı. Onun sevimli köpek baba rutinine ya da sadık Dalmaçyalı'sına aldanmasına asla izin vermemeliydi.

Artık itfaiyeciler söz konusu olduğunda, Violet March nihayet her şeyi siyah-beyaz görmeyi öğrenmişti.

Daha fazla Teri Wilson ister
misiniz? *A Spot of Trouble*
sipariş edin

Parlak, ışılıtılı aşk hikayelerini ve içten romantizmi seviyorsanız, Tracy Goodwin'in bu canlandırıcı, iyi hissettiren kurgusuna bir göz atmak için okumaya devam edin:

Sourcebooks Casablanca'dan şimdi temin edilebilir.

Bölüm 1

Amelia Marsh, kendisine doğru koşan yarım düzine çocuğun kahkahaları ve çığlıklarıyla adımlarının ortasında durur.

"Geliyor!" Kızını ve oğlunu kucağına alarak onları sarar ve tam zamanında dönerek arbededen kaçır. Kazananlar sütununa bir tane! Elbette, bu çocuklar fırfırlı elbiseleri ve resmi kravatlarıyla tatlı ve masum görünüyorlar, ama o daha iyisini biliyor. Amelia sonuçta bir anne ve bu bir savaş.

-Oyun alanı tarzı. Çocuklarını kontrol altında tutma süper gücüne sahip. Hulk/Bruce Banner gibi, bu güçler gelip gidiyor. Bazı günler Amelia bir ustayken, diğer günler o kadar da değil.

Oyun alanı ağaçlar ve yemyeşil çimenlerle çevrilidir; ancak güzel ortamı *bu* ebeveynin kabusudur. Her yaştan çocuk bağılıyor, güreşiyor ve sanki şekerleri yüksekmış gibi koşuyor. Orman jimnastiğinin altındaki çocuk oyun alanında güreşen bir grup küçük çocuğu izlerken, Amelia'nın en büyük çocuğu kolunu çekiştiriyor.

"Anne, oynayabilir miyiz?" Oğlu Jacob, kendine özgü parlak gülümsemesiyle annesine bakarak soruyor. On yaşında olmasına rağmen çok çekici. Daha da kötüsü? O bunu biliyor. Megawatt gücündeki gülümsemesinin bir parıltısıyla en sevdiği fırından bedava kurabiye alıyor ya da yerel süpermarketlerinden ekstra çıkartmalar kapıyor.

Arkasında gelişigüzel sarkan bir tavşan kuyruğu olan pembe bir tütü giymiş küçük bir kız yanlarından koşarak geçer. Çocuğun sahte kuyruğu attığı her adımda zıplıyor ve tavşan kulakları Amelia'ya görevlerini hatırlatıyor: bugün, onlar

topluluklarının Paskalya yumurtası avına katılıyor ve Paskalya Tavşanı ile fotoğraf çektiriyor.

Bu, Amelia'nın memleketi Houston'a taşınmalarından, boşanmalarından ve hayatlarının büyük ölçüde değişmesinden bu yana yaptıkları ilk büyük gezi. İsteddiği son şey, çocuklarının bunaltıcı Teksas güneşinin altında koşuşturması, sonra da saçları birbirine karışmış ya da daha da kötüsü malçla kaplanmış bir halde ter içindeyken kostümlü bir kır kuyruğuyla fotoğraf çektirmeleridir. Şu anda giysilerine ve saçlarına malç parçaları yapışmış olan aynı çocuk grubuna tekrar bakıyor. Birden fazla düş alma olasılığı: Muhtemelen. Kanalizasyon tıkanma potansiyeli: yüksek. Tam da Amelia'nın kaçınmaya çalıştığı şey.

Oğlunun önünde çömelip uzun eteğinin bacaklarını örttüğünden emin olduktan sonra Jacob ve kız kardeşi Chloe'nin ellerine uzanıyor. Aralarında yirmi iki ay var, çoğu gün en iyi arkadaşlar ve geri kalan zamanlarda da kimseyi ilgilendirmemiş gibi didişiyorlar. "Neden önce Paskalya Tavşanı'yla fotoğraf çektirmiyoruz, sonra etrafta koşturabilirsiniz. Anlaştık mı?"

Jacob annesinin teklifini düşünerek kaşlarını kırıştırır. Annesinin sattığı şeyi almıyor ve Amelia da annesinin diğer bazı ebeveynler gibi her şeyi abartmadığına seviniyor. Bir zamanlar en iyi kıyafetlerini giyen ve özel kıyafetlerini mahveden pırıl pırıl kız ve erkek çocuklarının aksine, çocukları kendi seçtikleri kıyafetleri giyiyor - Jacob için kargo şort ve polo tişört, Chloe ise tozluk ve üzerinde pembe bir flamingo olan en sevdiği fırırlı gömleğini giyiyor. Süslü ayakkabılar da yok. Sadece çorap ve spor ayakkabı.

Marsh tarzı fotoğraf çektirmek zorunluluktan dolayı , çünkü aile fotoğrafları söz konusu olduğunda aileleri lanetlidir. Çocukları ne kadar iyi giyinmişse, fotoğraf da o kadar kötü oluyor. Elli tane fotoğraf çekilse de hiçbirinde çocukların ikisi de aynı anda gülümsemiyor ya da kameraya bakmıyor. Ama rahat kıyafetler giydiklerinde -en sevdikleri kıyafetler- işte o zaman! Büyülü gülümsemeler ve mutlu anılarla dolu bir Harry Potter anı gibi.

Bu toplumsal etkinlikte, bir zamanlar göz doldurmak için giyinen çocukların şimdi kirlendiğini, terlediğini ve bir Metallica konserindeki seyircilerden daha yüksek sesle çığlık attığını gören bu zihniyete sahip tek ebeveyn gibi görünüyor.

"Söz veriyorum sonra oynayabilirsin-"

"Kurabiyeleri var! Kurabiye alabilir miyiz anne?" Sekiz yaşındaki ateşli erkek fatma Chloe, büyük bir kurabiye yiyen küçük bir çocuğu işaret ediyor, ardından kulüp binasına doğru koşuyor ve Jacob da hemen arkasından onu takip ediyor. Her şey başarısız olduğunda, kurabiyeler işe yarar ve çimen lekeleriyle kaplı küçük bir çocuk sayesinde, kurabiye kırıntılarından oluşan bir iz Amelia'nın çocuklarını kalabalık bir oyun alanının cazibesinden uzaklaştırır.

"Biraz da benim için ayırın!" diye sesleniyor onlara, topluluklarının "su merkezi" olarak da bilinen havuz kulüp binasına ulaşana kadar arkalarından yürüyor. Küçük bir yeraltı havuzu ve içinde banyoların bulunduğu bir bina için kullanılan süslü bir isim.

Castle Rock alt bölgesi, Houston'ın kuzey banliyölerinde Timberland, Teksas adlı bir kasabada yer alan daha yeni bir bölge. Burada, bir zamanlar bol miktarda bulunan doğal çam ağaçlarının inşaat patlaması sayesinde nadir olduğu *Yemyeşil ve Yaşanabilir Timberland* olarak bilinen yerde, sakinler kalın yeşil çimleri ve çiçek açan çiçek yataklarıyla gurur duyuyorlar.

Amelia, kulüp binasının ve kapalı verandasının gölgesinde, ılık esintide dalgalanan bahar temalı masa örtüleriyle vurgulanmış masaları, renkli krema ile kurabiye tabaklarının ve limonata bardaklarının doldurulmuş hayvan tavşanları ve Paskalya süsleri etrafında düzenlendiğini görür.

Ter ve kiri, krema ve limonata ile takas etti. Çocuklarının Noel Baba'dan Paskalya Tavşanı'na ve okul maskotuna kadar kostümlü tüm hayali figürlerden nefret ettiği gerçeğini göz önünde bulunduran Amelia, elde edebileceği her türlü fotoğrafı çekecektir. Kargo şort? Elbette. Flamingo tişörtü? Tamamdır. Dillerini Şirinler gibi maviye çeviren buzlanma mı? Anlaştık.

İçindeki bekar anne böyle biri. Her zaman memnun etmeye, çocukları mutlu etmeye ve kendi tatmin duygusunu bulmaya çalışıyor. Eski kocası Daniel olmadan. Metresiyle yeni bir hayata başlamak onun seçimi idi. Acıttı mı? Evet, acıttı. Çünkü çocuklarını terk etti ve onlara acı çektirdi. Daniel ayrılmak istemiş olsa da, değer verdiği her şeyi de istiyordu - evlerini, paralarını, yatırımlarını. Değer vermediği şeyler ise Amelia'nın en büyük nimetleriydi: Jacob ve Chloe.

Kabul ediyorum, o kolay lokma değil. Zeki bir avukatın yardımıyla Amelia, çocuklarının ve kendisinin hak ettiği şey için savaştı. Boşanma sonuçlandığında, çocuklarını bu durumdan uzaklaştırmanın ve onlara iyileşme şansı vermenin zamanı gelmişti - Amelia'nın en iyi arkadaşlarından bazılarının yakınında.

Bugün, günlerdir yemek yememiş gibi kurabiyeleri mideye indiren çocuklarıyla birlikte tek başına. "Yavaş olun, tatlım. Kurabiyelere biraz ara verelim."

Bir numaralı anne kuralı: Çocuklarınızın aşırı yemek yemesine ve kusmasına asla izin vermeyin. Aslına bakarsanız, ne pahasına olursa olsun kusmaktan kaçının. İğrenç ama gerçek.

"Merhaba." Şeker gibi tatlı bir ses ve Amelia'nın omzuna sert bir dokunuş dikkatini çeker. "Ben Carla, topluluğun yönetim şirketinden. Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Hayır, henüz değil." Amelia, kızıl saçları, tam makyajı ve tertemiz pantolon takımıyla görülmeye değer bir kadın olan Carla'yı hatırlayacaktır. Bu kadın bugünün sıcağında nasıl erimiyor? Hafif maxi elbisesi ve dağınık topuzuyla Amelia çoktan terlemeye başlamıştır ama Carla'nın ağır makyajı kusursuzdur. O bir insan mı yoksa ısıya dayanıklılık *onun* süper gücü mü?

"Merhaba, Carla. Ben Amelia Marsh. Bunlar da çocuklarım Jacob ve Chloe." Kızı el sallarken, oğlu kendine özgü sırtışını göstermeden önce biraz daha limonata yudumluyor.

Carla gözlerini kısarak Amelia'nın çocuklarına bakar, görünüşe göre Jacob'ın cazibesine karşı bağıışıklığı vardır. Jacob da kaşlarını kaldırarak daha geniş gülümser. Hala

Carla'dan yanıt gelmeyince Jacob pes eder ve ayaklarını incelerken Amelia sırtını güven verici bir şekilde sıvazlar.

"Tavşan nerede?" Chloe soruyor.

"Geliyor. Şurada sıraya girmeye ne dersiniz?" Carla, özenle yerleştirilmiş dört çim sandalyenin boş kaldığı ve kızarmış ve dağınık çocuklarla dolu bir sıranın çoktan oluştuğu oturma alanını işaret ediyor. Ebeveynler oyun zamanının verdiği zararı düzeltmek için ellerinden geleni yapıyorlar. *İyi şanslar.*

Amelia'nın çocukları onay için ona bakıyor ve o da başını sallıyor. Jacob gülümsüyor, dişleri krema yüzünden mosmor olmuş. "İşte benim oğlum!" Amelia başparmağını kaldırarak onu cesaretlendiriyor.

Anne kuralı numarası...kim bilir, o kadar çok anne kuralı var ki sayısını unuttu, ama bu en önemli kurallardan biri: sadece çok fazla şeyi kontrol edebilirsiniz. Amelia dağınık, terli, çimen lekeli fiyaskoyu mavi dişlerle takas etti. Bardağın dolu tarafı teorisi, mavinin resimde görünmeyebileceğidir.

"İçmeye devam et, dostum." Jacob limonatasından bir yudum daha alırken gülümsüyor, sonra Carla'ya dönüyor. "HOA ile yönetim şirketi arasındaki fark nedir?"

"Ev Sahipleri Derneği, yönetim kurulunda başkanlık yapan Castle Rock sakinlerinden oluşuyor. Benim çalıştığım yönetim şirketi lojistik işlerle ilgileniyor, tüzükleri, yani topluluk kurallarını uyguluyor ve-"

Amelia gülümseyerek, "Yıllık aidatları topluyorum," diye ekliyor. Şimdi anlıyor. "Bu yılki aidatımın ödendiğini biliyorum. Kapanışta bunu hallettim."

Carla'yı inceleyen Amelia, kadının yüzünde yarı gülümseme yarı sırıtiş olduğunu fark eder. Tıpkı makyajı gibi, hareket etmiyor.

"Taşınmanızdan bu kadar kısa süre sonra gelen mektup için üzgünüm. Ama kural kuraldır, bilirsın."

Amelia kadının abartılı yüz ifadesini yakalıyor. "Mektup mu? Ben kayboldum.

Aidatımı ödediğim halde neden bir mektup alayım ki?"

"Oh, hayır. Henüz okumadınız." Carla nefes nefese, sıcak pembe tırnakları rujuyla uyumlu, elleriyle ağzını kapatıyor.

"Hayır, henüz almadım. Bu mektupta ne var? Kulağa uğursuz geliyor." Amelia'nın esprileri, soğukkanlı Carla'nın yüzüne çarpıyor.

"Kurallar var."

"Doğru. Bunu tekrarladın. Sanırım üç kez. Muhtemelen dört." Güneş gözlüklerini başının üstüne iten Amelia, yüz ifadesi ciddiyetini koruyan Carla ile göz temasını kesmeyi reddediyor. "Tam olarak ne gibi kurallar?"

Carla kayıyor, sonra fısıldıyor, "Cücen."

"Benim neyim?" *Gnome* çocuklarından biri için bir çeşit parola mı? Amelia'nın aklı hemen çocuklarına gider. Chloe onunla sohbet ederken Jacob gülüyor, muhtemelen ünlü tak-tak şakalarından birini yapıyor. Çocuklar güvende olduğu için dikkati Carla'ya döner. "Benim 'cücem' mi dedin?"

"Senin bahçe cücen. Ön bahçedeki," diye karşı çıkıyor Carla.

Amelia gülüyor. Elinde değil. Carla'nın bu yeni sakinin yorumunu eğlenceli bulmasından duyduğu alaycı dehşet çabucak sabırsızlığa dönüşüyor, gözleri hayal kırıklığı ve onaylamama yayıyor, etraflarındaki çizgiler derinleşiyor.

temizlemek Amelia'ya ifadesini nötr, ses tonunu sakın ve alaycılığını minimumda tutması için zaman tanır. "Ön bahçemin küçük bir bölümünü oluşturan çalılardan, çiçeklerin ve malçların arasına gizlenmiş, elle boyanmış minik bahçe cücemini mi kastediyorsun? Onu zar zor görebilirsiniz."

Carla alay ediyor. "Ben her şeyi görüyorum. Ön bahçeleri denetlemek benim işim. Topluluğumuzun yönetmeliklerde belirlenen standartlara uygun kalmasını sağlamak için aralıklı olarak oradan geçiyorum."

Tabii ki görüyor. Carla'nın *her şeyi görüyor* biraz endişe verici.

dönecek olursak, Amelia şöyle açıklıyor: "Çocuklarım geçen yıl Anneler Günü için bana o cüceyi yaptılar." Boşanmadan önce. Taşınmalarından önce. Eski evlerinin ön bahçesinde belirgin bir şekilde sergileniyordu. O cüce, Houston'a taşınırken çocuklarının tek isteğini temsil ediyor: onu yeni evlerinin ön bahçesine yerleştirmesi. Kendilerini evlerinde hissetmelerine yardımcı oluyor.

"Korkarım onu kaldırmalısınız. Kural kuraldır ve tabiri caizse bazı insanların çöpu diğerlerinin hazinesidir." Carla sırtıyor, az önce Amelia'ya ve sevgili cücesine hakaret ettiğinden habersiz görünüyor.

"Çöp mü?" *Carla. Evet. Değil. Sadece. Söylemedi. Bunu.*

Carla başını sallıyor. "Trolünüzü değersiz bulduğumdan değil elbette. Şeytanın avukatlığını yaparsak, gerçek şu ki siz beğenebilirsiniz ama komşularınız bunu rüküş bulabilir. Ayrıca, yasak yönetmelikte var."

Bu kadın çocuklarının cücesine *çöp, yapışkan* ve *trol* dedi. Her anne için, özellikle de Amelia için, bunlar mücadele sözcükleridir. "Kim yönetmeliklerinde zar zor görebildiğiniz bahçe cücelerini yasaklar ki?"

"Ev Sahipleri Derneğiniz. Eğer beğenmediyseniz, sizi bir sonraki üç aylık Ev Sahipleri Derneği toplantısına katılmaya davet ediyorum. Sonuncusunu kaçırdınız, ancak tüm sakinlere bir e-posta göndereceğim, mahalle girişlerine tabelalar asılacak ve bir sonraki toplantıdan yaklaşık on gün önce topluluk web sitesinde bir duyuru yayınlanacak." Alkışlar Carla'yı bastırır ve Amelia dönüp çocuklara el sallayan Paskalya Tavşanı'nı görür.

"Fotoğraf zamanı! İyi günler." Ve böylece Carla, Amelia'yı kovarak diğer sakinlerle sohbet etmek üzere uzaklaşır.

Amelia göz kırpmıyor. *Bu da ne böyle?* Cüceler yasak ama tavşanlar serbest mi? Çevresini tarıyor, alt bölümündeki çoğu ön bahçe gibi renkli kurdeleler, tavşan kesimleri ve büyütölmüş yumurta dekorlarıyla süslenmiş. Evet, sergilenen tavşanlarda sorun yok ama minik, güzel bir gnome -çocuklarının onun için yaptığı gnome- gitmeli mi? Yeni evlerini bir *yuva* haline getiren aynı cüce.

Paskalya Tavşanı Jacob ve Chloe'ye beşlik çıkıyor ve kızı kardeşinin arkasına saklanmaya başladığı sırada Amelia onlara doğru koşuyor. Görünüşe göre Chloe sahte tavşan korkusunu henüz üzerinden atamamış. Mor bir takım elbise ceket, sarı bir yelek ve gökkuşağı renginde bir papyonu olan bu tavşan çok şirin. Bu etkinlik Paskalya'dan haftalar önce düzenlenmesine rağmen, Amelia'nın omurgasından boncuk boncuk ter damlıyor ve kısa çöpü çeken ve bu sıcakta ve yapışkan nemde tüylü bir kostüm giymek zorunda kalan zavallı ruha acımasına neden oluyor. Umarım kostümünün bir vantilatörü vardır.

"Selam, Tavşancık!" Gülümsüyor ve kostümü giyen kişinin kürklü patisine beşlik çıkıyor.

Havuz hoparlörlerinden bangır bangır yükselen Taylor Swift'in "Shake It Off" şarkısının ritmiyle başını sallayan ve sallanan bu tavşan tam karakterinde. Amelia'nın Carla'yı silkeleyip atması gerekiyor, çünkü kadının nezaketsizliği ve beraberindeki yasak uyarısı yüzünden tansiyonu hâlâ yüksek. Bir cüce yüzünden mi? Gerçekten mi? Amelia, Taylor'ın tavsiyesine uyarak çocuklarıyla birlikte şarkı söyleyip dans ediyor. Paskalya Tavşanı da bir Swiftie olmalı, çünkü kostümlü kişi oturmadan önce sandalyelere doğru dans ediyor.

Fotoğraf çekme sırası onlara geldiğinde, Amelia cep telefonunu Carla'nın yanında duran ve onlar için fotoğraf çekecek olan bir adama verir. Carla...ugh. O sinsi "yapışkan" yorumundan sonra onu görmek Amelia'nın kalp atışlarının bir örs gibi çarpmasına neden olur.

Normalde Amelia, Carla'nın mektup hakkındaki yorumlarını görmezden gelirdi. Kim bilir? Cücesini bile kaldırabilirdi. Ancak Carla, Amelia'nın önemini açıklamasına rağmen Jacob ve Chloe'nin sanatına hakaret etti.

Basit, pasif-agresif bir yorum, onun bu işin peşini bırakamayacağına karar vermesi için yeterlidir. Bunun yerine, Amelia çocukları oyun parkında vakit geçirdikten sonra Target, Walmart ya da her ikisine birden götürebilir ve tüm bahçe cüceleri bölümünü satın alabilir. Şanslıysa, belki de indirimde olurlar ve ön bahçesinde geniş bir gnome ailesi sergiler. Eğer ev sahibi ona bir mektup göndermek isterse, bunu hak edebilir.

Fotoğraf çekirmek için Tavşan'a yaklaştıklarında Chloe, Amelia'nın eteğinin arkasına saklanırken Jacob da tak-tak şakasıyla pofuduk kır kuyruğunu hemen büyüler. Amelia ne tarafa dönerse dönsün, kızı saklandığı yerden çıkmaz. Amelia, Chloe'nin her an eteğinin *altına saklanmasını* beklemektedir. Amelia her hareket ettiğinde Chloe de hareket ediyor ve annesinin elbisesini de beraberinde götürüyor. "Kucağıma otur, Chloe. Fotoğrafi birlikte çekelim."

Bir yanda Jacob, diğer yanda Amelia ve Chloe, Tavşan'la birlikte poz veriyorlar.

Cep telefonunu tutan adam onlardan gülümsemelerini istediğinde, Amelia çocuklarına gülümsemelerini söyler ve ekler, "'Bahçe cücesi' deyin!"

"Bahçe cücesi!"

Artık resmileşti. Tavşan aklımı tamamen kaybettiğimi düşünüyor olmalı.

İşin iyi tarafı, çocuklar gülümsedi, güldü ve harika bir fotoğraf çektiler. Buna Amelia'nın bir planı olduğu gerçeğini de ekleyin.

Ev sahibi dikkat etse iyi olur, çünkü bu anne cücelerini her ne pahasına olursa olsun koruyor.

Bölüm 2

Kyle Sanders'ın kostümündeki bozuk bir fan sayesinde, kemirgen taklidi yaparak sıcak çarpmasına maruz kalmak üzere. Tam olarak beklediği gibi olmadı ama madem ölesiye terleyeceksiniz, neden bunu aptal bir Paskalya Tavşanı kostümü giyerek yapmayasınız ki? Ya büyük oyna ya da eve git, değil mi? Elbette aşağılayıcı olacak, özellikle de yerel haberlere çıktığında. Ve birçok çocuğu travmatize edecektir.

Oh adamım! Çocuklar.

Ölümünü mahallenin çocuklarından gizlemeye çalışan Kyle, serinlemek için çaresizce Castle Rock topluluğunun havuz evindeki temizlik dolabına dalar. Kostümün üst kısmıyla boğuşurken, pençeli ayaklarından biri bir kovanın yanına düşer ve bir paspas tavşan alnına çarparken dudaklarından boğuk bir küfür kaçar.

Neden bunun için gönüllü oldum ki?

Yana doğru bir adım atan büyük tüylü ayağı boş kovanın içine düşer. Kyle yine de sarkık kuyruğunu kullanarak kendini duvara başarıyor. "Bu toplum için yaptığım şeyler. Hadi ama!"

Yüzünü tavşan kafasından kurtarmayı başaran Kyle, bu şeyi çok fazla yer kaplayan küçük bir masanın üzerine fırlatıyor. Ardından sırtındaki cırt cırtlari yırtıp her iki kolunu da serbest bırakıyor ve kostümü beline kadar indiriyor. Terden sıırıslıklam olmuş bir halde spor içeceğini kapıyor ve büyük şişeden umutsuzca birkaç yudum alıyor.

Ayağı sıkışmış olsa da en azından susuzluktan ölmeyecektir. Baş kesilmiş tavşan kafasının bulunduğu küçük masaya doğru topallayarak ilerleyen Kyle gözlerini kısar ve tavşanın yerinde donup kalmış yüzüne, parlak gözleri ve sahte tel çerçeveli gözlükleriyle birlikte kendisiyle alay eden o geniş, dişlek sırtısına bakar.

Kan donduran, tiz çığlıklar Kyle'ın yerinden sıçramasına neden olurken, gözleri artık açık olan dolap kapısına kayar. Kapının eşiğinde duran gündelik elbiseli sevimli anne, kızının gözlerini kapatmış, oğlu "Paskalya Tavşanı gerçek değil!" diye bağırırken ağzı açık bir şekilde Kyle'a bakmaktadır. O gerçek değil!"

"Özür dilerim!" Kyle'ın yapabildiği tek şey bu. Çığlıklar arasında daha yüksek sesle tekrarlamak pek bir işe yaramıyor.

Bu kadının çocuklarını travmatize ettim! Masumiyetlerini yok ettim. Komşusu -Kyle adını bilmiyor çünkü daha önce hiç tanışmamışlar- çocuklarını dolaba götürüp kapıyı çarparak kapatırken tek düşünebildiği bu, başka kimsenin çocuklarını travmatize etmemek için, diye tahmin ediyor.

"Jacob, Chloe, ," diyor yatıştırıcı bir sesle, çocuklarının omuzlarını okşayarak. "Bu Paskalya Tavşanı'nın yardımcısı. Bir düşünün. EB aynı anda her yerde olamaz, değil mi?"

Oğlu şüpheli bir ifadeyle Kyle'ı incelerken o küçük kızının gözyaşlarını siliyor. "Sen Tavşan'ın yardımcısı mısın?"

Tabii, neden olmasın? Şu anda Kyle çocukları sakinleştirecek her şeyi kabul ederdi. "Evet, öyle." Annelerine bakar, o da Kyle'ı detaylandırmaya teşvik edercesine başıyla onu onaylar. "Annen haklı. Tavşan yumurta boyamakla, sepet yapmakla, şeker almakla meşgul-"

"Şeker mi alıyor? Nereden?" Bu küçük çocuk çok soru soruyor. Kyle omuz silkiyor. "Bir şekerci dükkanı."

Çocuk ona "Sana ne kadar ödüyor?" diye sorar.

"Yeterli değil." Aklına gelen ilk şey bu. Gerçekte, Kyle bunun için tek kuruş kazanmıyor. O bir gönüllü, toplumun para tasarrufu yapabilmesi için zamanını bağışlıyor. Aynı zamanda topluluğun Noel Babası. Çoklu Görev

onun işi. Kendi işini yürütmenin yanı sıra, HOA yönetim kurulu başkan vekilidir, bu da sakinlerin yıllık aidatlarının maliyeti (Kyle'ın başkan olduğu dört yıl boyunca aidat maliyetinin bir kez bile artmamış olmasına rağmen), yönetim şirketinden aldıkları ön bahçelerinde süslemeleri yasaklayan ve çimlerinin yüksekliğini eleştiren mektuplar ve diğer tüm endişeler hakkında ona bağışmaları anlamına gelir. Bu arada, kendisine ait olmayan çocuklar için seksen derecenin üzerinde bir günde kemirgen kostümü içinde ter döküyor. Bu nankör bir görev.

"Adın ne?" diye soran çocuk, Kyle'ı vücudunun alt yarısını hala kaplayan ağır kostümle ilgili endişelerinden uzaklaştırır.

"Benim adım mı?" Bu kolay bir soru. "Kyle Sanders. Seninki ne?"

"Ben Jacob Marsh, bu da annem Amelia Marsh. Kız kardeşim Chloe Marsh da şurada," diyerek kırmızı yanaklarında gözyaşı izleri olan küçük kızı işaret ediyor.

"Anladım." Chloe, Jacob ve Amelia. *Amelia Marsh*. Katil bir gülümsemeye sahip esmer bir kadın olan Amelia ıslıl ıslıl parlıyor, minimal makyaj yapıyor ve doğal bir ışıltı yayıyor. Elbisesi kolsuz ve yere kadar uzanıyor ama esinti doğru yönde estiğinde ayak bileklerini saran sandaletler Kyle'ın dikkatini çekiyor. Kız Kyle'ı nefessiz bırakmıştır ya da belki de daracık dolaptaki oksijen eksikliğindendir.

"Anne, hâlâ çişim var." Jacob hiçbir şeyi saklamıyor.

Amelia öne çıkar. "Tuvaletleri arıyorduk. Özür dilerim..."

"Kyle," diye hatırlatıyor ona. "Erkekler tuvaleti bir kapı aşağıda; kadınlar tuvaleti ise iki kapı aşağıda." Solunu işaret eden Kyle kıpırdamadan durur. Sinir bozucu kostümlü ayağı hâlâ kovanın içinde olduğu için hiçbir yere gitmiyor.

"Pekâlâ. Hadi siz ikiniz gidin." Amelia kapıyı hafifçe aralayıp çocuklarını dışarı çıkarır ve "Hemen döneceğim" diye ekler.

Kapıyı arkasından kapattığında, Kyle sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sessizlik içinde kalakalır. Tam onu terk ettiğini düşünmeye başladığı anda Amelia tatlı bir sırıtışla geri döner. "Kusura bakmayın, tuvaletlerin tek kişilik olduğundan ve çocuklarımın kilitli kapılar ardında güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu. Biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Hayır. Sadece takılıyorum." Kyle ellerini rahatça kalçalarının üzerine koyar. "Tavşan'ın yardımcısı işte böyle yuvarlanır."

Başını sallayarak gülüyor. "Yuvarlanmıyorsun. Görünüşe bakılırsa kapana sıkışmışsın. Ben de tavşan ayaklarının iyi şans getirdiğini sanırdım."

Kyle ağırlığını boştaki ayağına verir. "Biliyorum! Bana söylenen buydu."

"Bize yalan söylediler. Tabii..." Amelia başını yana eğerek sırıtıyor. "Gerçek şu ki bir tavşanın ayağıyla uğraşmak kötü şanstır. Artık buna ihtiyacım yok. Belki de geçmeliyim?"

"Hayır, lütfen!" Kyle'ın yalvarışı acildi. "Tavşanın ayağı bir kapana sıkışmışsa ve hâlâ tavşana bağlıysa bu kötü şans . Ayrıca, ben bir ayna kırmadım."

"Not edildi." Amelia eğilir ve kovayı incelerken saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırır. "Şaka yapıyordum, biliyorsun. Seni burada, böyle sıkışmış halde bırakmazdım."

"Bildiğim iyi oldu." Kyle nefes verirken onun dudaklarının alaycı bir sırıtışa dönüşmesini izliyor. "Espri anlayışın var."

"Bana öyle söylendi." Amelia kovaya uzanır ve Kyle'ın ayağını kurtarmak için mücadele eder. "Neredeyse yakaladım." Bir kez daha sertçe çeker ve Kyle'ın ayağı kurtulur, ancak Amelia sert bir darbeye Kyle'ın yanına düşer.

Kyle elini uzatıyor ve onun ayağa kalkmasına yardım ediyor. Yüz yüze geldiklerinde gözleri kilitleniyor ve Kyle onun koyu kahverengi gözlerindeki altın rengi benekleri fark ediyor. Büyüleyicidirler. Onun sarhoş edici kokusunu içine çeker; misk esintileri taşıyan çiçeksi bir parfümdür bu.

"Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler. Beni bir kovadan kurtarmak ve travma geçirmiş iki çocuğu Paskalya Tavşanı'nın yardımcısı olduğuma ikna etmek beceri ister."

Bakışlarını Kyle'dan kaçırıyor. "Herkesin yapacağını yaptım. Çok daha az zarif olması dışında."

"Ayağını paspas kovaına sıkıştıran adamla konuşuyorsun." Kyle kaşlarını kaldırır.

"Ben yargılayacak biri değilim." Gözleri eğlenceyle ve daha fazlasıyla parlıyor. *Benimle flört mü ediyor?* Kyle bu düşünceyi tam olarak düşünemedi Amelia kapalı kapıya doğru döner.

"Alçakgönüllülüğünüze rağmen size teşekkür borçluyum." Ona elini uzatıyor ve o da sıkıyor. Teni yumuşacık.

"Paskalya Tavşanı'nın yardımcısı için her şeyi yaparım."

Teşekkür

Bu kitabı mümkün kılan herkese -harika menajerim Elizabeth Winick Rubinstein ve McIntosh & Otis'teki herkese, Deb Werksman'a ve Sourcebooks Casablanca'daki tüm ekibe- kocaman bir sarılma ve teşekkür borçluyum.

Kumda Bir Çizgi'yi yazmak çok keyifliydi. Ursula'nın aslında bir kaniş olması gerektiğine inanır mıydınız? Kanişlere bayılırım. İlk köpeğim, Wilson'lı Sir Lancelot adını verdiğim kayısı rengi oyuncak bir kanişti. Tam açıklama: O zamanlar on iki yaşındaydım ve *Excalibur* filmini yeni izlemiştim. Lance her zaman pembe yapay elmas tasma ve ona uygun tasma olan harika bir köpekti. Böylece köpeklerle karşı ömür boyu sürecek sevgim doğdu.

Kaniş sevgisi bir yana, bu kitabı yazmaya başlamadan hemen önce Charm adında yeni bir Cavalier King Charles spaniel yavrusu aldım. Charm benim üçüncü Cavalier'im ve biraz ele avuca sığmıyor. Onu çok seviyorum. Tabii ki Ursula'nın da bir Cavalier olması gerektiğine karar verdim. Yazdığı gibi, Ursula tam olarak Charm'a benziyor, eğer Charm'ın bir ıstakoz kostümü olsaydı. Belki de buna bir çare bulmalıyım. *wink*

Turtle Beach'in tuhaf dünyasında "Ursula" ve benimle biraz zaman geçirdiğiniz ve okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

xoxo Teri

Yazar Hakkında

Teri Wilson, iç açıcı, tuhaf romantik komedi ve çağdaş aşk romanlarının *USA Today* çoksatan yazarıdır. Teri'nin kitaplarından üçü Crown Media tarafından Hallmark Channel Orijinal Filmlerine uyarlanmıştır; bunlar arasında *Unleashing Mr. Darcy* (artı devamı *Marrying Mr. Darcy*), *The Art of Us* ve *Sleigh Bell Sweethearts* kitabından uyarlanan *Northern Lights of Christmas* yer almaktadır. Ayrıca *The Bachelor's Baby Surprise* adlı romanıyla romantik kurguda mükemmellik dalında prestijli RITA Ödülü'nün sahibidir ve San Antonio Women's Hall of Fame'e yeni katılmıştır.

Teri'nin sevimli hayvanlara, güzel elbiselere ve Audrey Hepburn filmlerine karşı büyük bir zaafı var ve İngiliz kraliyet ailesini takip etmeyi seviyor. Onu teriwilson.net adresinde ziyaret etmekten ve sosyal medyada onunla bağlantı kurmaktan çekinmeyin! Ayrıca BookBub ve Goodreads'te kitaplarını ekleyebilir ve paylaşabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

